

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မာယာတစ္ဆေ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

BURMESE
CLASSIC
.com

မာယာ တွေ

၄ ဇွဲ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဝန်ခံချက်

ယခင်ရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုလတ်ကို လုံးချင်းဝေ၊
အဖြစ် ပြန်လည်ခံစားတင်ပြအပ်ပါသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်၏ ခဲရောင်ကားလေး ပျဉ်း
မနားကိုကျော်တော့ ညနေလေးနာရီ ထိုးခဲ့ပြီ။ သူငယ်ချင်းရှိရာ
ပြည်မှာ ညဝင်အိပ်ပြီးမှ ရန်ကုန်လို့ဆက်မည်မို့ သည်ခရီးက အပန်း
တကြီးမရှိလှ။

အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးတလျှောက် တောင်သာယာ
ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကားကိုယ် သက်တောင့်သက်သာ
မောင်းလာခဲ့ရတာ စိတ်အပန်းပြေပါသည်။ ကားအသွားအလာ
တွေကလည်း ပြတ်သည်တော့မရှိ။

သူဟာ အထူးကုဆရာဝန်မို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငွေလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည့်စက်နယ် ငွေတွေရှာဖွေရလွန်းတော့လည်း တစ်ခါတလေ
ဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တာလျှောက်လုပ်၊ သွားချင်တာလျှောက်သွားချင်
မိသည်။ နေမိနေရာ ထွေမိထွေရာ ထွေလိုက်ချင်၏။

ကြည့်ပါဦးလေ၊ တာဝန်ကျကလေးဆေးရုံကြီးမှာ တာ
ဝန်အတိုင်း အလုပ်ဆင်းပြီး ကျန်ကိုယ်ပိုင်အချိန်များမှာ ကားတစ်
စီးဖြင့် ဆေးခန်းကြီးတွေ နှစ်ခုသုံးခု အချိန်ပိုင်းလျှောက်ဝင်နေ
ရသည်။

မိုးရွာတုန်း ရေခံ... .

နေသာတုန်း စပါးလှန်း... .

စကားပုံတွေကတော့ အများအပြား။ ဘာအလုပ်ကိုပဲ
လုပ်လုပ် စေတနာပါလျှင် နာမည်က အလိုလိုကြီးပြီးသား။ ထို့
ကြောင့် ကြင်နာထက်မြက်မှာ တော်တော်ပင် ဂျီပီကောင်းပါ၏။
သို့သော် ကြာလာတော့လည်း မရပ်မနားအလုပ်လုပ်နေရတာ၊
ငွေရှာနေရတာကို ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုသဖွယ် ဒေါက်တာကြင်နာထက်
မြက် ယူဆမိလာသလို။

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ငွေတွေဒီလောက်ရှာနေရတာတဲ့လဲ။
ကိုယ့်မှာရော မစားနိုင်မသောက်နိုင်လို့တဲ့လား။

သည်မေးခွန်းကို ကြင်နာထက်မြက် မဖြေနိုင်ပါချေ။ သူ
သိတာကတော့ သူဟာ စက်ခုံပေါ်မှာ အပြေးသမားတစ်ယောက်
လို စက်မရပ်မချင်း လိုက်ပြေးနေရတော့တာပါပဲ။

အင်း... သည်မေးခွန်းကို မေမေများ ဖြေဆိုနိုင်မည်
လား။ ဖြေဆိုချင်မည်လားတော့ မပြောတတ်။ မေမေကတော့
ပြောတာပဲ။

“ဟဲ့! ငွေဆိုတာ သူ့အချိန်နဲ့သူ ရှာရတာ။ အချိန်နှင့်ငွေ
သည် လူကိုမစောင့်တဲ့”

အဟင်း... မေမေနှင့်တွေ့မှ စကားပုံတွေလည်း ပြောင်း
လဲသွားပါရော။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း ရေဒီယိုဇာတ်လမ်း၊ ကမ္ဘာကျော်
ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလိုပဲ ဟီးရိုးဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြည့်
ချင်ပါသည်။ သို့သော်...

အင်း... ဒီသို့သော်ကလည်း တော်တော်ခက်သည့်သို့
သော်ဖြစ်သည်။ ကျေးလက်တောရွာတွေက တကယ့်ကျေးလက်
သရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း တော်တော်ပါရမီပါမှဖြစ်မည်ထင်
သည်။

သူ့လို မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကိုက်ပြီး မွေးလုမတတ်
ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေခဲ့ရသူတစ်ယောက်အတွက် ကျေးလက်တွေမှာ
နေဖို့ဆိုတာကလည်း ရောမစွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်မည်ထင်၏။

သည်ကြားထဲ သူကလည်း နိုင်ငံခြားပြန် ကလေးစပယ်
ရှယ်လစ်ဖြစ်နေရသေးတော့ ပို၍ခက်သည်။ လက်ဖျားမှာ ငွေသီး
သည် ကလေးစပယ်ရှယ်လစ်ကို မေမေက တောလွှတ်ချင်မှာ
မဟုတ်။ နယ်လေးဘာလေး အလျဉ်းသင့်သလို အဖွဲ့လိုက်ဆေး
ကုသခွင့်ရတာနှင့်ပင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေခဲ့ရ၏။

“အား...”

“ကျွါ...”

ကြင်နာထက်မြက် အတွေးတွေ ပလံ့စီနေဆဲ၊ ကားလမ်း
ကွေ့လေးတစ်ခုမှ ဘွားခနဲထွက်ပေါ် ပြေးတက်လာသည့် မိန်း
ကလေးတစ်ဦးကြောင့် သူ့မျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။
ကားလမ်းရှင်းရှင်းမှာ ကားကို လျင်မြန်စွာ ဘာရိတ်ဖမ်းလိုက်ရ
သဖြင့် သူ့အဖြစ်က ဝရန်းသုန်းကား။ ကောင်မလေးကလည်း
သူ့ရှေ့မှာ ခွေခနဲ။

ဟာ! ကိုယ်ကျိုးနဲ။ တိုက်များတိုက်မိသွားပြီလား။ ဒုက္ခ

ပါပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်းတော့ ဖင်အောက် ဓားမောက် ပေါ်ပါပြီ။

သူဟာ စိတ်ထားနူးညံ့ဖြူစင်သည့် ဆရာဝန်ရင့်မကြီး
ပေမယ့် အမှုဖြစ်ရ ဒုက္ခများရမည့်ဘေးကို တွေးမိသည်မို့ ကား
တံခါးကိုဖွင့်ပြီး စိတ်တိုစွာ ဆင်းမိသည်။

မချောလေးက ကားရှေ့မှာ ခွေခွေလေး။ သွေးတွေတာ
တွေတော့ မတွေ့ရ။ လန့်သွားတာလား။ တိုက်မိသွားသလားပင်
မပြောတတ်တော့။ အချိန်ကလည်း ငါးနာရီလောက်မို့ ဆောင်း
နှင်းမြူတွေပင် ဝေတော့မည်။

သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုနေရာမှ စိတ်ပူသည့်အဖြစ်
သို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။ ခွေခွေလေး လဲကျနေသည့်ကောင်
မလေးအနားသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီး ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်ဖြစ်
ခဲ့သည်။

ကောင်မလေး သတိတော့မလစ်သေး။ သူမအသွင်က
လည်း ပြူးတူးပြတ်။

“ဒီမှာ မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ဆော့နီကွာ... ကိုယ်
လည်း ကားမောင်းရင်း စိတ်ပျံ့လွင့်လာခဲ့မိလို့ပါ။ မင်းကိုယ်သွား
သေးသလား။ ထရော ထနိုင်ရဲ့လား။ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူ့မေးခွန်းများကို ကောင်မလေးက မဖြေ။ ကားရှေ့မှာ လဲကျနေရာမှသာ လူးလဲကြိုးရုန်းထနေ၏။ သို့သော် ထိုကောင်မလေး ပြန်ခွေလဲကျသွားပြန်တော့ ကြင်နာထက်မြက် ပိုပြီးထိတ်လန့်သွား၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကောင်မလေးကို ထိများထိသွားလေသလား။

အသားဖွေးဖွေး စိမ်းစိမ်းလေးများနှင့် တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည့်ကောင်မလေးမှာ မျက်ဝန်းတွေလည်း ငိုထားလွန်းလို့ထင်။ နီရဲဖောင်းမို့လျက်။

တော်တော်လှတဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။ သူကလေး၏အလှက ဖျတ်ခနဲပင် မြင်သာထင်သာသည့်အလှ။ မျက်လုံးလေးတွေ ကျယ်ဝန်းရွဲစက်နေသလို မျက်ရည်စိုသည့်မျက်တောင်တွေကလည်း နက်နက်ခက်ခက်။ နှာတံလေးလှပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး နုဖတ် စိုရွှန်းနေပုံကအစ တကယ့်နှင်းဆီဖူး။

သို့ပေမယ့် ကောင်မလေးအသွင်က ကြေကြေကွဲကွဲနှင့် ဖရိုဖရဲ။ ကေန္တ ဒုက္ခသည်လေးလား။ အရွယ်ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ပုံမရသေး။ ငယ်မူငယ်သွေးလေးများနှင့် ရွှန်းသစ်နုဖတ်သည့်ကောင်မလေးပါပဲ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ကိုယ့်ကားက မင်းကိုဝင်တိုးတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းက ကားလမ်းပေါ်အတင်းပြေးတက်လာတာ။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်မနုပျောဘူးလားကွာ။ ဘာလဲ. . . လူပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလား။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံမလို့လား။”

ကြင်နာထက်မြက်ကသာ ကရုဏာဒေါသတွေနှင့် မေးခွန်းတွေ တရစပ်မေးနေရသည်။ ကောင်မလေးကတော့ တစ်ခွန်းမှပြန်မဖြေ။ လှပဖြူးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်နေလိုက်တာကလည်း မြင်တောင်မြင်ရဲ့လားမသိ။

ကြင်နာထက်မြက်၏စိတ်တို့မှာ ဒီသူငယ်မကြောင့် တိုလိုက်ရှည်လိုက်ဖြစ်နေရတော့သည်။ မိုးကလည်း ချုပ်တော့မည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေလူတွေကလည်း ရှင်းလို့။ ဒီပြဿနာကို သူ့ဘယ်လိုရှင်းပေးရမလဲ။ သူဟာ လူသားဆန်သူမို့ ကားမောင်းပြီး ထွက်ပြေးဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး။

“ဟိတ်! ကောင်မလေး၊ စကားပြန်ပြောဦးလေ။ ဟာကွာ. . . ဘယ်လိုဟာလေးလဲ၊ ကဲ! မင်းကို ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော။ မင်းရဲ့ရွာကို လိုက်ပို့ပေးရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးဖိုးဝါးခ

၁၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပေးခဲ့ရမလား။ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ မင်းကရော တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ကားလမ်းပေါ်တက်လာရတာလဲ။ မသမာသူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဖမ်းခေါ်သွားမှာမကြောက်ဘူးလား။ ခုခေတ်က လူကုန် ကူးတဲ့လူတွေကလည်း ပေါ်ပါဘိ”

“...”

“ကဲ... ပြော၊ ငါ့ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ငါ့မှာ ခရီးဆက် စရာလည်း ရှိသေးတယ်။ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံပြော၊ မိုးချုပ်တော့ မယ်”

ကြင်နာထက်မြက် စိတ်တိုလာ၏။ ယခုအချိန်ထိ စကား တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေသာ တစ်ခုံစိမ်းစိုစွန်းနေသည့် ကောင်မလေးဟာ အသည်းယားစဖွယ်။ ဘုရားရေ! ဒီကောင်မ လေးဟာ စကားမပြောတတ်တဲ့ တေမီမလေးလား။

သူတစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေရစဉ် ကောင် မလေးက ရွာဘက်သို့တစ်ချက် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး နောက် သဲကြီးမဲကြီးငိုချလိုက်သည်မှာ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာ နေသည့်နယ်။

ကြင်နာထက်မြက် ခေါင်းကုတ်မိပါ၏။ ဒီနေရာမှာပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချိန်အတော်ကြာသွားပေပြီ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေလည်း တစ် ယောက်မှမရှိ။

ဘာမှမေးလို့စမ်းလို့မရသည့် ကောင်မလေးကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်သွားဖို့လည်း သူဘယ်လိုမှ စိတ် မကူးမိ။ သူဟာ ယုတ်မာသူတစ်ဦးမှမဟုတ်လေဘဲ။

ဒီတော့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ သူကလေး အငိုတိတ် အောင် ထိုင်စောင့်ရတော့မလို့၊ မျောက်မှိုင်းသာ မှိုင်းနေရတော့ မလိုဖြစ်နေရတော့သည်။

အတော်လေးကြာမှ ကောင်မလေး အငိုတိတ်သွားပြီး သူ့ရွာနှင့်တူသည့်ဘက်သို့ ထိတ်လန့်တကြား လှမ်းကြည့်ပြန်၏။ ရွာဘက်မှလူစုလူဝေးကိုမြင်ရသည်နှင့် ကောင်မလေးမှာ ကျားကို တွေ့သည့်နယ် လက်ကမ်းပါတော့သည်။

“ကျွန်... ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေရာက ခေါ်သွား ပေးပါနော်။ မြန်မြန်... မြန်မြန်လုပ်ပါရှင်။ သူတို့လိုက်လာကုန် ကြပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်ကိုခေါ်သွားရမှာလဲ”

အရေးထဲမှာ သူက စစ်ဆေးမေးမြန်းနေပြန်လျှင်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီကလွတ်ရင် ပြီးရောပါရှင်၊ ရှေ့ကတစ်ဖြူဖြူထိပေါ့”

ဟု သူမက ပြောလေသည်။

လောလောဆယ် နေရာမှမထနိုင်သည့်ကောင်မလေးကို ကြင်နာထက်မြက် ပွေ့ယူကာ ကားရှေ့ခန်းသို့သာ တင်လိုက်ရသည်။ ရွာဘက်မှလိုက်လာသည့်လူများ လူလုံးမကွဲမိပင် သူတို့ ကား ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘာမှန်းမသိအောင် စိတ်တွေနောက်ကျီလာခဲ့ရပေမယ့် အမှိုက်ထုပ်လေးကို သူမပြိုင်ရက်တာလည်း အမှန်။ နောက်ပြီး သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိသည်ဟုထင်ပါသည်။

ကားမောင်းရင်းမှ ကြင်နာထက်မြက် ကောင်မလေးကို မသိမသာ အကဲခတ်မိပြန်သည်။ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကောင်မလေး ပဲ။ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ငါးပေခွဲလောက် အရပ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေသည်ကိုယ်လုံးအလှက ခပ်နွမ်းနွမ်း အဝတ်များထဲမှပင် လှစ်ဟပေါ်ထွက်နေ၏။

သို့သော် ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးလှသည့်ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကောင်မလေးတွေလည်း ယုံရတာမဟုတ်။ ငါ့ကိုခားပြတ်ချင် လို့လား။ ငါ့ကိုခားပြတ်ချင်ရင်တော့ မှားမယ် ကောင်မလေးရေ။

ငါက လက်ဝတ်လက်စားဝတ်တာ ဝါသနာမပါဘူး။ ငွေကိုလည်း များများသယ်သွားလေ့မရှိ။

ကောင်မလေးရဲ့ရုပ်ကတော့ ဂိုးသားဖြူစင်သည့်ရုပ်လေး။ သူကလေးဟာ အမှန်အကန်လား။ အကြံအဖန်လား။ ကြားဖူးပါ ရဲ့၊ တချို့ကောင်မလေးတွေဟာ မထင်ရက်စရာကောင်းလောက် အောင် မာယာတစ္ဆေမလေးတွေ။

ကောင်မလေးကို ဒီလိုမကောင်းတွေ့မိတာတောင် ကြင် နာထက်မြက် အားနာမိပါသည်။ သူကလေးက တကယ့်ရကွသည် လေးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး ကူညီ ဆောင်ကျဉ်းပေးခဲ့ဦးမှဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သူဟာ ပုံပြင်ထဲကလို ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ကျေးလက်ကိုဆင်းပြီး အလကားကုပေးသည့်ဆရာဝန် မလုပ်နိုင် တောင်မှ လူသားကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကူညီကယ်တင် ဖို့တော့ တတ်နိုင်ရပေမည်။

သူ ကားမောင်းနေရင်းနှင့်ပင် အဝီစိသွားသည့်ကောင် မလေးကို မေးမြန်း စစ်ဆေးဖို့ အင်တာဗျူးဖို့ ကြိုးစားလိုက်လျှင် ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုစူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်

မော့ကြည့်သည်။

သည်အခါ အသက်သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရည်မွန် ယဉ်ကျေးသည့် လူချောလူသန့်ဆရာဝန်တစ်ဦးကို သူကလေး မြင်တွေ့သွားမည်ဖြစ်သည်။

အရပ်က ခြောက်ပေနီးပါး၊ အသားက အဖြူဘက်သို့ လှပြီး စိုစိုပြည်ပြည်။ မျက်ခုံးကောင်းပြီး မျက်လုံးတွေ စူးရှထက် မြက်သည့်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်။

“ကဲ! ကောင်မလေး၊ ငိုနေလို့ချည်း မဖြစ်ဘူး။ မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြပါဦး။ ကိုယ့်ကားက လောလောဆယ် ပြည်မှာ ညအိပ်မယ်။ မနက်ကျရင် ရန်ကုန်ထိပြန်မယ်။ မင်းကို ဘယ်အထိခေါ်သွားပေးရမလဲ။ ကိုယ် ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ၊ ပြောပါ။”

ကောင်မလေးမှာ ကရင်အင်္ကျီအပြာနုလေးနှင့်၊ ချည် လုံချည်အနက်စင်းလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် သူမ၏ရုပ် က တောသူတစ်ယောက်လို ပေကျဲ ခွဲခြောက်မနေ။ အရောင် အဝါတစ်မျိုးနှင့် ဝင်းပရွန်းလဲ့နေတော့၊ ကြင်နာထက်မြက် အံ့ဩ ရပြန်သည်။ သာမန်တောသူလေးတစ်ယောက်ဟာ ရေခပ်ရင်း

မောင်းထောင်းရင်း ဟင်းရွက်ခူးရင်းနှင့် ဒီလောက်ထိ အသွေး အမွှေးပြောင်ပါ့မလား။ ငါးပိရည်နဲ့ငစ်နံဆန်စားပြီးတော့လေ။

ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်းမှ စတင်စကားပြောပါသည်။ ငိုလွန်းသဖြင့် ကွဲရှရှ နှစ်တစ်တစ်အသံ လေးက ကရုဏာသက်စဖွယ်။

“ကျွန်မနာမည် ဆောင်းညကြာဖြူပါ။”

“အားပါးပါး... နာမည်ကတော့ တကယ့်အယုံစားကြီး ပါလား။”

ဆေးရုံပေါ်မှ လူနာများရှေ့မှ ဆရာဝန်ကြီးမဟုတ်တော့ သလို သူပေါ့ပါးစွာ ဝင်ရောက်နောက်ပြောင် မှတ်ချက်ချမိသည်။ အင်းလေး သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာလည်း ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာ အဖိုးတန်တာဆိုလို့ နာမည်ပဲရှိပါတယ်။”

သူမက အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ဆိုသောအခါ ကြင်နာထက် မြက် အားတုံအားနာဖြစ်ရ၏။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာ ဖြစ် တော့မှာပဲ။

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကိုခင်လို့ နောက်တာပါ။

ပြောပါဦး... မင်းအကြောင်း၊ ဆက်ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းက ဆိုးလွန်းတော့ ပြောရမှာတောင် မရဲပါဘူးရှင်"

တဖြည်းဖြည်းတည်ငြိမ်လာသည့် သူမအသွင်ကို တစ်ချက်ထဲကြည့်ရင်း ကြင်နာထက်မြက် ကားကိုမှန်မှန်မောင်းနှေမိ၏။ ကောင်မလေးရဲ့အသံက တိုးတိုးလျလျ။

"ကျွန်မတို့ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးကတည်းက အဒေါ်လင်မယားရဲ့အိမ်မှာ ကပ်နေရပါတယ်။ အဒေါ်ရှိတုန်းကတော့ လိုလေသေးမရှိ၊ သူတတ်နိုင်သလောက် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်ကတော့..."

ကောင်မလေးရဲ့အသံက နှစ်ဝင်သွားတာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေလို့ဖြစ်မည်။ ပြီးမှ သူမက ဆက်ပြောလေ၏။

"မနှစ်က ကျွန်မတို့ရဲ့ အားကိုးအားထားပြုရာဖြစ်တဲ့ အဒေါ်ဆုံးသွားပြီး ဘာမှမတော်တဲ့ သူ့ယောက်ျားကြီးနဲ့ ဆက်နေခဲ့ရပါတယ်"

"ဟင်!... သူ့ယောက်ျားက အရက်သမားကြီးလား၊ မကောင်းဘူးလား"

ကြားဖူးနားဝဖတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို သူ့ကြိုတင်တွေးဆပြောတော့ ကောင်မလေးက မချီပြီးနှင့်...

"အရက်သမားကြီးပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို မနှိပ်စက်ပေမယ့် သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေရတာ ဘယ်လိုခြုံမှုရှိမှာလဲ။ ဘယ်တော့ ဘာများဖြစ်မလဲလို့ တွေးပြီး အမြဲစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရပါတယ်"

"ကျွန်မတို့ဆိုတော့ ဘယ်နယောက်တောင်လဲ"

"ကျွန်မတို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ မမက ကျွန်မအပေါ် အမြဲကောင်းတယ်။ အမြဲစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့လက မမဆုံးပြန်တယ်"

သူမ၏စကားတွေက မယုံနိုင်ချင်စရာမို့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ကြင်နာထက်မြက် သံသယတွေဝင်နေစဉ် ကောင်မလေး မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ရှိုက်ငိုနေသဖြင့် သူ ယုံကြည်လိုက်ရတော့မလို။

"ဒီလောက်တောင် အသေအကြေတွေများနေရင်"

ဆိုပြီး ဆင်ခြေတက်တော့မည့် သူ့ပါးစပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

သနားစရာကောင်မလေးပါပဲ။ အဒေါ်သေ၊ နောက်
အစ်မဖြစ်သူ ထပ်ဆုံး၊ အဒေါ်ယောက်ျားက အရက်သမားကြီး၊
အောင်မလေး!... စိတ်မောစရာကောင်းလှပါတ်။ လမ်းဆုံးအထိ
သူ့မှာ မြင်လိုက်ရတော့သလို။

ကြင်နာထက်မြက် သက်ပြင်းချရပါ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်း
ကိုယ့်လို ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇာပေါ်မှာ မနေရတာ သူသိတော့
သိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဒီကောင်မလေးအဖြစ်ကတော့ ဆိုးကိုဆိုး
ပါသည်။ တစ်စက်မှ မသက်သာ။

“ပြောပါဦးကွာ၊ မင်းဦးလေးက တော်တော်ဆိုးသလား”

ကြင်နာထက်မြက် စာနာစွာမေးလျှင် သူကလေးမှာ ဖြေ
ကြားရပြန်၏။

“ဆိုးတာထက် အခု သူက ကျွန်မကို ပိုက်ဆံရှိတဲ့
မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစားဖို့လုပ်တယ်။ သူကတော့
အဲဒီလူကြီးဆီက ငွေတွေတောင် ယူသုံးထားပြီးပြီ။ ကျွန်မက
မနာခံတော့ နေ့တိုင်း ပြဿနာရှာ၊ နေ့တိုင်း ရန်ရှာတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ကျွန်မ ခုလိုအတင်းထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မဘဝ
က သေတာမှကောင်းပါဦးမယ်ရှင်”

စကားအဆုံးမှာ ကောင်မလေး မျက်ရည်တွေနှင့် ပန်းလျှံ
နွမ်းနယ်နေခဲ့သလို ကြင်နာထက်မြက်မှာလည်း မာရသွန်အပြေး
သမားတစ်ဦးနယ် မောပန်းသွားခဲ့ရပါသည်။ တော်တော်အဖြစ်
ဆိုးပါလား ကောင်မလေးရယ်။

ငါ ဘယ်လိုကူညီရပါမလဲ။ ကြင်နာထက်မြက် ခေါင်း
ကိုသာ ခါရမ်းနေမိပါတော့သည်။

“ခုလို လမ်းပေါ်ပြေးတက်လာတော့ရော မသမာသူတွေ
နဲ့တွေ့မှာ မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား။ အခုခေတ်ကြီးက လူကုန်ကူးတဲ့
လူတွေလည်း ပေါများတယ်။ သေတာထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်တွေ
လည်း ရှိတယ်။ မင်းမကြောက်ဘူးလား။ ကဲ! အခုရော ဘယ်ကို
သွားပြီး ဘာတွေလုပ်မယ်လို့ မင်းစိတ်ကူးထားသလဲ”

ကြင်နာထက်မြက်၏မေးခွန်းကို ကောင်မလေးက တည်
ငြိမ်စွာပင် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဦးလေးအရက်သမားကြီးဆီမှာ
နေရတာထက် ဘယ်အရာကမှ ပိုဆိုးမယ်မထင်ဘူး။ ငရဲလိုဘဝ
မျိုးမှာထက်တော့ အားလုံးသာနေမှာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ခွန်
အားတွေရှိနေတာပဲ၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ အလုပ်လုပ်မယ်”

သူမ၏အသံက ခွန်အားအပြည့်နှင့်။

“အလုပ်လုပ်ရအောင် မင်းက ဘယ်နှုတ်နားတတ်လို့လဲ”

“အတန်းတွေမအောင်လည်း အလုပ်ကြမ်းတွေပြည့်လို့
ပါ။ သမာအာဇီဝသာ ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်မအလုပ်လုပ်မယ်”

စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေသည့်ကောင်မလေးအား ကြင်နာ
ထက်မြက် လှုပ်နှိုးရပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းက ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေ
လုပ်နိုင်လို့လဲ”

“အို! ကျွန်မကို ရန်ကုန်အထိသာ ခေါ်သွားစမ်းပါရှင်။
ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် ဘာညာ၊ ဟိုလေ ဘာညာဆိုတာက
ကလေးထိန်းတာ၊ မီးပူတိုက်တာတွေပါပြောတာ။ ကျွန်မလုပ်တတ်
ပါတယ်။ အဲဒါတွေလုပ်မယ်”

ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် ကြင်နာထက်မြက် ဇဝေ
ဝေါဖြစ်ရပြန်သည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား။ ကောင်မလေးရဲ့ပုံက
ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးက တောသူယောင်ဆောင်ထားသလို ဖြူစင်
ဝင်းနှစ်လှပေ၏။

“မင်းပြောတဲ့အလုပ်က အိမ်ဖော်အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှုပ်က အိမ်ဖော်ရုပ်မထွက်ဘူး၊ ဟိုဒါ... မိဖုရားရုပ်၊ မင်းကတော်
ရုပ်မျိုး။ ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်ပါလား”

“ရှုပ်က ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးအတင်းပေးစားမယ့် အသက်ခုနစ်ဆယ်
လောက် အဘိုးကြီးကိုယူရမှာထက်စာရင်တော့ အိမ်ဖော်လုပ်နေ
ရတာကမှ တော်ပါဦးမယ်။ တစ်သက်လုံးတော့ လုပ်ချင်မှလုပ်
မှာပါလေ”

ပြောပြီး ကောင်မလေး ကားနောက်သို့မှီပြီး မျက်စိမှိတ်
ထားလေလျှင် ကြင်နာထက်မြက် ဆက်မမေးနိုင်တော့ပါ။ သူမ
ဘဝက ရှင်မောစရာချည်းပါလား။ နားပါစေလေ။

နောက်ဆုံးတော့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကောင်
မလေး၏ ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး ကြင်နာထက်
မြက်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လိုခံစားသွားရမှန်းပင် မသိတော့။

ပြည်မြို့သို့ ညရှစ်နာရီလောက်မှ ဝင်ရောက်ပါလေတော့
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

မင်းဝေ၏နှစ်ထပ်တိုက်လေးထဲသို့ ကြင်နာထက်မြက်
တို့ကားလေး ရေချောခနဲဝင်သွားချိန်တွင် မင်းဝေ၏ကားကလည်း
အပြင်ထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ၏။ သူ့မှာ ကမန်းကတန်း
ပင် ကန့်ကွက်တားဆီးရလေသည်။

“ဟေ့! ဟေ့! ဧည့်သည်လာမယ်လို့ ကြိုပြောထားတဲ့
ကြားက ဒီလိုရှောင်ထွက်သွားလို့တော့ မရဘူးဟေ့။ မင်းတို့ပြည်
ကကောင်တွေ ဒီလိုကြေးလား။ ဝိုဆီလာတုန်းကတော့ အားမနာ
ပါးမနာ စားသောက်တည်းခိုနေပြီးတော့။ ကြင်နာထက်မြက်တဲ့
ကွ။ တစ်မြက်တည်းရှိတယ်။ ဆင်း... ကားပေါ်က ခုပြန်ဆင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြင်နာထက်မြက်မှာ ကားပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လိုက်ရင်း မင်းဝေကိုလည်း သူ့ကားပေါ်မှဆွဲချဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် မင်းဝေတို့ဇနီးမောင်နှံ၏အသွင်က တကယ့်ကိုရေးကြီးသုတ်ပြာဟန်။

မင်းဝေကတော့ သူ့ကိုမချီသွားဖြစ်လေးနှင့် ရှိခိုးဦးတင်ပုံစံလုပ်ပြရင်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါလည်း မနက်က မင်း မန္တလေးက လှမ်းပြီးဖုန်းဆက်ကာတည်းက အူမြူးနေခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ကံကြမ္မာကြီးက ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံခွင့် ကံခွင့်သဲခွင့် မပေးခဲ့ဘူးလေ။ မင်းမှာလည်း အဖော်ပါတာပဲကွာ။ ရော့၊ ဒီမှာ အိမ်သော့၊ ကြိုက်သလောက်နေ၊ ကြိုက်သလိုနေ၊ ရှိတာတွေ သာ ရှာဖွေလှန်ပြန်စားပေတော့။ ငါတော့ ငါ့ယောက်ျားမက အရေးပေါ်ကြိမ်ကြိမ်နဲ့ လှမ်းရိုက်လို့ တောင်ငူကို ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ ဘယ်လိုမှစိတ်မရှိပါနဲ့နော် သူငယ်ချင်း။ မင်းရောက်အလာကို ငါ ကားထဲက အသင့်စောင့်နေရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုထက်ရယ်၊ မေမေက ဘာမှလည်း ရှင်းမပြဘူး။ ခုညရောက်အောင် လာခဲ့ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတာပါ။

သီတာတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ ကိုထက်ကိုလည်း ပြုစုချင်တယ်၊ မေမေ့ဆီလည်း အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် သွားချင်တယ်”

မင်းဝေ၏ဇနီး ခင်သီကျော်ကပါ ညွတ်နူးစွာ တောင်းပန်နေတော့ ကြင်နာထက်မြက် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ သူတို့လင်မယားကလည်း သူ့ကားထဲမှကောင်မလေးကို သိသိသာသာပင် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြပါလေ၏။ ကြင်နာထက်မြက် မနေသာ။ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်အကြည့်များကို ပြေလည်အောင်ရှင်းပြရပေသည်။

“ဒါ လမ်းမှာ ငါ့ကားနဲ့တိုက်မိခဲ့တဲ့ကောင်မလေးကွ။ သူကလည်း ဒုက္ခနဲ့ဆိုတော့ မင်းတို့နဲ့များ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ကူညီရမလားစဉ်းစားလာခဲ့တာ။ အေးလေ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့စုံတွဲကရော ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

ကြင်နာထက်မြက် စိတ်အိုက်နေသလို ကောင်မလေးမှာလည်း စိတ်ရှုပ်နေဟန်က အထင်းသား။ မင်းဝေတို့လင်မယားမှာ ကားပေါ်မှပြန်ဆင်းလာကြပြီး သူ့ဘေးမှာ လာစုကြပြန်သည်။

“ပြောပါဦး၊ သူလေးက ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ ကိုထက်က

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ။ ရုပ်ကလေးကတော့ ရိုးရိုး သားသား ဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲနော်”

ခင်သီကျော်စကားကို ကောင်မလေးက ဝင်မဖြေပါ။
ဝိုင်းစက်သောမျက်ဝန်းကြီးများနှင့်သာ အပြုံးသားကြည့်နေခဲ့၏။
နံတိန်ချာကောင်မလေးကို ကြင်နာထက်မြက် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သူပဲ စကားပြန်လုပ်ရ ရှင်းပြရပါ၏။

“သူ့နာမည် ဆောင်းညကြာဖြူတဲ့၊ သူ့ဦးလေးက ဆိုး တယ်။ ခု သူ့ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစားမယ် လုပ်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ။ ရန်ကုန်ထိလိုက်ပြီး ကြုံရာအလုပ်ကို လုပ်မယ်တဲ့။ နောက်ဆုံး အိမ်ဖော်ဖြစ်ဖြစ် ကလေးထိန်းဖြစ်ဖြစ် လို့ ပြောတာပဲဟာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ခင်သီကျော်မျက်ဝန်းများ ပိုမိုတောက် ပသွားကြသည်။ သူတို့လင်မယားသည် ကြင်နာထက်မြက်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏။

“ဟာ! ဒါဆို သီတို့အိမ်မှာ နေမလား။ သူ့ရုပ်ကလေး နဲ့ ဝိုင်းရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံလေးက ဖြူဖြူ စင်စင် ရိုးရိုးအလေးမို့ သီ သဘောကျတယ်။ သီတို့လင်မယား

က မိုးလင်းမိုးချုပ် ပွဲရုံနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတာမဟုတ်လား။ စိတ် ချရတဲ့အိမ်ဖော်မျိုး လိုချင်တာ၊ လောလောဆယ် အိမ်ဖော်မရှိတာ နဲ့ အတော်ပဲ။ ညီမလေး အစ်မတို့အိမ်မှာနေမလား။ လူက အစ်မ တို့လင်မယားပဲရှိတာ၊ အလုပ်နည်းတယ်၊ လစာ တစ်လကို သုံး သောင်းပေးမယ်။ အဝတ်အစားဆင်မယ်။ အို... နားကပ်လေး လက်စွပ်လေးပါ ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

ခင်သီကျော်က မဲဆွယ်နေလျှင် မင်းဝေက အားနာပါး နာ ကန့်ကွက်သလို၊ သူကလည်း မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်သွား မိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ကြင်နာထက်မြက်ရင်ထဲမှာ နှင်တင်တင်။

“ကဲပါကွာ၊ နောက်မှဆွေးနွေးပါ။ မနက်ရှစ်နာရီလောက် ကိုယ်တို့ပြန်ရောက်မှာပဲ။ မင်းလည်း နေ့လယ်လောက်မှ ခရီးဆက် ပါကွာ။ မထူးတော့ပါဘူး။ ကဲ... နားနားနေနေသာ နေကျန်ခဲ့ ပေတော့။ ငါတို့လည်း ယောက္ခမကြီးဆီ ချီတက်လိုက်ဦးမယ်”

မင်းဝေစကားကို ကြင်နာထက်မြက်မှာ အူလျားဖားလျား ကန့်ကွက်ရပါ၏။ သူ့မှာအချိန်မရှိ၊ မန္တလေးသို့ကိစ္စနှင့်သွားရတာ တောင် လွန်လှပေပြီ။

“ဟာ! မင်းဝေ၊ မဖြစ်ဘူးကွာ။ ငါ မနက်စောစောပဲ ခရီး

ထွက်ရမယ်။ ဒီနေ့မွန်းမတည့်ခင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်။
မေမေကလည်း ဖုန်းခဏခဏဆက်နေတယ်။ ငါ့လူနာတွေလည်း
မျှော်လှူပြီ။ ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့လို့ပါ။ ဆော့ရိုးကွာ... နော်၊
နောက်မှဆုံကြတာပေါ့”

“သူကလေးကရော”

သူခိုးက သခင်ရင်းထက် နမော့ဆိုသလို ခင်သီကျော်
မှာ ရပ်ရည်ချောမောသန့်ရှင်းသည့်ကောင်မလေးကို အတော်လို
ချင်နေပုံရပေ၏။

“ဒါကတော့ သူ့သဘောပေါ့။ ငါကတော့ သူ့စိတ်ချမ်း
သာအောင် ကူညီရမှာပေါ့”

ပြောရသော်လည်း ကောင်မလေး ဒီမှာကျန်ခဲ့မှာ ကြင်
နာထက်မြက် စိုးရိမ်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ညီမလေး၊ မမတို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့”

ခင်သီကျော်က ဆောင်းညကြာဖြူကို အပြုံးနှင့်ခေါ်နေ
လျှင် သူမက ခေါင်းလေးငုံပြီး ခပ်တိုးတိုးဖြေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကိုပဲ လိုက်သွားမယ်။ ဟိုမှာပဲ အလုပ်
လုပ်ချင်ပါတယ်”

ခင်သီကျော် မချီသွားပြီရပ်နှင့် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ
ကားပေါ်သို့တက်သွားရ၏။ မင်းဝေတို့လင်မယား၏ကား ထွက်
သွားလျှင် အိမ်တစ်လုံးနှင့်သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပေတော့
သည်။

အိမ်ရှင်များမရှိသော ဧည့်ခန်းထဲမှာပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ
နေဖူးရောက်ဖူးသည်မို့ ကြင်နာထက်မြက်အတွက် မစိမ်း။

ဆောင်းညကြာဖြူဆိုသည့် ဘာတွေနှင့်ဝင်းပနေမှန်းမသိ
သည့် ကောင်မလေးကတော့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ချထား
သည့်နှယ်။ ဆိုဖာအပြာလေးတစ်ခုပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်။ အသက်
တောင် ရှူရဲ့လားပင်မသိ။

ညကလည်း တဖြည်းဖြည်းအိုရင့်လာပေပြီ။ ညကိုးနာရီ
ကျော်ရုံပေမယ့် ဆောင်းညမို့ နှင်းတွေက ထူထူထပ်ထပ် သိပ်
သိပ်သည်းသည်း။

သို့သော် တစ်နေ့လုံး ချွေးတွေနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရသည်မို့
ကြင်နာထက်မြက် မဖြစ်မနေ ရေချိုးရပါဦးမည်။ ထို့အတူ ထမင်း

လည်းစားရဦးမည်။ ကောင်မလေးရော။ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးလုံးမှာ သူနှင့်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တည်း။ အခြေအနေတွေကို သူမကြောက်နေလေသလား။ အတွေးဖြင့် သူလှမ်းအကဲခတ်တော့လည်း မျက်လွှာချထားသည့်ကောင်မလေးရုပ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ သွေးအေးလှချည်လား။

ဘုရားရေ! သူမဟာ သူမပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်ပါလား။ သူမ၏ဇာတ်လမ်းက နံရံစုတ်ပြတ်လွန်းနေသော်လည်း သူမ၏အသွင်က နတ်ဒေဝီတစ်ပါးလို မြင့်မားဝင့်ထည်နေသည်ဟု ကြင်နာထက်မြက် ထင်နေမိသည်။

ဒီမိန်းမချောလေးဟာ မာယာတစ္ဆေမလေးလား။ ဒီလိုလည်း မထင်ကောင်းပါဘူးလေ။

ငြိမ်သက်နေသည့် ဆောင်းညကြာဖြူကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ကြင်နာထက်မြက် ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။ ရေပူရေအေးစပ်ပြီး ခပ်ပူပူလေးပဲ သူရေချိုးမည်။ နောက် ဒီအိမ်သို့ သူလာသည့်အခါတိုင်း နေရသည့်အခန်းမှာ အဝတ်လဲမည်။ နေမည်။ အင်း... လောလောဆယ် ကောင်မလေးအတွက်ရော ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမှာပါလိမ့်။

ရေပူပူလေးကို ချိုးရသည်မို့ သူမချမ်းပါ။ ရေချိုးရင်း စဉ်းစားပြန်သည်။ မင်းဝေတို့လင်မယားကတော့ တစ်အိမ်လုံးကို ထိုးအပ်သွားတာပဲ။

ကြင်နာထက်မြက် ရေချိုးပြီးလျှင် အောက်ထပ်ရှိ သူတည်းနေကျအခန်းမှာ အဝတ်လဲသည်။ နောက် သူထွက်လာခဲ့တော့ ကောင်မလေးကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ အရင်ပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မယှက်လေး တွေ့ရ၏။ သို့သော်...

“ဟိတ်!”

သူအသံပေးလျှင် ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားသည့်ကောင်မလေးကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမှန်း ကြင်နာထက်မြက် သိလိုက်ရသဖြင့် ကောင်မလေးကို သူသနားကြင်နာသွားမိသည်။

“မင်း ရေသွားချိုးလိုက်လေ၊ လောလောဆယ် ငါ့အဝတ်တစ်စုံပဲ ယူဝတ်လိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မချိုးတော့ဘူး၊ နေပါစေတော့”

“ဟာ! သွားချိုးစမ်းပါကွာ၊ ဒီလောက်ပြေးလွှားလာခဲ့ရတာ မောလှရောပေါ့။ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖုန်တွေသဲတွေနဲ့။

သွားသွား... ရေချိုးလိုက်၊ စောစောက ငါဝင်သွားတဲ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်တစ်စုံယူဝတ်လိုက်"

"ချမ်းနေပြီ၊ ကျွန်မ မချိုးတော့ဘူး"

"ရေပူနဲ့ရေအေး စပ်ချိုးလေ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေပူ ရော ရေအေးရော ရှိတယ်။ ငါစပ်ပေးရမလား။ အေးလေ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါတွေ မင်းဘယ်လုပ်တတ်မလဲ။ ကဲကဲ... ငါအရင် သွားပြီး မင်းရေချိုးဖို့ပြင်ပေးမယ်"

"နေ... နေပါစေရှင်၊ ရ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မ လုပ်ကြည့်ပါမယ်"

နေပါစေဆိုတော့လည်း နေလိုက်ရုံပေါ့။ ကြင်နာထက် မြက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကောင်မလေးကို အေးဆေးစွာ ထိုင်စောင့်ရင်း တိဗီကြည့်ဖို့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ လုံးပန်းပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည့် ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တွေ ဤမျှဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတာကို ကြင်နာထက်မြက် ကျေနပ်နေမိသည်။

အေးလေ၊ ကောင်မလေးဟာ ဒုက္ခသည်လေးပဲ။ ငါက

လည်း လူသားတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နေတဲ့ တကယ့်ဆရာဝန်ကြီးပါ။ ပုထုဇဉ်တော့ ပုထုဇဉ်ပေါ့လေ။

အကာလညကြီးထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း။

ဟာ... သွားစမ်းပါ။ ဒီလိုတွေးမိတာတောင် လွန်လှပြီ။ ငါတို့ဟာ လူသားတွေပဲ။ လူသားဆိုတာ မမြင့်မြတ်တောင်မှ သူတော်စင်မဟုတ်တောင်မှ ကျားလို ခြင်္သေ့လို ဝံပုလွေလို စိတ်မျိုးမရှိရဘူး။ မထားရဘူး။

ဘောလုံးပွဲထဲ စိတ်ဝင်စားမိသွားလျှင် လောကကြီးကို ရော၊ ဆောင်းညကြာဖြူကိုပါ ကြင်နာထက်မြက် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားမိတော့သည်။

အနားသို့ရောက်လာသည့်အရိပ်လေးကြောင့် ကြင်နာထက်မြက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အလို! အံ့သြစရာပါလား။

'ဆောင်းညကြာဖြူ'

စပို့ရှပ်အပြာစင်းလက်ရှည်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့်

က ဖွံ့ထွားလှပသည့် ကောင်မလေး၏ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ရှင်းသန့်
ဝင်းပသွားသည်မှာ ယခုမှ အရောင်တင်ထားပြီးသည့် လက်ဝတ်
ရတနာလေးနွယ်။

ကောင်မလေးအသွင်က မပုံမရဲ။ သူ့ကိုကြောက်နေလေ
သလား။ လန့်နေသလားပင်။

“ထိုင်း ကိုယ် စားစရာတစ်ခုခု သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လောလောဆယ် ကိုယ်ပဲ အိမ်ရှင်လိုဖြစ်နေရသည်မို့
ကြင်နာထက်မြက်မှာ မီးဖိုတက်၊ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ကူးသွား
ရသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းနှင့်။ နောက် အိုးများကိုပါ
လျှောက်ဖွင့်ကြည့်လျှင် သူတို့ချက်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်း
များကိုတွေ့ရသည်။ ဟင်းက ကြက်သားကြော်နှင့် ဝက်သားလုံး
ကြော်။ နောက် ငံပြာရည်ချက်နှင့် သရက်သီးကင်းတို့စရာ။

ကြင်နာထက်မြက်ကတော့ ထမင်းပွဲမပြင်တတ်ပါ။ သူ
ဆောင်းညကြာဖြူကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက
တော့ ပြင်တတ်ပါလိမ့်မည်။

“ကောင်မလေးဇေ၊ လာဟေ့။ ထမင်းစားကြရအောင်”

မပုံမရဲဝင်လာသည့်ကောင်မလေးကို စားပွဲမှာ ထိုင်စေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော်လည်း သူမက အလိုက်တသိပင် ထမင်းပွဲကို ခူးခပ်ပြင်ဆင်
ပေးခဲ့သည်။ သူ ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်ပြီး ကြည့်နေ အကဲခတ်နေ
လိုက်သည်။ မဆိုးပါဘူး။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိသားပဲ။

နှစ်ယောက်သား ထမင်းအတူစားကြတော့ ကောင်မ
လေးပုံစံက ရှက်နေသလားပင်။ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တောသူမ
လေးတွေဟာ လူကြောက်တတ်တယ်။

ခေါင်းလေးငုံကာ သူမရှေ့မှာရှိသည့် ငံပြာရည်ချက်နှင့်
သရက်သီးကင်းကိုပဲ စားနေတော့ ကြင်နာထက်မြက် မနေသာ။
ကောင်မလေးပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သားကြော်နှင့် ဝက်သားလုံး
ကြော်များ ခပ်ထည့်ပေးမိသည်။

“ထည့်စားလေ၊ အားမနာနဲ့။ တော်ကြာ ဆာနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထမင်းစားနေရင်းမှ စကားတွေ သူပြောတော့လည်း
ဆောင်းညကြာဖြူမှာ ခေါင်းငုံနားထောင်နေခဲ့သည်။ ဘာတစ်ခွန်း
မှ ပြန်မပြော။ စကားနည်းသည့်ကောင်မလေး။

“ဒါဆို မင်းက ရန်ကုန်ထိလိုက်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။
အိမ်ဖော်လုပ်မှာကြီးတော့ ကိုယ်သဘောမကျပါဘူး။ ဆေးခန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ခုခုမှာ စာရေးမ ဝင်လုပ်မလား။ မင်း၊ စာတော့ တတ်တယ်
မဟုတ်လား။ ဘယ်နှတန်းထိ ကျောင်းနေဖူးလဲ”

“ကိုးတန်း”

“ဒါဆိုမဆိုးပါဘူး။ အေးလေ... ကြည့်သေးတာပေါ့။
ခုတော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေ၊ အဲ၊ နောက်လည်း စိတ်ချမ်း
သာရမှာပါလေ”

ထမင်းစားပြီးကြလျှင် သူမက ကျင်လည်စွာ သိမ်းဆည်း
ဆေးကြောနေပါ၏။ ကြင်နာထက်မြက် ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ထွက်ခဲ့
သည်။ ဘောလုံးပွဲဆက်ကြည့်နေရင်း ဆောင်းညကြာဖြူအတွက်
ဘယ်နေရာမှာ သိပ်ရမလဲဟုစဉ်းစားလိုက်သည်။

အချိန်က မနည်းတော့။ ဆယ်နာရီပင် ကျော်လေပြီ။
နောက်ဆုံး သူတည်းခိုနေကျအခန်းကိုပေးဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ သူကတော့ ယောက်ျားဖို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ဆိုဖာတွေပေါ်
မှာ ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက်မည်။

အတန်ကြာလျှင် ကောင်မလေး မီးဖိုထဲမှ တရွေ့ရွေ့
ထွက်လာလေ၏။ ကြင်နာထက်မြက် ခရီးဦးကြိုပြုရသည်။

“လာဟေ့ ကောင်မလေး၊ ငါတည်းနေကျအခန်းထဲမှာ

နေ။ ငါက ဒီအပြင်ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်မယ်။ အရေးအကြောင်းရှိ
ရင် ငါ့ကိုနှိုးပေါ့။ နေဦး၊ ငါ စောင်နဲ့ခေါင်းအုံး ဝင်ယူလိုက်ဦးမယ်”

အိပ်ခန်းထဲမှာ မွေ့ရာနှင့် ဂွမ်းစောင်ကြီးတစ်ထည်ပဲ ရှိ
သည်။ မွေ့ရာက ထူသလို ဂွမ်းစောင်ကြီးကလည်း ထူတာပါပဲ။
သို့သော် တစ်ထည်ထဲရှိတာက ခက်သည်။

လေဒီ First ဆိုပြီး ဦးစားပေးလိုက်ရင်တော့ သူ အအေး
ပတ်သေမှာမလွဲ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကိုယ်တိုင်က
ယောက်ျားပဲလေ။ ကြင်နာထက်မြက် သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းအုံး
ယူထွက်လာတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုနားမလည်နိုင်သည့်
အကြည့်နှင့်ကြည့်သည်။

“ဂွမ်းစောင်က တစ်ထည်ထဲရယ်၊ မင်းပဲခြုံတော့။ ရ
တယ်၊ ငါက မချမ်းတတ်ပါဘူး။ အနွေးထည်ရှိသားပဲ။ ကဲ! သွား
အိပ်တော့”

ကောင်မလေးကို အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားစေပြီး သူကတော့
ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်လိုက်သည်။ အပေါ်မှမြို့စရာ ဘာမှမရှိ။
ဆောင်းညကလည်း အေးလိုက်တာ၊ ခိုက်ခိုက်တုန်မတတ်။

ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ပြီး အိပ်ပျော်

အောင် ကြိုးစားပေးမယ့် အေးလွန်းလို့ အိပ်မရ။ ကြာတော့ သူ
ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာ၏။ အင်း... ကောင်မလေးကတော့
သိုးနေအောင် အိပ်ပျော်နေမှာပဲ။

သူ မလိုတစားတွေးနေမိစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ
ကောင်မလေးက ဂွမ်းစောင်ကြီးကိုယူကာ ထွက်လာတာ တွေ့
လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ဂွမ်းကပ်
စောင်ကြီးကိုသာ သူ့အပေါ်သို့တင်ခဲ့၏။ သည်လိုတော့လည်း
သူ ခြုံရမှာ မျှီမကျ။

“ဟေ့! ငါ့ကို စောင်ပေးတော့ မင်းက ဘာနဲ့သွားခြုံမှာ
လဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မက မွေ့ရာနဲ့အိပ်ရတာ၊ အပေါ်က
ဒေါက်တာပုဆိုးနှစ်ထည် ထပ်ခြုံလိုက်မယ်”

“ဟေ့!”

သူ့အံ့သြကျန်ခဲ့စဉ် ကောင်မလေးက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်
သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောင်နှင့်ဘာနှင့်ဆိုတော့ ကျန်သည့်

ညဝက်ကို သူနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ရတော့သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကောင်မလေးရေ...

အင်း... ဟိုရောက်ရင် မေမေ့ကိုဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။
မေမေက သားတွေအပေါ်မှာ အရမ်းသဝဏ်တိုတတ်ပြီး မယုံသက်က
ကလည်း နှိုတတ်ပါတိ။ မမကလည်း တစ်မျိုး၊ ညီလေးကတော့
သူ့အပေါ် နားလည်မည်ထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းညကြာဖြူအတွက် အကောင်းဆုံး
ကာကွယ်ပေးဖို့ အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးဖို့တော့ ကြင်နာ
ထက်မြက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

အခန်း (၃)

သူတို့နှစ်ယောက် ပြည်မှထွက်လာခဲ့တော့ နေ့လယ်နှစ် နာရီ ရှိပေပြီ။ ရန်ကုန်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်မှာလဲ။ မေမေဆက် သည့်ဖုန်းများကို ဖြေရှင်းရတာလည်း အခါခါ။ ကောင်မလေးရဲ့ အကြောင်းတော့ ထည့်မပြောရသေး။ မပြောရဲလို့ဆိုလျှင် ပိုမှန် မည်။

မင်းဝေတို့လင်မယားကောင်းမှုကြောင့် ယခုလို နောက် ကျရသည့်ကြားထဲ ရောက်ကတည်းက လူကိုတရားခံကြည့်ကြည့် ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် စစ်ဆေးနေသည့်မင်းဝေရုပ်က အမြင်ကပ် စရာ။

၄၄ ကြယ်စင်မှူးမေ

“သူငယ်ချင်း၊ ညက အိုကေရဲ့လား”

“ဟာကွာ၊ မင်းကလည်း အဲဒါ ငါ့ရည်းစားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒုက္ခသည်လေးကွ။ သူ့အကြောင်း မင်းကိုပြောပြီးသား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက လူတယ်ကွ။ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို ပွဲကပြတ်ပြီ”

“ပြတ်လို့ရမလားကွ၊ သူများသားသမီးကို။ တော်ကွာတော်... မင်းဟာလေး၊ တော်တော်ရှုပ်တဲ့လူရှုပ်”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း မင်းဟာလေး ငါ့ပေးခဲ့မလား”

“ကြည့်! ပြောပြန်ပြီ၊ ငါက ထားခဲ့လည်း ကောင်မလေးက နေမှမနေချင်ခဲ့တာ။ ငါ ခင်သီကျော်ကိုပြန်တိုင်မှာနော်။ မင်း ဒီလောက်ကဲနေရင်”

“ဟဲ့ဟဲ့... နောက်တာပါကွာ၊ သီကတော့ အငွေမဟေသီကြီးပေါ့။ သူကလွဲရင် ကျန်တာ ဖွဲ့”

ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နိုး၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည့်သူ့စိတ်တွေကို အရောင်ဆိုးချင်နေသည့် မင်းဝေ၊ တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ကူးမောင်းနေစဉ် ကောင်မလေးကတော့ အဝေးသို့ငေးလျက် တွေးလျက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေမပြောဖြစ်ခဲ့ကြ။ ကောင်မလေးကလည်း ရှေ့ခရီးကိုတွေးပြီး ရင်လေးနေသလားမသိချေ။ ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ထမင်းဆိုင်တစ်ခုတွင် ထမင်းစားကြပြီး သူ ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့ပြန်သည်။ ပဲခူးကိုလွန်တော့ ညရှစ်နာရီကျော်ပေပြီ။

အင်း... ဒီပုံအတိုင်းဆို ညဆယ်နာရီလောက်တောင် ရောက်ပါ့မလား။ အတွေးနှင့် သူ့ဗိုင်းနုန်းမြို့လိုက်တော့ တစ်လမ်းလုံး တေဒီလုပ်လာသည့်ကောင်မလေးက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး တားခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ တော်ကြာ...”

“ဟေ့! ငါကားကောင်းကောင်းမောင်းတတ်တယ်။ ကားစီးနေတုန်း မင်္ဂလာမရှိတဲ့စကားတွေ မပြောနဲ့”

ပြောပြီး သူ ကားကိုအမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းလိုက်စဉ် ရွာလမ်းဘက်မှ ဖြတ်တက်လာသည့်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကြောင့် အမြန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

“ကျွီး...”

“အား...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုင်ကယ်လွတ်သွားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖရိုဖရဲ။ ကောင်မလေးက သူ့အပေါ်သို့ ဖိကျလာသဖြင့် သူ့စိုးရိမ် တကြီးငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနဖူးမှာ သွေးတွေ။

“ဟာ!”

ဘာနှင့်ဘယ်လိုဆောင့်မိသွားသည်မသိ။ အသင့်ပါလာ သည့် ဆေးအိတ်နှင့် သူ့အရေးပေါ်ကုသလိုက်တော့မှ ကောင်မ လေး သတိပြန်ရလာသည်။ အချိန်က နာရီဝက်လောက် ပုပ်သွား ရပြန်သည်။

“သတိရပြီလား၊ ဆက်မောင်းမယ်။ ဒီတစ်ခါ ဖြည်းဖြည်း မောင်းပါမယ်။ လမ်းမှာ ညအိပ်ရင်အိပ်ရပါစေ ဟဲ့... ကိုယ်က ရိုးရိုးပြောတာနော်”

ကောင်မလေးအသွင်က မူးဝေနေသေးလားမသိ။ အိပ် ချင်မူးတူးရုပ်လေးနှင့်။ သူ ကားကိုခပ်မှန်မှန်ပဲ မောင်းလာခဲ့ရစဉ်၊ ဖောင်ကြီးမရောက်မီ ကားက ဘီးပေါက်သွားရပြန်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီနေ့ ပြဿဒါးနေပဲ”

ညအချိန်မတော်ဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ ဟိုမနီးဒီမနီးနေရာ ကြီးမှာ။ ခုနေ့များ မသမာသူတွေနဲ့တွေ့ရင်ပင် ဒုက္ခ။ မှုခင်းကျ

နယ်ထဲတွေထဲမှာ ဖတ်ရသားပဲ။ ကောင်မလေးယေယေတွေဆို အဖော်ပါသည့်ကြားမှတောင် ဒုက္ခရောက်တတ်ကြပေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးကို ကားထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး သူ ကားဘီးလဲဖို့ကြိုးစားရသည်။ တစ်ယောက်တည်းမို့ ကြန့်ကြာ နေတော့ ကောင်မလေးက အလိုက်သိစွာပင် ဆင်းလာပြီး ကူ ပေး၏။

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ကားဘီးလဲသည်ကိစ္စ ပြီးသွား ခဲ့သည်။ သူ့နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီကျော်နေပေပြီ။ နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက် ထပ်မောင်းရမှာနှင့်ဆိုတော့ သူ့အိမ် ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ မျက်နှာပန်းမလှ။ သည်ကြားထဲ ကောင်မလေး က ပါနေသေး၏။ မနက်ကျမှ အိမ်ပြန်ဝင်ရလျှင် ကောင်းမည်။ ပြည်က မနက်နှစ်နာရီလောက်က ထမောင်းခဲ့သည်ပေါ့။

“ကောင်မလေး၊ အိမ်ကိုအချိန်မတော်မှရောက်မှာမို့ ငါ တို့ မင်္ဂလာဒုံက သူငယ်ချင်းအိမ်ဝင်နေမယ်။ ဖြစ်လား”

“သူငယ်ချင်းက မိန်းမလား ယောက်ျားလား”

“အောင်မယ်! သူကပဲ၊ သူငယ်ချင်းပါဆိုမှ ယောက်ျား ပေါ့”

“သူ့မှာ အိမ်သားတွေရှိလား”

“ရှိတယ်၊ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးနဲ့”

“ဒါဆို သွားလေ”

ကောင်မလေးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ကြင်နာထက်မြက်
မက်လာခဲ့ရုံသူငယ်ချင်း အံ့မောင်မောင်၏အိမ်သို့ ဝင်လိုက်သည်။
ဒါတောင် သူတို့လင်မယားတွေမှာ အထိတ်တလန့်။

“သူငယ်ချင်း၊ ဘာလိုဖြစ်လာတာလဲကွာ၊ မဖွယ်မရာ”

“မင်းဘကြီး မဖွယ်မရာမှာလား။ ဒါ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ
လေးကွဲ”

“ဘယ်နှဝမ်းတောင် ကွဲတာလဲ၊ သုံးဝမ်းလား လေးဝမ်း
လား။ ကိုထက်နော်၊ မင်းက ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့ကို မဟုတ်တာ မထင်ကြပါ
နဲ့ကွာ။ ဒီကောင်မလေးက ဒုက္ခအိုးလေးပါ။ ငါ့ကောက်ရလာတဲ့
ဒုက္ခအိုးလေး”

အကျိုးအကြောင်းတွေကို အကျဉ်းချုံးပြီး သူပြောပြရ
ပြန်သည်။ သူက အမှန်သမားမို့ ညာလည်းမညာတတ်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ဒုက္ခဆိုတာ ကယ်ကောင်း

ကူကောင်းပါတယ်။ ကဲ! ဒါဆိုလည်း ကောင်မလေးကို ဘုရားခန်း
ရှေ့မှာ သိပ်မယ်။ မင်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာအိပ်။ ငါတို့အိမ်က ကျဉ်း
တော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတည်းရှိတာ။ ငါတို့လင်မယား ဖယ်ပေး
ရမလား”

“နေပါစေကွာ၊ ကောင်မလေးလည်း ဘုရားခန်းထဲမှာ
အိပ်တတ်မှာပါ။ ငါက ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်ပါ့မယ်။ ကဲ! မင်းတို့ကို
လည်း အားနာတယ်ကွာ။ အဲ... ဘာသံလဲ”

“ဒုန်း!”

ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် သူမေးလျှင် အံ့မောင်မောင် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ငါ့မိန်းမရဲ့မောင်၊ အပေါ်ထပ်ခိုးမှာ နေတယ်။ ရောက်
တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ အမြဲမှူးနေတာပဲကွာ”

အံ့မောင်မောင်၏စကားကြောင့် ကြင်နာထက်မြက် တွန့်
ခနဲဖြစ်ရသလို ကောင်မလေးကလည်း သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာ
၏။ အံ့မောင်မောင်တို့အိမ်က သစ်သားအိမ်လေး။ အခန်းတွေက
လည်း တံခါးမရှိ။ ကန့်လန့်ကာလေးတွေလောက်ပဲ ကာထား
တာ။

“ကျွန်မလည်း ဒေါက်တာအနားမှာ လာအိပ်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ဟိုကောင်တွေ အထင်လွဲနေမယ်”

“အမူးသမားကိုကြောက်တယ်၊ ဒေါက်တာက အန္တရယ်မရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲလေ”

အံ့မောင်မောင်တို့ကို အားနာသည်မို့ ခေါင်းအုံးလေး စောင်လေးတောင်းကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ပင် မလှမ်းမကမ်းမှာ နေရာပြင်လိုက်ကြ၏။

“ရပြီ... ရပြီ အံ့ကြီး၊ အိပ်... အိပ်ကြတော့”

အံ့မောင်မောင်၏ယောက်ဖ အမူးသမားကလည်း တစ်ရေးနီးလို့ထင်၊ သူတို့လူစုရှိရာသို့ လာထိုင်ပြီး ဆောင်းညကြာဖြူကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အမူးသမားက နှစ်ဖက်ချွန်ကြီးလားမသိဘူး။ အရက်ရော နှာရော။

နောက်ဆုံး ဧည့်ခန်းမီးကို အံ့မောင်မောင်၏ဇနီးက ပိတ်လိုက်ရာ သူတို့လည်း ကိုယ့်နေရာသို့ကိုယ် ဝင်အိပ်ကြရပါသည်။ ကောင်မလေးနှင့်သူ့အိပ်ရာက ကြားထဲမှာ နှစ်တောင်လောက်

သာ လွတ်ပါသည်။

ကြင်နာထက်မြက် မောမောပန်းပန်းနှင့် မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ် နားထဲမှာ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် နီးသွား၏။ သူက အအိပ်ဆတ်သူပါ။ မမှောင့်တမှောင့်အခန်းထဲမှာ သူ့မျက်လုံးက ကျင့်သားရနေပြီမို့ အံ့ကြီးယောက်ဖ အမူးသမား ကောင်မလေးအနား လျှောက်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

ကောင်မလေးကတော့ အိပ်မောကျနေရှာသည်ထင်၊ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေလျက်။ ရုတ်ရုတ်သံသံမဖြစ်ရအောင် ကြင်နာထက်မြက် လိမ္မာပါးနပ်စွာ လှုပ်ရှားရမည်။

သူ့နေရာမှ ကောင်မလေးနေရာသို့ လှိမ့်သွားလိုက်ပြီး ကောင်မလေးကို မသိမသာလှုပ်နှိုးလိုက်၏။

“ဟင်... အင်... ဘာလဲ ဒေါက်တာ”

“မိုးလင်းတော့မယ်ထင်တယ်၊ မင်းမှာ နာရီပါလာတယ် မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

အမူးသမား တက်ခေါက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်သွားလေမှ သူ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လာခဲ့၏။ ကောင်မလေးရေ ကံကောင်းလို့နော်။

အခန်း (၄)

ရန်ကုန်ဝင်ချိန်သည် နံနက်ကိုးနာရီ။ ကောင်မလေး အနေကျ မှာစိုးလို့ လူတွေမရှိမည့်အချိန် ရွေးခေါ်သွားကာမှ အိမ်သားအားလုံး ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူကို လူစုံတက်စုံစောင့်နေကြလေသည်။

မေမေ၊ မမကြီးနှင့် ညီလေးတွယ်တာထက်မြက်၊ မမကြီးယောက်ျားကတော့ ဆေးရုံသွားပြီဖြစ်မည်။ သူ့ကား တိုက်ရှေ့သို့ဝင်သည်နှင့် သုံးယောက်သား ကားနားသို့ ဝိုင်းလာကြပုံမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ။ ဘယ်ကမျှား ကြိုတင်သတင်းတွေ ရနေကြပါလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်မလေးမှာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်နေ၏။
တောသူမလေးပဲလေ၊ ကြောက်မှာပေါ့။ သည်တော့ ကြင်နာထက်
မြက် သူမကိုကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကိုယ်က သည်ဘက်ပေါက်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

မေမေနှင့်မမကြီး သံပြိုင်မေးသလို တွယ်တာထက်မြက်
ကတော့ ပြုံးစိစိနှင့် လူကိုလှောင်သလိုလို ပြောင်သလိုလို၊ ဆောင်း
ညကြာဖြူမှာ ချောသော်လည်း အဆင်အပြင်က မမိုက်ဘူးလေ။
တိုက်ဂေါပေါ့။

“ကဲ! အားလုံး ညွှန်ခန်းထဲကိုလာကြပါ။ ကျွန်တော်
သေသေချာချာရှင်းပြပါမယ်”

“အေး... သေသေချာချာရှင်း မရှင်းနိုင်ရင်တော့ သေ
ပြီသာမှတ်။ ဘယ်နယံတော်၊ မန္တလေးကို ကိစ္စရှိလို့သွားတာ၊
သုံးရက်တောင်ကြာရတယ်လို့၊ မန္တလေးက ဖုန်းဆက်တော့ မင်း
ပြန်သွားတာ နှစ်ရက်တောင် ကြာပြီဆို၊ မန္တလေးနဲ့ရန်ကုန် လမ်း
မှာ နှစ်ညအိပ်ရအောင်... သားနော်၊ မေမေ အရမ်းဒေါသတွေ
ထွက်နေပြီ”

“ကဲပါ မေမေရာ၊ လာပါ၊ သားပြောပြပါမယ်”

ညွှန်ခန်းထဲမှာ မေမေအနီးကပ်ထိုင်ပြီး ကြင်နာထက်
မြက် ရှင်းပြရပါ၏။ ဆောင်းညကြာဖြူမှာ မျက်ရည်များစီးကျရင်း
ခေါင်းငုံ့လျက်။ သူရှင်းပြပြီးသွားလျှင် မမကြီးက ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ! ဒါဆိုအတော်ပဲ မေမေ၊ သမီးအခက်အခဲတော့
ပြေလည်သွားပြီ။ မေမေမြေးအတွက် ကလေးထိန်းရှာနေရတာ
တစ်လပြည့်တော့မယ်။ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေဖြစ်နေတာ။ ဒီ
ကောင်မလေးကို မေမေမြေး ထိန်းခိုင်းရမယ်။ ကလေးက ခြောက်
နှစ်သားရှိနေပြီ၊ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုနဲ့ ကလေးဝေယျာဝစ္စတွေ
လုပ်ရမယ်။ တစ်လကို သုံးသောင်းပေးမယ်။ စရိတ်ငြိမ်းပေါ့”

မမကြီးစကားကို မေမေက မလိုတမာနှင့် ဝင်ဖျက်၏။

“အိုအေ! ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ သူ့ဥစ္စာက ဘာမှန်းမသိ
ညာမှန်းမသိနဲ့၊ အိမ်မှာက ကိုယ့်မောင်လူမျိုးဆရာဝန်နှစ်ယောက်
နဲ့၊ မဖြစ်ပါဘူးအေ”

မမသတ္တထက်မြက်ကလည်း မလျှော့။

“သည်လောက်အဆင်ပြေနေတဲ့ဟာ မေမေကလည်း”

၅၆ ကြယ်စင်မျှဝေ

ကောင်မလေးက အေးအေးလေးပါ။ အသက်လည်း ငယ်တယ်၊ နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေသားတွေကဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်နဲ့ သုံးဆယ်နား နီးနေပါပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူးအေး၊ ငါ့မြေးအတွက် ကလေးထိန်းရှာလည်း အသက်ကြီးတာရှာပါ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ ငယ်ပါတယ်။ ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ကဲ! မေမေရယ်၊ သားသားအတွက် ကလေးထိန်းမရှိတော့ သမီးတို့ ဘယ်လောက်ကသီလင်တနိုင်သလဲ။ သားသားကိစ္စက မသေးဘူးနော်။ မေမေလည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ ခေါ်ထားလိုက်ကြရအောင်”

မမသဉ္ဇာထက်မြက်၏စကားကို တွယ်တာကလည်း ဝင်ထောက်ခံ၏။ သူကတော့ မထောက်ခံရဲပါ။ သူ့မှာ မေမေအမြင်အရ အပြစ်တွေ အများကြီးရှိနေလို့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်မှာ ကလေးထိန်းအလွန်လိုအပ်နေသဖြင့် ဆောင်းညကြာဖြူကို အိမ်မှာလက်ခံလိုက်ကြရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်လောက် ဖြောင့်ဖြောင့်နားချိအရေးဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေမပေါ်ဖို့ ဆုတောင်းရသေးသည်။

ဒီကနေ့တော့ အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ ကြင်နာထက်မြက်အနားယူနေရပါသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်အကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် အေးဆေးစွာနေလို့ရပေမယ့် သူ ပန်းခြံလေးထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ဆယ့်နှစ်ရာသီ မအားလပ်ရသည်မို့ ဆောင်းညကြာဖြူနှင့်မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်လုံးလုံးပါ။ မေမေကလည်း အမြဲအရိပ်အကဲကြည့်ပြီး မြည်တွန်တောက်တီးနေသည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မို့ သူ ကောင်မလေးအနေကျမှန်းလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေရ၊ မခေါ်ဘဲနေနေရပါသည်။

အလုပ်တွေကလည်း ရှုပ်နေသည်မို့ မေ့ထားသလိုဖြစ်
နေရပေမယ့် ပန်းခြံကလေးထဲမှာ သားသားနှင့်အတူ ဆော့ကစား
နေသည်ကို မြင်ရပြန်တော့ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမကို
မေ့ထားမိတာ အပြစ်ရှိသလိုခံစားနေရပြန်၏။

ယခုတော့ ဆောင်းညကြာဖြူသည် မမသစ္စာထက်မြက်
၏သားဖြစ်သူကို ထိန်းရသည့် ကလေးထိန်းနာနီဖြစ်နေရ၏။ ခြံ
ထောင့်ရှိခရေပင်ပျိုအောက်မှာ ခင်းထားသည့် ပက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သားသားကိုထိန်းနေသည့်မြင်ကွင်းအား
ကြင်နာထက်မြက် ငေးနေမိ၏။

ဘောလုံးလေးတစ်လုံးကို တလိမ့်လိမ့်ဆော့ကစားနိုင်
လွန်းသည့်သားသားအား လိုက်လံထိန်းကျောင်းနေသည့် ဆောင်း
ညကြာဖြူ၏မျက်နှာလေးသည် တိမ်နိပ်တွေလို ညိုလိုက် ဖြူလိုက်
အသွင်းပြောင်းလဲလိုက်၊ သူမကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုမှားယွင်းနေ
သည့်နှယ်။ လောကကြီးနှင့်သူမသည် အံ့ဝင်ခွင်ကျမရှိ။ ဘာတွေ
က ဘယ်လိုမှားယွင်းနေခဲ့သလဲ။

အင်းစိန်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျသည့်မမတို့လင်မယားမှာ
လည်း ဆေးခန်းနှင့်ဆေးရုံကို ရှန်တီနီခွဲနေရသည်မို့ ခြောက်နှစ်
သားသာရှိသေးသည့် သားသားကိုထိန်းသည့်နာနီများနှင့်သာ
အဖော်ပြုနေရပါသည်။ ဆောင်းညကြာဖြူကြည့်ရတာ သားသား
အပေါ် ဂရုတစိုက်တော့ရှိပါ၏။

ဒါဆို ဘာတွေလိုအပ်နေတာလဲ။ ဆောင်းညကြာဖြူကို
ကြည့်ရတာ တစ်ခုတော့တစ်ခုခုပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူပင် အတွေး
ခေါင်နေမိလို့လား။

“လေးလေးကြီး”

သည်စဉ် သားသားက သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး သူ့ထံပြေး
လာသဖြင့် သူမပါ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကလေးကို ကြင်နာထက်
မြက် ပွေ့ချီ၊ ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်လျှင် သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
ယူဇနပင်များအနားမှာ ရပ်တန့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့အနားသို့
မလာ။ သူမ၏အသွင်က သူ့ကိုအသိအမှတ်မပြု။ ခပ်စိမ်းစိမ်းပါ
ပဲ။ သူ့ကိုကြောက်ရွံ့ဟန်လည်းမပြပါ။

အလို! ဘာတွေများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလဲကွယ်။ သူမ
နှင့်ကိုယ့်ပုံစံက အိမ်ကြီးရှင်နှင့်အိမ်ဖော်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ တန်းတူရည်

တူလူသားတွေနယ်။

အေးလေ... သူကလေးဟာလည်း အခြေအနေအရ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ခေတ္တအစေအပါးလုပ်နေရတာပဲ။ ဒါလည်း သူခေါ်လာလို့ပါ။ သူမ၏အရည်အသွေးကဖြင့် လုံးဝမညံ့။ သက် ပြင်းတစ်ချက်ကို တိတိတချိုးချရင်း ကြင်နာထက်မြက် သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာလေ ဆောင်းညကြာဖြူ၊ မင်းနေရတာ အဆင်ပြေ ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် တုန်ပြန်သည်။ သူမရင်ထဲမှာ ဘာတွေတယ်လို့ခံစားနေရသလဲ ကြင်နာထက်မြက် မသိပါ။ တစ် ခါတုန်းက ရင်းနှီးမှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားလို့များ သူမ ခံစားနေရ သလား။

အတူနေလာခဲ့ကြရသည့်ခရီးစဉ်တစ်ခုနှင့် ပြည်မှာ အတူ တည်းခိုခဲ့ကြရတာ၊ နောက် မင်္ဂလာဒုံက အံ့မောင်မောင်တို့အိမ် မှာ အတူအိပ်ခဲ့ကြရတာတွေ။ အခြေအနေက သာမန်ထက် ပြက် ပြက်ထင်ထင်။ သို့ပေမယ့် သူကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့

လဲ။ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်၊ ဘောင်ခတ်သလိုရှိခဲ့ရပေမယ့် သူ့လို နိုင်ငံခြားပြန်ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် နှလုံးသွားကို ဦးစားမပေးနိုင်ပါ။

ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် လာပြီး အစေအပါးလုပ်နေရတာ သည့် သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူဘယ်လိုချစ်ရဲမှာ လဲ။ သူ့ဦးနှောက်က လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်။

ဂုဏ်သိက္ခာ။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့်သာမက မေ မေနှင့်မိသားစု၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ သူထည့်သွင်းစဉ်းစား၊ ဦးစား ပေးရပါလိမ့်မည်။ ဆောင်းညကြာဖြူသည် သူ့ရင်ကို လျှင်တစ် ခုလို မှန်တိုင်းတစ်ခုလိုပင် သိမ်းကြိုးပြင်းထန်စေဦးတော့၊ သူ အပြင်းအထန်ခုခံကာကွယ်ရပေလိမ့်မည်။

သူ့ရှေ့မှာ သင်ခန်းစာတစ်ခုက ခပ်စပ်စပ်ပင် ဖြစ်ပွား သွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

မမသွာထက်မြက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာသူ ဆရာဝန်အချင်း ချင်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်မှ သူတို့အချစ်ခရီးက ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သော် လည်း သူ့ညီငယ် တွယ်တာထက်မြက်မှာဖြင့် သာမန်ဘွဲ့ရကောင် မလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်မိခဲ့လို့ ရတက်ပွေ့ရ ဒုက္ခများခဲ့ရ

သောကတွေ ပွေလီခဲရတာတွေ ကြင်နာထက်မြက် မြင်ခဲ့ရပြီးပေ
ပြီ။

လက်မထပ်နိုင်ဘဲနှင့်လည်း ချစ်ရုံမျှတော့ သူမချစ်ချင်
ပါ။ ဒီစကားက ယခုခေတ်ကြီးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်ဘဲ လူရယ်
စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပေမယ့် သူ့လိုဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနှင့်တည်
တံ့သူတစ်ဦးအတွက်တော့ အင်မတန်လိုအပ်သည့်စကားပါပဲ။

“သားသား၊ ဘောကနိဦးမယ်၊ လေးလေးကြီးပါမလား”

“သားသားပဲ ကစားပါကွာ၊ လေးလေးကြီး စာဖတ်ဦး
မယ်နော်”

ယူလာသည့်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဟိုလုန့်သည်လုန့်လုပ်
ရင်း သူ့ခေါင်းရှောင်လိုက်တော့ သားက အငြိမ့်မနေတတ်သူပီပီ
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှလျှောဆင်းပြီး ဆောင်းညကြာဖြူထဲ ပြေးသွားလိုက်
သည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ သားက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကစားနေ
လျှင် ဆောင်းညကြာဖြူမှာလည်း သားသားကန်သရွေ့ဘောလုံး
ကို မိအောင်ဖမ်းနေရတော့သည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပိုးစိမ်းကောင်
လေးနှစ်ကောင်နယ်။

“အဲ...”

သည်စဉ် အိမ်ထဲမှ ရှိုးအပြည့်ဖြင့်ထွက်လာသည့် တွယ်
တာထက်မြက်နှင့် ဆောင်းညကြာဖြူတို့ ဝင်တိုက်မိ၏။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မေမေကလည်း ဈေးမှကားနှင့်ပြန်လာချိန်။
ကားပေါ်မှခြေချလျှင်ပင် ရှုပ်ထွေးသောမြင်ကွင်းက မေမေ ဒေါ်
သီရိမေ၏ရင်ဝကို ဆီးကန်လိုက်သည်နယ်။

“အလိုတော်၊ ဒါ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒီ
ကောင်မလေးကိုက ကလေးထိန်းတာ နုန့်ပြာပြာနဲ့။ သားသားမှာ
လည်း ချွေးတွေချည်းပဲ။ ကလေးကို ဒီလောက်တောင်ကစား
ခိုင်းရသလား။ ငါ့သားလေးလည်း ဝင်တိုက်လိုက်သေးတယ်။
သွား... ကလေးကိုရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်။ ကလေး
အိပ်တဲ့အခါလည်း အိမ်အလုပ်တွေတာတွေ ပိုင်းကူဖို့သတိမရဘူး။
သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ရှင်မများမှတ်ငနသလားမသိဘူး။ လူနေခြံကြား
စိတ်နေဘုံဖျားတော့မလုပ်နဲ့။ သီရိမေနဲ့ တွေ့သွားမယ်”

မေမေ အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေပုံကိုကြည့်ပြီး ကြင်
နာထက်မြက် အံ့သြရသည်။ သားတွေရှေ့မှ ဆောင်းညကြာဖြူ
တမင်နှိပ်ကွပ်နေလေသလားပင်။

သားသမီးသုံးယောက်ကို ကြက်သားအုပ်မကြီးနယ် ပြု

စုပျိုးထောင်လာခဲ့သည့်မေမေသည် သားသမီးကိုစွန့်ပတ်သက်လျှင် ကံကံဆတ်လွန်းပါ၏။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထွက်ခွာသွားသည့် ဆောင်းညကြာဖြူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ အားလည်း အားနာမိကြပါ၏။

“အပျိုရွယ်လေးကို ဒီလောက်မမာန်မဲပါနဲ့ မေမေရယ်၊ သူလည်း သားသားကို သေချာထိန်းသားပဲ။ သူ့အလိုက်က ကလေးထိန်းတာပဲမဟုတ်လား”

တွယ်တာထက်မြက်က သူ့ထက်သတ္တိကောင်း၏။ သူသာဆို မေမေကိုဘာမျှပြန်မပြောရဲပါ။ သို့သော် မေမေစိတ်တိုမှုက ညှိအပေါ် ပုံကျသွားတော့မတတ်။

“အလိုတော်၊ ကိုတွယ်တာထက်မြက်။ မင်းကိုယ်မင်း ဆရာဝန်ရယ်လို့ မအေကိုပြန်အာခံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒဏ်ရာအသစ် လိုချင်ပြန်ပြီလား။ သိရိမေတို့ကတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ။ မကောင်းရင် ကိုယ့်သွေးတောင် ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်။ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ကတည်းက ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ပြီး သားသမီးသုံးယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။

ဒီအရွယ်ကျမှာတော့ ဘယ်သူ့မှအလျှော့မပေးနိုင်ဘူး”

မေမေက တွယ်တာထက်မြက်ကို မြည်တွန်တောက်တီးနေရာမှ သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“သားကြီးလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။ ဒီကောင်မလေးကို မေမေစိတ်ထဲမှာ မသက်ဘူး။ သစ္စာကြောင့်သာ လက်ခံလိုက်ရတာ။ ဘယ်နှယ်တော် သူ့ကိုယ်သူ အစေအပါးဆိုတာ တောင် မေ့နေသလားမသိဘူး။ မျက်နှာက တစ်ချက်မပျော့ဘူး။ မေမေစိတ်ထဲ သူဟာ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ဝင်လာတယ်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ငါ့သားတွေကိုပဲ လိုချင်လို့လား၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ခိုးချင်လို့လား။ တစ်ချက်ချက်ပဲ။ အလကား မာယာသည်မ”

“ဟာ! မေမေကလည်း ကြားသွားပါဦးမယ်၊ သူများသားသမီးကို မတရားမထင်ကောင်းပါဘူး”

တွယ်တာထက်မြက်မှာ အငယ်ဆုံးပီပီ မေမေ ဘယ်လောက်ပဲဆူဆူ စောဒကတက်ရဲပါ၏။ ပြောနေသည့်ကြားမှပင် သူမအတွက် ကာကွယ်နေပြန်သည်။

မေမေကလည်း ခုနစ်သံချီနှင့် အော်တာပါပဲ။ ဒီကောင်လေးဟာလေ ကိုယ့်အမေအကြောင်း သိရက်နှင့်။

“ဟဲ့! ကြားကြားပေါ့၊ ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ကြည့်လေ၊ မှတ်ပုံတင်မပြနိုင်ဘာမပြနိုင်နဲ့။ ဘယ်က ကလေးကလေးလိမ့်တော်။ ဒီခေတ်ကြီးက လူရှုပ်လူပွေတွေ ပေါ်ပါဘိသနဲ့။ သားကြီးပဲ ဖယားရှုပ်အောင် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ရုပ်ကလေး ဗန်းပြုပြီး တစ်ခုခုလုပ်သွားလို့ကတော့ မေမေနဲ့တွေ့သွားမယ်။ အသက်ချင်း လဲရင်လဲရပါစေ၊ သီရိမေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်။ ကဲ! သားငယ် သွားစရာရှိတာ သွားတော့၊ ညနေလေ နာရီအမီ ပြန်လာခဲ့။ မေမေသွားစရာရှိသေးတယ်”

အိမ်မှာ ကားသုံးစီးရှိပေမယ့် မမသခွာတို့လင်မယားက တစ်စီး၊ ကြင်နာထက်မြက် တစ်စီး၊ အိမ်သုံးက တစ်စီးဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူ တွယ်တာထက်မြက်မှာ အလျဉ်းသင့်သလိုသာ သွားရှာပါသည်။

“ကိုကိုကားကရော၊ ကိုကို ဒီနေ့အားတာပဲ”

“သူလည်း နေ့လယ်မှာ သွားစရာရှိသေးတယ်”

တွယ်တာထက်မြက်မှာ ကိုကိုကိုသာ ပန်းတွန့်ပြုပြီး မေမေကားနှင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မေမေက ယခုတိုင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စိတ်

ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိသည့် ကြင်နာထက်မြက်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားလျှင် သူ့မှာ မချီသွားဖြစ်လေး ကျန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အခန်း (၆)

ကျယ်စာထက်မြက်...

ဆရာဝန်လူချောလေးပါပဲ။ အစ်ကိုကြီး ကြင်နာထက်
မြက်လို နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူဟာလည်း
အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားလတ်လတ်နှင့် ဆရာဝန်ကိုလူချောပါ။ ပြီး
တော့ သူလည်း ဘွဲ့တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူရအောင် ကြိုးစားနေ
သူ။

ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲရွှင်လန်းပြီး နုနယ်ချောမော၊ လော
ကကြီးကို ပျော်နေသူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ထင်လိုက်ချင်စရာဖြစ်
ပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မှာ အသက်မကချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေး ရှိခဲ့ဖူးသည်။
ယခု ထိုချစ်သူလေးနှင့်ကွဲကွာနေရတာ၊ ချစ်သူလေး ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့တာ တစ်နှစ်တောင် ပြည့်ခဲ့ပါပြီကော။

ချစ်သူဆိုပေမယ့် သူနှင့် တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ခဲ့ဖူး
သည့် တရားဝင်ချစ်ဇနီးလေးပါ။

မိုးညတြာဖြူတဲ့...

ယခု သူတို့ထံရောက်ရှိနေသည့် ဆောင်းညကြာဖြူနှင့်
ဘာတော်သည်တော့မသိ။ ရုပ်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။ သူတို့
ဘာတော်ကြသလဲ။

ဆောင်းညကိုမြင်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ ပြန်
လည်နိုးထကာ နာကျင်ကြေမြည့်ရသည်။ မိုးညဆိုတာ သာမန်
ဘွဲ့ရသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ရန်ကုန်မှာလာပြီး ကုမ္ပဏီ
တွေမှာ အလုပ်လုပ်သည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

မေမေက သူ့သားတွေကို ဘုရင်ခံလောက်နီးနီး အထင်
ကြီးခဲ့သည်မို့ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးနှင့် သဘောမတူ။ သည်
တော့ သူနှင့်မိုးညတို့ရဲ့အချစ်ရေးဟာ အနှောင့်အယှက်များစွာ၊
အတားအဆီးများစွာနှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

သူ့မှာ အရှူးမီးဝိုင်းကျန်ခဲ့ရသည်။ အရှင်လတ်လတ် ရင်
ကိုအခွဲခံ၊ ဆားအပက်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ မေမေ့ကိုဆန့်ကျင်ပြီး
ချစ်သူနှင့် တစ်ပြည်တစ်ရွာထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ချစ်သူ
က သူ့လိုသတ္တိမရှိဘဲ ရှောင်ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေတော့ သူ့မှာ
ရှူးမတတ် ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

ချစ်သူ၏သတင်းကို ဘယ်မှာမှစုံစမ်းလို့မရ။ ဘယ်လိုမှ
ရှာဖွေလို့မရ။ သို့သော် ချစ်သူကို သူအိပ်မက် မက်ခဲ့သည်မှာ
ခဏခဏ။

မနေ့ကပင် အိပ်မက် မက်ခဲ့သေးသည်။ ချစ်သူနှင့် ချစ်
ရည်လူးခဲ့ဖူးရာ သန်လျင်က သူငယ်ချင်းအိမ်လေးမှာပါပဲ။ သူက
ချစ်သူကို လွမ်းဆွတ် တသလွန်းလို့ အိပ်မက်လို့ပင်မမှတ်ဘဲ
အငမ်းမရ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း...

မိုးညက နောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ခွာသွားပြီး ရှုံ့မဲ့
နာကျင်နေသည့်ရုပ်လေးနှင့်၊ မျက်ရည်မိုးတွေ ရွာသွန်းသလို မျက်
နှာလှလှလေးမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပေမယ့် သူမရပ်က
လူသေတစ်ယောက်လို ဖြူလျော်လျော်။

ပန်းရောင်ဝတ်စုံလှလှလေး ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ့ကိုလက်

၇၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ယပ်ခေါ်လို့။

“မောင်ရေ... မောင်၊ မိုးညကိုချစ်ရင် မိုးညနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ မိုးညတစ်ယောက်တည်း နာကျင်ကြေကွဲနေတာ မော့ ပန်းလှပါပြီကွယ်။ မိုးညတို့အတူနေကြရအောင်နော်... နော်”

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကျနေရင်း သွေးတွေပါ အစား ထိုး စီးကျလာသည့်အခါ တွယ်တာထက်မြက် ကြောက်လန့်ပြီး တအားအော်ထည့်မိလိုက်၏။ သူလန့်နှိုးလာတော့ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး အကြောက်တရားတို့ကြောင့် ချွေးတွေစိမ့်လို့။

မိုးညကို သူသိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုအိပ်မက် ကြီးတွေ မက်နေတာလဲ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ။

ဘုရား... ဘုရား... မိုးည ဘာတွေဖြစ်နေရှာပြီလဲ။ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့များ ရင်ဆိုင်နေရရှာပြီလဲ။

မိုးညတစ်ယောက် ခလုတ်မထိ ဆူးမဦဘဲ လောကကြီး ထဲမှာ ရှင်သန်စွဲစားနိုင်ပါစေလို့ သူ့မှာ ဆုတောင်းပေးနေရရုံသာ။

အခန်း (၇)

အပေါ်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ညဉ့်နက်သည့်အထိ သူတို့မိသားစုတွေ စကားပြောကြဆိုကြ တိမိကြည့်သူကြည့်ကြ သည့်အချိန်မှာ အခန်းထောင့်လေးထဲ အဝတ်တပုံတပင်ကြီးကို ဆောင်းညကြာဖြူ မီးပူတိုက်နေရပါသည်။

သူကလေးဟာ မမသစ္စာရဲ့ကလေးထိန်းဆိုပေမယ့် မေ မေကတော့ အလုပ်တွေစုံအောင် ထောင့်စေ့အောင် အအားမထား ဘဲ ခိုင်းရက်လှပါသည်။

သည်အခါ ကြင်နာထက်မြက်ရင်ထဲ သူကလေးကိုကြည့် ပြီး ရင်နာရ ရင်နင့်ရပါ၏။ ကျောင်းကပွဲစုန်းက စင်ဒရဲလားလေး

ကို သူသွားပြီးမြင်ယောင်မိနေသည်။

မမသဉ္ဇာ ခွန်ကြွထားသည့် ဂါဝန်အဟောင်းလေးများ နှင့် မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် အလုပ်တွေလုပ်နေရရှာသည့် ဆောင်း ညကြာဖြူသည် တကယ့်စင်ဒရဲလားလေးပါပင်။

သူ့အဖော် သူထိန်းရသည့်ကလေးလေးကိုတော့ သူမ သိပ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ မိသားစု အားလုံး အပေါ်ထပ်နားနေခန်းထဲမှာ စုံလင်နေကြသည်။

မေမေက အားလုံးကိုလှမ်းပြီး မြည်တွန်တောက်တီး ရင်း ကိုရီးယားကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသလို...

မမသဉ္ဇာနှင့် သူ့ခင်ပွန်း ဒေါက်တာကျော်ဦးကလည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စကားတွေပြောလိုက် တိမ့်ကြည့်လိုက် အစား တွေစားလိုက်...

တွယ်တာထက်မြက်ကလည်း သူ့ကွန်ပျူတာနှင့်သူ အလုပ်တွေရှုပ်လို့။

ညဆယ်နာရီလောက်အထိ ဆေးခန်းတွေမှာ လှည့်ပတ် ဆေးကုလာခဲ့ရသည့် ငွေလုပ်စက်ကြီး သူ့ခမျာ အိမ်ဖော်ကောင် မလေးများ ခူးခပ်ကျွေးမွေးသည့်ထမင်းကို စားသောက်ပြီးလျှင်

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အနားယူဖို့ အိပ်စက်ဖို့ပဲရှိတော့ပေမယ့် ကြင် နာထက်မြက် မအိပ်နိုင်သေးပါ။

ကိုယ့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ကာ လိုက်လာခဲ့ရှာသည့် ဆောင်းညကြာဖြူလေး ဘယ်လိုရှိမလဲ၊ တစေ့တစောင်း အကဲ ခတ်ချင်ပါသေးသည်။ သည်တော့ သူကလေး အလုပ်လုပ်နေရှာ သည့် အနားယူခန်းထဲမှာ ခေတ္တဝင်ရောက်ထိုင်ပြီး မေမေနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောရသည်။

ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်သူ့ကို လှမ်း စကားပြောသည့်အခါ ပြော၊ မမတို့လင်မယားမေးသည့် မေးခွန်း လေးတွေလည်း ဖြေ။

မေမေက သူတို့ညီအစ်ကိုကို တန်ပြန်အကဲခတ်နေသည် ကြောင့် ကူခြေကြီးတစ်ခွဲသားမိဖြင့် သူတို့ညီအစ်ကိုမှာလည်း မေ မေနှင့်သတိထားပြီး စကားတွေပြောနေရသည်။

သည်အချိန်မှာ မေမေကလည်း ဆောင်းညကြာဖြူကို တမင်ပင် ပညာတွေပြ၊ နှိပ်ကွပ်ရင်း နှိပ်လိုနှိပ်စက်စကားတွေ လှမ်းလှမ်းပြောလေ့ အော်လေ့ရှိပေ၏။

ပွဲထဲက မင်းသမီးလေးကို ပုဏ္ဏားနှိပ်စက်တာထက်ပင်

၇၆ ဇွဲ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆိုးနေသေး၏။

“မိဆောင်း၊ ရှုပ်အင်္ကျီတွေကို သေသေချာချာမီးပူတိုက်၊ စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ရှိပစေ။ မနွေက သားကြီးဘောင်းဘီဆိုတာ တွန့်ကျေနေတာပဲ။ ဘယ်လောက်သင်သင် အမှတ်သညာကိုမရှိဘူး။”

“လုံချည်တွေလည်း သေသေချာချာတိုက်၊ မခိုနဲ့၊ မိုးမှမချုပ်သေးဘူး၊ အိပ်ငိုက်ချင်နေတာပဲ။ တောသူတွေများ ပျင်းကိုပျင်းတယ်။ ဒါကြောင့် နင်တို့ဆင်းရဲနေတာ။ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားလာမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ရုပ်ကိုက မူယာမာယာတွေနဲ့၊ ဆရာဝန်ကတော်များ ဖြစ်ဦးမလားလို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေနဲ့။ ငါကတော့ တစ်သက်လုံး မပေးစားဘူးမှတ်။ အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်”

မေမေအပြောတွေက ဆူသံပူသံတွေနှင့် တညံ့ညံ့ဖြစ်နေသောအခါ ကြင်နာထက်မြက်မှာ မျက်နှာပူ အားနာလာရသလို တွယ်တာထက်မြက်ကတော့ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်းပတ် လှမ်းပြောလေ့ရှိသည်။

“ဆောင်းညရေ၊ နင့်ဘာသာ နင့်ဦးလေး ပေးစားတဲ့ တောသူဌေးအဘိုးကြီးကို ယူတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်။ ငါသာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့်နေရာမှာဆိုရင် သေခါနီးအဘိုးကြီးကိုယူပြီး ဖိပ်နဲ့နေပစ်လိုက်မယ်”

ဒီအခါ မေမေမျက်စောင်းက အကြောင်းသုံးပါးမရွေးဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအပေါ် ခိုင်းခနဲကျရောက်လာပါ၏။

ဆောင်းညကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော လူညံ့မကြည့်ပါ။ ကိုယ့်အလုပ်သာကိုယ် တစိုက်မတ်မတ် ဆက်လုပ်နေစမြဲ။ မေမေကလည်း ဆက်လက်၍ မြည်တွန်တောက်တီးနေမြဲ။

“ဘယ်လောက်ပဲသင်သင် မှတ်လည်းမမှတ်၊ တတ်လည်းမတတ်ဘူး။ နားမပါရဲ့လားမသိဘူး။ မိဆောင်း၊ တို့သား အမိတွေဖို့ စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်ပေးဦး။ ကော်ဖီတစ်အိုးနဲ့ ရှိတဲ့မုန့်ယူခဲ့။ သွား... မီးပူတိုက်တာ ထားခဲ့”

တမင်တကာပင် မေမေ သူမကိုနှိပ်ကွပ် ခိုင်းစေနေတော့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမ နာခံသည်ပါပဲ။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားပြီး မကြာမီ ငွေလင်ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် အပေါ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

မေမေရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ကော်ဖီဗန်းကိုမတင်ဘဲ ကျောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၀ ဇွဲ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဆစ်ရုပ်နယ် ရပ်နေပြန်သည်ကြောင့် မေမေဆူညံသံက ထွက်ပေါ်လာရပြန်၏။

“တင်ခဲ့လေ၊ ဘာအကြောင်းကြောင်လုပ်နေတာလဲ။ သွားလိုက်လာလိုက်ပုံကလည်း တစ်စက်မှထောင့်မကျိုးဘူး။ ခါးကိုညွှတ် ကိုယ်ကိုကိုင်ဆိုတာ ရောက်ကတည်းက ပြောရတာမောလှပြီ။ ထားပစ်ခဲ့။ သွား... မီးပူဆက်တိုက်၊ ပြီးမှအိပ်”

ကော်ဖီဗန်းကိုတင်ခဲ့ပြီး သူမ ကိုယ့်နေရာသို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော် ကြင်နာထက်မြက်ရင်မှာ တစ်စစ်စစ်နာကျင်လာခဲ့သည်။

မေမေဟာ တမင်များ ဆောင်းညှစ်ပျက်အောင် နှိပ်စက်နေသလားပင်။ မေမေအလုပ်သမားကောင်မလေးနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်နေချိန်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရသေး။

ဆောင်းညှစ်များ အစေအပါးလုပ်နေကျမဟုတ်တော့ မေမေနဲ့သဟဇာတဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

ရင်ထဲမှာ ငိုများနေသလား ကလေးရယ်။

မီးပူဆက်တိုက်နေသည့် ဆောင်းညှစ်ကြူကို သူ တဒက်ငေးကြည့်မိလျှင် ကိုယ်လေး သိမ့်ခနဲတစ်ချက်တုန်သွားသည်ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရ၏။

တွယ်တာထက်မြက်လည်း သူ့လိုပင် မြင်မည်ထင်ပါသည်။ ညီထံမှ သက်ပြင်းချသံခပ်တိုးတိုးကိုလည်း သူကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ! ရော့၊ စားကြသောက်ကြ၊ ဘာမှသနားမနေကြနဲ့၊ အလကား မူယာမာယာတွေ။ အကုသိုလ်ကို များတယ်။ ပုံပြင်ထဲက ဘီလူး လူယောင်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ ဟစ်တိုင်း ပြည်လုံး ကျွတ်အောင် ဝါးစားမှာ”

“မေမေကလည်းဗျာ၊ တော်ပါတော့”

ဒါ ကြင်နာထက်မြက်ရဲ့ ရင်ထဲက တားမြစ်သံပါ။ ပါးစပ်ကတော့ ထုတ်မပြောဝံ့။

ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ မေမေဒုက္ခကလည်း မသေး။ မေမေမျှ သားတွေအတွက် ရတက်မအေးရတာနှင့် ဆောင်းညှစ်ကို အကောင်းမမြင်နိုင်တော့။ ဣသာတွေ မစ္ဆရိယတွေ ဝန်တိုမှုတွေနှင့် ပူလောင်နေရရှာ၏။

ဆောင်းညှစ်ကြူဖြူ ချောတာလှတာကိုပင် မေမေမျက်စိထဲ စပါးမွှေးစူးနေပုံရတော့သည်။ ကြင်နာထက်မြက် မေမေအနား

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာ ဆက်ထိုင်မနေချင်တော့ပါ။ ဆယ့်တစ်နာရီလည်း ထိုးပြီးပြီ
မို့ ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ အိပ်တော့မည်။ သူ မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်
ပါသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်တော့မယ် မေမေ၊ မေမေရော မအိပ်
သေးဘူးလား။ ညီရေ... ဂွတ်နိုက်ကွာ”

“ဂွတ်နိုက် ကိုကို”

သူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုအိပ်ပျော်ရက်မှာလဲ။
ဆောင်းညလေးခမျာ ယခုထိမအိပ်ရရှာသေး။ ရက်စက်လိုက်တာ
မေမေရယ်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်လူးညာလို့ရင်း သူ အိပ်မရနိုင်
လွန်းတော့ ကုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်မိ၏။ သူ့အခန်းပြတင်းဆီ ထ
သွားမိပြန်သည်။ လပြည့်ညမို့ လရောင်ဆင်းသည်ပန်းခင်းက
ညရောင်အောက်မှာ အိပ်မက်တိုင်းပြည်တစ်ခုနယ်။ ပန်းရနံ့တွေ
ပင် သူ့ထံရောက်လာတော့မလို။

ဒီကနေ့ညဟာ တပေါင်းလပြည့်ည။ နှင်းမှုန်ခပ်ပါးပါး
စီးကျနေပုံကလည်း လှလိုက်တာ။ လူတွေ အသက်ရလာလျှင်
အအိပ်အနေနည်းသွားတတ်သည်လား။ ထက်မြက် ငယ်ငယ်တုန်း

ကတော့ စာတွေအရမ်းကျက်ခဲ့ရသည့်အခါ ငါကြီးလျှင် တစ်ဝ
ကြီးကို အိပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြိုးဝါးကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် ယခုလို ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်ဆိုတော့လည်း တစ်
နေ့တာလုံး မအားလပ်ခဲ့ရပေမယ့် သူ့မှာ အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေးပါ။
ရင်ထဲမှာ ဆောင်းညကြာဖြူက တစ်နေ့တခြား ပိုးစိမ်းကောင်လေး
လို တိုးဝင်ရောက်နေပေလို့လား။

လရောင်ဆင်းသည့် နှင်းဆီခင်း၊ စံပင်ခင်းလေးများဆီ
ဆင်းချင်စိတ်၊ မွှေးကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်ကြောင့် ကြင်
နာထက်မြက် ကိုယ့်အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက် နားနေခန်း
ဆီသို့ လေ့လာစူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

မေမေလည်းမရှိတော့၊ ဆောင်းညလည်းမတွေ့ရတော့။
ညဆယ့်နှစ်နာရီတောင်ရှိပြီမို့ အိပ်ကုန်ကြပြီထင်ပါရဲ့။ အခန်းကျယ်
ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချေပြီ။

မီးတွေမဖွင့်တော့ဘဲ ပိုးတဝါးအလင်းနှင့်ပင် အိမ်အပေါ်
ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို သူဖွင့်လိုက်
သည်။

“အလို!”

မြို့ပြရဲခြံဝင်းထဲမှ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပန်းခင်းရိပ်မှ ငိုရှိုက်သံ
သဲ့သဲ့လေးကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကြင်နာထက်မြက် စိုးရိမ်
တကြီးနှင့် ရင်ထဲနာကျင်သွားမိသည်။

ဒါ ဆောင်းညကြာဖြူရဲ့အသံ...

ကျွန်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူမလောက်
ခံစားနာကျင်နေကြမည့်သူတွေမဟုတ်။ ပြီးတော့ ဘာပြဿနာမှ
လည်းမရှိ။ မေမေနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ။

သူတို့တွေက ဘဝကို လက်ပစ်ကူးပြီးတော့ပင် ရင်ဆိုင်
နိုင်ကြမည့်သူတွေ။

အသံကြားရာသို့ သူ တိတ်တဆိတ်လျှောက်သွားမိလျှင်
သူထင်သည့်အတိုင်း ဆောင်းညကြာဖြူကို မြေပြင်ပေါ်မှာ ခု
ထောက်ပြီး ငိုကြွေးနေတာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကြာဖြူ”

ဘယ်အချိန်က ဒီလိုနူးညံ့မှုမျိုးနှင့် သူခေါ်တတ်သွား
သည်မသိ။ ဆတ်ခနဲတုန်အောင် ထိတ်လန့်မှုများနှင့် သူမထမြေ
မည်ပြင်လျှင် ကြင်နာထက်မြက် ဆီးတားထားမိသည်။

“မေမေ ဆူလို့လားကွယ်၊ ဒါ မင်းရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ဘဝ

သူများအိမ်မှာ အစေအပါးလုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့။
တိတ်ပါကွယ်... ကိုယ် ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်သွင်းပေးမယ်
နော်”

သူ ညင်သာစွာချော့မော့လျှင် သူမက ပိုမိုငိုကြွေးခဲ့သည်။
သို့သော် သာမန်ကောင်မလေးများလို ချော့သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုး
ဝင်မလာဘဲ သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမ၏ပခုံးလေးများကို ရုန်း
ဖယ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြေးဖို့သာ ကြိုးစားခဲ့သည်။

စကားမပြောတတ်သည့်သူနယ်။ စကားနည်းလွန်းလှ
သည့်ကောင်မလေး၏ရင်ထဲမှာ မည်သည့်ခံစားချက်တွေ ရှိနေ
မလဲ။ လောဘတကြီးဖြင့် ကြင်နာထက်မြက် သိနေချင်ခဲ့သည်။

“မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ ကြာဖြူ၊ ကိုယ့်ကိုပြောပါ။ ကိုယ်
ပြောပြရင် မင်း တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း... ရှင် ဖယ်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

တိုးလျှောက်လည်း ခိုင်မြဲသေချာသည့်အသံက ဩဇာ
တစ်ခုနှင့်ပြည့်ဝနေ၏။ သို့သော် ကြင်နာထက်မြက် မလွှတ်ချင်။
လွှတ်မပေးချင်။

လရောင်ကြောင့် ရွှန်းပဝင်းလက်နေသည့် ကောင်မလေး

၏အလှနှင့် ပန်းရနံ့များက သူ့ကို တိမ်းမှူးဆွတ်ပျံ့စေခဲ့ပြီ။ သူ့
နှလုံးသားများ ထူးပြတ်သည့်ဆင်လို ပေါက်ကွဲစုတ်ပြဲကုန်ပြီထင်။
သူ့မှာရှိသည့်ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတို့ကိုလည်း သူ့ရေစုန်မျှောပစ်
လိုက်တော့မည်။

“ကြာဖြူ”

သူသာ သိက္ခာရဆရာတော်တစ်ပါးလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှ
သူပါ။ သို့သော် ယခုတော့ သင်းသင်းလေးမွှေးသည့် အပျိုစင်
မလေး၏အလှမှာ သူယစ်မှူးနှစ်သိမ့်မိချေပြီ။

ဆောင်းညကို မရဲတရဲမွေ့ဖက်ဖိုက်ထွေးထားလိုက်ပြီး
သူ့မှာ အင်အားတွေ တရိုက်ရိုက်တက်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ
ကိုကြည့်သည့် ဆောင်းညကြာဖြူ၏မျက်ဝန်းများက လက်လက်
ခါလျက်။ အမုန်းတွေလား။ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်။

“လွတ်! ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်။ ရှင်တို့ဟာ မင်းသား
ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးတွေ။ လူသားစားနေကျ ဘီလူးတွေ”

ရှန်းကန်ထွက်ပြေးသွားသည့် ဆောင်းညကြာဖြူ၏ ကွဲ
ကွဲအက်အက်စကားလုံးများကြောင့် သူ့ရင်မှာ မီးတောင်ပေါက်
ကွဲသွားသလို ခံစားလောင်မြိုက်သွားရသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုံး ရေနှင့်အဖျန်းခံရသည့်မီးလျှံတစ်ခုသဖွယ်။

ပြောရက်လိုက်တာ...

ထင်ရက်လိုက်တာ...

မိန်းကလေးရယ်...

ရိုင်းလိုက်တာ။

သို့သော် ကြင်နာထက်မြက် မနာကြည်းနိုင်ပါ။ သူမ
တွေးထင်မည်ဆိုလည်း တွေးထင်စရာပါပဲ။ သူ့လို နိုင်ငံခြားပြန်
ဆရာဝန်ကြီးကရော မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို ချနင်းနိုင်ပါ့မလား။ မေမေ
ကိုတွန်းလှန်ချေဖျက်ပြီး တကယ်သတ္တိရှိနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ဂုဏ်
ခြံတွေကို ရေစုန်မျှောနိုင်ပါမည်လား။

တဒဂ် လွတ်ထွက်သွားသည့်နှလုံးသားကို လိုက်လံရှာ
ဖွေ ဖမ်းဆီးပြီး ကြင်နာထက်မြက် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့
သည်။

အောက်ထပ် မီးဖိုနှင့်ထမင်းစားခန်းဘေးမှ အခန်းလေး
ထဲမှာတော့ အိပ်ဖော်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ
ကလေး ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံစွာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေးရေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မင်းကိုတကယ်ချစ်မိပြီမို့ ခွန်အားသတ္တိတွေ ကိုယ် စတင်
ပြီး စုဆောင်းပါတော့မယ်...

ကိုယ့်ကိုအထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့...

မနာကြည်းလိုက်ပါနဲ့နော်...

အခန်း (၈)

မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်းနားမှ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
ကုတင်သုံးလုံး တန်းစီရှိနေပါ၏။ ဆောင်းညကြာဖြူက နောက်
ဆုံးမှဝင်လာသူမို့ အစွန်မှာ နေရာယူရပါသည်။ ချိုမာနှင့်အယ်နီ
က အတွင်းဘက် ကုတင်နှစ်လုံးမှာဖြစ်သည်။

လူသားဟာ သိပ်ပြီးနာကြည်းခါးသီးချက်တွေ များလာ
လျှင် နှလုံးသားက ခေါင်းပြုလာမည်မဟုတ်ပါ။ ဆောင်းညကြာ
ဖြူ ထိုသို့သာ ကောက်ချက်ချမိသည်။

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်။ ကရုဏာရိပ်သန်းသည့်
မျက်ဝန်းများ၊ အကြင်နာများကို သူမ ခံစားလို့မရ။ ကိုယ်ကလည်း

ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ် မဟုတ်လား။

သွားစမ်းပါ။ ဒါ လောကရဲ့မာယာတွေပဲ။ သူမအတွက် အနှောင့်အယှက်တွေပါ။ ဆရာဝန်ကြီးမကလို့ ဘုရင်ခံပဲလာလာ၊ သူမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်က ဒါမဟုတ်။ သူမလိုချင်တာ ဒီ အချက်မဟုတ်။

ပြီး သူတို့လိုနိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ့်လိုအိမ်ဖော်မကိုချစ်တယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝမယုံကြည် ပါဘူး။

အလကား... အချောင်ရမလားလို့ ကြံစည်တာပါ။ စိတ် ကူးယဉ်နေတာ။

လောကမှာ ပန်းရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ပျားပိတုန်းဝဲမှာပဲ။ ပျားပိတုန်းဆိုတာကလည်း ဝဲရုံဝဲရုံနဲ့တင် ကျေနပ်နေမှာမဟုတ်။ အခွင့်သာလျှင် ဝတ်ရည်စုပ်မည်။ ဒီထက်အခွင့်ရလျှင်တော့ ပွင့် ဖတ်ပွင့်ချပ်တွင်းပါ အကုန်အရည်ဖျော်ပြီး သောက်သွားမည်။

ကဲ... ဘာများ ရင်ခုန်ကြည်နူးနေရဦးမှာလဲ။

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ဆိုတာလည်း သူ့ညီလိုပဲ ပန်းစားဘီလူးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။ သေချာတယ်။

“မမရယ်”

ကုတင်လေးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် ချက်ချည်ကျရင်း ဆောင်းညကြာဖြူ ရင်ကွဲနေရသည်။ မင်းသမီး လေးတစ်ပါးလို ချောမောလှပလွန်းသည့်မမ မိုးညကြာဖြူကိုလည်း သူမ မြင်ယောင်လာမိသည်။

မိုးညကြာဖြူနှင့် ဆောင်းညကြာဖြူ...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငါးနှစ်ကြီး ငါးနှစ်ငယ် ညီ အစ်မနှစ်ယောက်။ ဖေဖေနဲ့မေမေမရှိတော့ကတည်းက ကြီးဒေါ် ရဲ့စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက် တမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ကြတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်။

မမက သွယ်သွယ်လျလျနှင့် ချောမောလှပသလို ညီမ ကလည်း ထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် ချောမောလှပသည်။ မမက သဇင် ခက်လေးဆိုလျှင် သူမကတော့ ပင်ယံမြင့်မှ သစ်ခွတစ်ပွင့်လို။

ကြီးဒေါ်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းလုံခြုံစွာ ရှိနေခဲ့ ကြရပေမယ့် သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းဆိုသလို ဘွဲ့တစ်ခုရ သွားတဲ့မမဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရန်ကုန်ကိုအလုပ်လုပ် ရအောင်ဆိုပြီး ဆင်းသွားခဲ့တယ်။

ကြီးဒေါ်က မလွှတ်ချင်ပေမယ့် သိပ်ပြီးအလုပ်လုပ်ချင်လောကအကြောင်းကို အတောင်ဖြန့်ပြီး ရှာဖွေစမ်းချင်လွန်းနေတဲ့မမကို ကြီးဒေါ်က အကန့်အသတ်စကားတွေနဲ့ တစ်နှစ်တာခွင့်ပြုခဲ့သည်။

“ငါတူမတွေကို ငါတစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်တော်။ ငါ့ရက်ကန်းရုံတွေကရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးရပ်တည်လို့ရပါတယ်။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ဘယ်ကိုမှသွားခွင့်မပြုချင်ပါဘူး။ စိတ်လည်းမချဘူး”

“ညည်းပုံစံက နံတိန်အနဲ့ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှလည်း နားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ကြီးကလည်း ငှက်ခတ်သမားတွေ မုဆိုးတွေ များပါဘိသနဲ့။ ဒါပဲနော်၊ ညည်းသိပ်ပြီးသွားချင်ရင် တစ်နှစ်ပဲ ငါခွင့်ပြုမယ်။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်ပါမယ်လို့ ငါ့ကိုကတိပေးသွား။ အထူးသဖြင့် လုံးဝရည်းစားမထားရဘူး။ ခုခေတ်က ရည်းစားလိုလိုဘာလိုလို ပုံစံမျိုးပြီး လူကုန်ကူးတတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားတွေဘာတွေတောင် ရောင်းစားတာ”

ကြီးဒေါ်က မမကိုကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်နေပေ

မယ့် အဲဒီတုန်းက မမကလည်း ရယ်ရယ်မောမော။

“စိတ်ချပါ ကြီးဒေါ်ရယ်၊ သမီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိတောင် တယ်မှာရည်းစားထားခဲ့လို့လဲ။ စိတ်ချ... ရောင်းအစားခံရလောက်အောင်လည်း သမီး မနံဘူး”

“အပြောမကြီးနဲ့အေး၊ အခုခေတ်က ယောက်ျားလေးတွေတောင် ရောင်းစားခံနေရတာ။ လူလည်ပန်ကာတွေတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားခံရမှန်း ချက်ချင်းသိတာမဟုတ်ဘူး”

ဒီလိုနဲ့ မမ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနဲ့ ရန်ကုန်ကို အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့တယ်။ မကြာပါဘူး... ငါးလလောက်လည်း ကြာရော၊ မမ မရှုမလှနဲ့ ပြန်ပြီးတပ်ဆုတ်လာခဲ့ရပါတယ်။

ဆောင်းညကြာဖြူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်မိရင်း မျက်ရည်များ တားမနိုင်ဆီးမရ ကျလာမိခဲ့သည်။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့မမရယ်၊ ကြီးဒေါ် အတန်တန်မှာလွှတ်လိုက်တဲ့ကြားထဲက ဒီဇာတ်ကွက်ကို ကဖြစ်အောင် ကလိုက်မိခဲ့ရတယ်လို့။ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထားဘဲ အသုံးချရုံ အသုံးချသွားတဲ့ ရေပေါ်ဆီချစ်သူကိုမှ မမက အသက်တမျှ ချစ်သတဲ့လား”

၉၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ရှေးရှေးတုန်းက သီချင်းတွေထဲကလိုပဲ ဟိုက အစား
လို ဌာနပြန်တဲ့အခါ အရှက်ကြီး အချစ်ကြီးတဲ့မမေများ ဘဝလည်း
ပျက်၊ ဘဝပါပျောက်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်”

နဂိုကတည်းက မိုးညကြာဖြူသည် ပျော့ညံ့နွဲ့သည်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်လေရာ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေ
သည့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်ရှင်းတတ်သလို ရှင်းချ
လိုက်သည့်အခါမှာတော့ သန္ဓေသားဖျက်ချသည့်ဒဏ်နှင့်ပင် ကွယ်
လွန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

တစ်ဦးတည်းသောအစ်မအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါ နာ
ကြည်းလွန်းရသည့် ဆောင်းညကြာဖြူအတွက် မပြေနိုင်သည့်
ရန်ငြိုး ယစ်ပလွင်မှာ မကုန်ခမ်းနိုင်သည့်လောင်စာကတော့ မမ
ကျန်ခဲ့သည့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပြာလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

ဒိုင်ယာရီထဲက လွမ်းမောဖွယ် (သို့မဟုတ်) နာကြည်း
ဖွယ် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်။

ရိုးသားဖြောင့်စင်းသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့်
မာယာကဝေ ချစ်တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ မလှမပ မသေသပ်သည့်
ချစ်တမ်းကစားသည့်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်။

3-6-09 (FRI:)

ကိုယ် နေမကောင်းတာ ရက်ကြာလာလို့ သူငယ်ချင်း
သဲစုမရဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးပြီး အတင်းဆွဲခေါ်လာမှုကြောင့်
အဆောင်နဲ့မလှမ်းမကမ်းက ဆေးခန်းလေးတစ်ခုမှာ သွားပြရ
တယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါတို့ရတဲ့လစာလေးနဲ့ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေ မလှမ်းနိုင်ပေမယ့် ဒီလိုရိုးရိုးဆရာဝန်တွေထိုင်တဲ့ ဆေးခန်းကတော့ ဈေးမကြီးလောက်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံးပေးရ... နှစ်ထောင်သုံးထောင်ပေါ့”

“အဲဒါရော နည်းလားဟဲ့၊ ဆေးဆိုင် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးတွဲလေး နှစ်တွဲသုံးတွဲလောက် ဝယ်သောက်လည်း ပြီးတာပဲကို”

“ဟဲ့! မပြီးလို့ အခု နင်ဖျားနေတာ သုံးလေးရက်တောင်ရှိပြီလေ။ တော်ကြာ အပ်နဲ့ထွင်းရမယ့်ကိစ္စ ပေါက်ဆိန်နဲ့ပေါက်နေရမှာစိုးလို့ဟေ့၊ သိပြီလား”

ဆေးခန်းရှေ့မှာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရန်ဖြစ်ခွင့်ရနေတာကိုယ်ရှေ့မှာ လူနာ လေးငါးဦးလောက် ရှိနေလို့ပါပဲ။ ရိုးရိုးဆရာဝန်လေးပေမယ့် စေတနာကောင်းလို့ ဆေးလိုက်လို့ဖြစ်ရမယ့် လုပ်သားပြည်သူတွေ အလာကြသား။

ဆေးခန်းက သေးသေးလေးမို့ အကူနာမ့်တွေတာတွေ မရှိပါဘူး။ ဆရာဝန်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကူတယ်နာမည်ခေါ်ပေး၊ စာအုပ်ထပ်ပေးပေါ့။

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

“မိုးညကြာဖြူ”

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်လို့ ဝင်သွားတော့ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ စမတ်ကျကျလေး ထိုင်နေတဲ့ ဆရာဝန် ကိုလူချောလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရှင်းသန့်စိုပြည်ပြီး ဒီလောက်ချောတဲ့ဆရာဝန်လေးဟာ တိုက်တန်းနှစ်ထဲက မင်းသားလို နေတိုးလို မေးချိုင့်လေးနဲ့။ သည်တော့မှ ဆိုင်းဘုတ်ထဲက ခေါက်တာတွယ်တာ ထက်မြက်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးမှန်း သိရတယ်။ အစက ကျွန်မထင်နေတာ ဆရာဝန်မလေးလားလို့။

“ဖျားတာကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ရှေ့က စမ်းသပ်ကုတင်မှာ ကျွန်မ ပက်လက်လှန်ပေးရတယ်။ ကြည့်စမ်း! စမ်းသပ်ခန်းထဲက ရင်အခွံခံရမယ့် ဖားလေးတစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်မ တူသွားသလိုပဲ။

သူကတော့ ဆရာဝန်ပီပီ လက်ရဲဇက်ရဲပဲလေ။ ကျွန်မရဲ့ရင်သားမို့မို့ကို နားကျပ်နဲ့ထောက်တာ၊ ဆေးထိုးတော့ ရှက်ရွံ့နေတဲ့အပျိုမရဲ့လုံချည်ကိုလျှော့၊ ဆေးထိုးပြီး သူ့ရဲ့နှုတ်တံလက်နဲ့ ပွတ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ အား... ကုန်ပါပြီ။ ကားစပယ်ယာ

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

ထက်တောင် လက်မြန်သေးတဲ့ဆရာဝန်လေးပါပဲ။

သူဟာ နိုက်တင်ဂေးထက်တောင် စေတနာကောင်းသေးတယ်။ ဆေးတစ်လုံးတိုးပေးပြီး သောက်ဆေးတစ်ရက်စာပေးတယ်။ ငွေက ထောင့်ငါးရာပဲ ယူတယ်လေ။

“ဆေးပတ်လည်အောင် သုံးရက်ဆက်တိုးရမယ်။ သုံးရက် ဆက်လာရမယ်နော်”တဲ့။

သုံးရက်ဆိုတော့ (၄၅၀၀) တောင်။ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး။

“တစ်ရက်နဲ့မပျောက်ဘူးလား... ဟိုလေ”

“တစ်ရက်နဲ့တော့ ဘယ်ပျောက်မလဲကွာ၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်ကမှ မဟုတ်တာ။ ပိုက်ဆံမရှိရင် အကြွေးလာတိုး။ လဆုတ်မှ လာဆပ်ပေါ့”တဲ့။

တော်တော်သဘောကောင်းတဲ့ဆရာဝန်လေးပါပဲ။ သုံးရက်လုံးလုံး တောပေနေမိတဲ့အဖျားဟာ သူ့ကုသမှု အပြောကောင်းမှုကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ပျောက်သွားတော့မလို ထင်မိတယ်။

ပျောက်တော့မပျောက်ချင်သေးပါဘူးနော်... သူ့ဆေးခန်းကို သုံးရက်ပြည့်အောင် သွားချင်သေးလို့ပါ။

4-6-09 (SAT:)

သူ့ဆေးခန်းလေးက အဆောင်နဲ့နီးပေမယ့် သူ ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ။ မှတ်မှတ်ထင်ထင်လေး ရှိစေချင်လို့ နောက်တစ်နေ့မှာ ညရစ်နာရီဆေးခန်းပိတ်ချိန်နီးမှ သွားလိုက်တယ်။

ဒီနေ့ သဲစုမ အပြင်က ပြန်မရောက်သေးတာနဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း သွားတယ်လေ။ ဒါတိုင်းဆို နေရာတကာမှာ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်မိပေမယ့် အခုကျ ဘယ်က သတ္တိတွေ ဝင်နေခဲ့ပါလိမ့်။ ဒါဟာပဲ အချစ်ရဲ့စွမ်းအင်တွေ စွမ်းအားတွေလား။

ဆေးခန်းပေါက်ဝကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေတဲ့ ဒေါက်တာပေါက်စလေးဟာ လူနာမျှော်နေတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲတွေးပစ်လိုက်တယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ပြုံးရွှင်ဝင်းလက်သွားတာကိုး။

“ဒီနေ့ အဖော်မပါဘူးလား”

“ဟုတ်... သူငယ်ချင်းပြန်မလာသေးလို့”

“ကောင်းတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလာလည်း ကျွန်တော်က ကိုက်မစားပါဘူး”

မျက်နှာလေး နီနီ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေမိတဲ့ ကျွန်ုပ်
ကို သွေးပေါင်ချိန်တာ နားကျပ်စမ်းတာတွေ လုပ်နေတဲ့ သူ့လက်
နုနုလှလှလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာဟာ သူ့ဟာ
လည်ပန်ကာကြီးမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတာပေါ့။

သူ့လက်ကလေးတွေ တုန်နေသလိုပဲ ကိုယ့်နှလုံးခုန်နှုန်း
တွေကလည်း စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် စစ်ချီတက်နေသလို တိတ်
ခရာသံတွေနဲ့ ဆူညံနေလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ရှက်လိုက်တာကွယ်
ဘယ်လိုမှဖုံးလွှမ်းလို့မရပါလား။

ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကို သူရိပ်စားမိတော့မှာပဲ။ ကျွန်
ဟာ မိန်းမနောက်ပိုးလေး၊ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေတဲ့
သီးလေးရယ်လို့ သူထင်သွားတော့မှာပဲ။

“ရင်တွေ သိပ်ခုန်နေတယ်၊ လမ်းမှာ သရဲတစ်ကောင်
တွေ့ခဲ့သလား။ နှလုံးရောဂါမကြာခင်ရတော့မယ့် အတိတ်နီနီ
ပေပဲ။ ဒါထက် ကျွန်တော်က မင်းကုသလိုတော့ အရုပ်ဆိုး
ပါဘူးနော်”တဲ့။

သူ့စကားလေးတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်မ အရပ်ရပ်
ရှက်ရွံ့ ကြည်နူး ရင်ခုန်ရပါတယ်။

အို! . . . သူဟာ ဖမ်းစားတတ်တဲ့ မှော်ကဝေဆရာလေး
လားကွယ်။ ဒီညတော့ အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကို တစ်
ချိန်လုံး သတိရနေမိတော့မယ်။

5-6-09 (SUN:)

နှစ်ရက်နဲ့ကောင်းသွားပြီမို့ ဒီနေ့ ဆေးခန်းသွားစရာ မလို
တော့ဘူး။ သူ့ကိုသတိရနေပေမယ့် လူနာအဖြစ်နဲ့တော့ မတွေ့
ချင်ပါဘူး။ ရေစက်ရှိရင် ဆုံကြဦးမှာပါ။

အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ အဆောင်က ကုတင်ပေါ်မှာ အပျင်း
ထူရင်း ဝတ္ထုဖတ်နေလိုက်တယ်။ နေ့လယ်မှ အဝတ်လျော်မယ်၊
ခေါင်းလျှော်မယ်။

မနက်က သဲစုမ ဈေးသွားလို့ ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့မျှစ်ကြော်
ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ တစ်ပတ်စာပေါ့။ ပြီးပြီလေ။ ကြီးမေအိမ်မှာလို
ဟင်းကောင်း နေ့တိုင်းမစားရပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊
ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး အသက်ရှူရတာ ပိုပြီးလတ်ဆတ်သလို
ပါပဲ။

သည်တုန်း ‘မိုးညကြာဖြူ... ဧည့်သည်’ တဲ့။

အဆောင်သူတစ်ဦးက ပြုံးစိစိနဲ့ လှမ်းအော်တဲ့အခါ သူ
ဖြစ်နေမယ်လို့ ကျွန်မလုံးဝမထင်မိခဲ့ဘူး။ 'ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ
ဝတ္ထုကောင်းနေတုန်း' လို့ ရေရွတ်ပြီး အဆောင်နေပုံစံနဲ့ ကိုယ့်
ညှော်ခန်းဆီ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့အဆောင်က နှစ်ထပ်လေး
ကျောင်းသူတွေရယ်၊ ကျွန်မတို့လို ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတွေမှာ အလုပ်
ဝင်နေတဲ့မိန်းကလေးတွေရယ် နေကြတာများပါတယ်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ
'ဟယ်!' ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားတာကို ပါးစပ် လက်
ဝါးနဲ့ပိတ်ပြီး ထိန်းနေတုန်း သူက ထိုင်ရာမှထပြီး လက်ကမ်းကြို
ဆိုခဲ့ပါတယ်။

သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့ဆရာဝန်လေးပါပဲ။ သူက ကျွန်မရဲ့
ဂျလေဗီပုံစံလေးကို သဘောတကျနဲ့ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မက
တော့ ဂျင်းပင်နီတစ်ဖက်လိပ် တစ်ဖက်ချနဲ့ တီရှပ်ချိုင်းပြတ်
သပ်ရပ်အောင် ကြိုးစားပြင်ဆင်ရင်း အဝတ်မလဲမိတာ အပျင်
ပြီး ဘာမှလိမ်းမလာမိတာတွေကို နောင်တရနေမိပါတယ်။

"ကြာဖြူ... တော်တော်လေး နေကောင်းသွားပြီနော်
ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ ဂျူတီမရှိတာနဲ့"

သူ့ရဲ့မဝံ့မရဲစကားသံလေးတွေကို နားထောင်ပြီး ကျွန်မ
တို့ဟာ ရှေးရှေးကတည်းက ရေစက်ပါလာခဲ့လေသလားလို့ ထင်
မိခဲ့တယ်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ အဆောင်သူတွေနဲ့ သူတို့ချစ်သူတွေ မိတ်
ဆွေတွေ စကားပြောကြလို့။ အပြင်ထွက်တဲ့သူက ထွက်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် မရဲတရဲကြည့်ရင်း စကားတွေ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း
ပြောဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်။

သူ ဘာတွေမေးခဲ့သလဲ၊ ပြောခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ
သေသေချာချာမမှတ်မိခဲ့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး လေဟာနယ်
ထဲ ရောက်ပြီး တိမ်တွေကို ခိုစီးနေရသလို ခံစားနေရလို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်တော်လေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတာ
တော့ အမှန်ပါ။

11-6-09 (SAT:)

သူပေးထားတဲ့ဖုန်းနဲ့ တစ်နေ့ တစ်ခါနှစ်ခါ အမြဲဖုန်းသက်

တယ်။ Check လုပ်တာတဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေသလဲဆိုတာ သူသိချင်လို့ပါတဲ့။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

ဒီနေ့ဟာ... ကျွန်မရဲ့ အလုပ်အားရက်၊ နားရက်ပေါ့။ အဆောင်မှာ နေရတဲ့နေ့ရက်ကလေးတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတယ်။ သူ့ကြိုပြောထားလို့ ကျွန်မ မနက်ခုနစ်နာရီကတည်းက သူ့ကို ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။

သူကလည်း ဝီရိယကောင်းတာပါပဲ။ ခုနစ်နာရီကို တစ် မိနစ်မစွန်းစေရဘူး။ ဆောင်းနှင်းပွင့်တို့နဲ့အတူ သူ့အသွင်က လန်း ဆန်းနုသစ်စွာ သူ့ကားနဲ့ရောက်လာခဲ့တယ်။

“အိုး... ဘေဘီ၊ Very Beautiful...”

အဝါနုရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ နုပတ်လှပနေတဲ့ ကျွန်မကို သူက ရွှင်လန်းကြည်နူးစွာ ဆီးကြိုပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ဘေးနားမှာ ကျွန်မထိုင်ရတော့ ကျွန်မရဲ့ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကမ္ဘာ ကြီး စတင်လည်ပတ်လာခဲ့တယ်။

“မင်္ဂလာဈေးသွားမယ်၊ နောက်... ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ထမင်းစားကြမယ်”

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံသိပ်မပါဘူးနော်”

“သိပါတယ်၊ အသာလေးသာ ကျွန်တော့်လက်ကိုတွဲ ပြီး လိုက်ခဲ့။ ဒါဆိုပြီးပြီ”

သူ့စကားအတိုင်းပဲ မင်္ဂလာဈေးကို ပို့ပေးတယ်။ ကျွန်မ လိုချင်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးတယ်။ နောက် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြ ပြန်တယ်။

ရုပ်ရှင်က အထူးတန်းဖို့ လူကတော့ ခပ်နည်းနည်းပဲ။ အို! ချစ်တယ်မပြောသေးဘဲနဲ့ ချစ်သူတွေမဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့များ ကျွန်မကိုဖက်လာရသလဲကွယ်။ အက်ရှင်ကားဖို့ ကျွန်မ တကယ်ကြောက်နေတဲ့အခါ သူက မဝံ့မရဲ။ ဒါပေမဲ့ တင်းကျပ် စွာ ပခုံးကိုဖက်ပွေ့လာခဲ့တယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံကထွက်တော့ ကျွန်မ သူ့ကိုမကြည့်ရဲခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဟာ ပေါ့သွမ်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ရပါဘူး ကွယ်။ ချစ်တယ်မပြောဘဲနဲ့ ဖက်တာ နမ်းတာ အရမ်းကိုစိတ်ဆိုး တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲကပဲ ဆိုးတာပါ။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ ရင်ထဲက ငြိုငြင်မိသွားတယ်။ နောက် ဆက်ဆံသင့်မဆက်ဆံ သင့်တောင် စဉ်းစားရမယ်။ ကိုယ့်ကိုအထင်သေး အမြင်သေး ဆက်ဆံတာ ခံစားရပါတယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ နဲ့ အဆောင်ကိုပြန်ရောက်လာကြတယ်။ သူက အဆောင်ရှေ့ထိ အောင် လိုက်ပို့ပေးပြီး ကျွန်မ ကားပေါ်ကဆင်းခါနီးကျမှ တုန်ရဲတိုးလျှဲတဲ့အသံနဲ့... .

“ကြာဖြူကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှခွဲမသွားပါနဲ့နော်” လို့ပြောခဲ့တယ်။

အရမ်းရှက်ပြီး မျက်နှာတွေ့ဘာတွေ နီရဲနေတဲ့သူ့ကို ကျွန်မလည်း တကယ်ယုံကြည်သွားခဲ့မိပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ အကြိတ်အခဲတွေအားလုံးလည်း တစ်ခါတည်းနဲ့ ကျေပျက်သွားခဲ့တယ်။

သူဟာ မှော်ဆရာလေးပါပဲကွယ်... .

12-6-09 (Sun:)

မနက်ရှစ်နာရီလောက်မှာ သူရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်။ အဆောင်မျိုးအန်တီကြီးကို အားနာမိသလို သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မျက်နှာပူနေမိတယ်။ သူက နေ့တိုင်းလာနေတာကိုး။

ကျွန်မရဲ့အားလပ်ချိန်တွေအားလုံးကို သူပဲသိမ်းပိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်တာက ကြိုလည်းမပြောထားဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမပြင်ရသေးဘူး”

လို့ ကျွန်မ ဂနီဂျောင့်ကျနေတော့ သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်အပြုံးလေးနဲ့။

“စောင့်မယ်လေ၊ ဘောဘီ အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်ပေါ့။ ဘောဘီက လှပြီးသားပဲကွာ။ အဝတ်လေး လဲလိုက်၊ ပြီးတာပဲ။ ဟိုနေ့က ကိုယ်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဆင်တူဝတ်စုံလေး ဝတ်ခဲ့”

ကြော်ငြာထဲက နေတိုးနဲ့ သက်မွန်မြင့်လို အင်္ကျီဆင်တူဘောင်းဘီဆင်တူဝတ်ဖို့ သူ ဟိုနေ့က အတင်းဝယ်ပေးထားပေမယ့် ကျွန်မ မဝတ်ရဲပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်မ တကယ့်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလား။

အိပ်မက်လို့ပဲ ထင်နေသေးပေမယ့် သူ့ဗြိုငြင်မှာလည်း စိုးလို့ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူဝတ်လာခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်မလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဝတ်ရတယ်။

“ဟား... . လုလိုက်တာကွာ၊ အရမ်းပဲ။ ကဲ! သွားကြစို့” သူဖွင့်ပေးတဲ့ကားပေါ်တက်ရင်း ဆိုတော့... .

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားကျေးရွာ”

“အဝေးကြီးပဲ၊ မသွားချင်ဘူး”

“ကားနဲ့သွားတာပဲကွာ၊ ခြေလျင်လျှောက်နေရတာမှ မဟုတ်တာ။ မောင်က ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်တောင် ခေါ်သွားချင်တာ”

“မလိုက်ရဲပါဘူး... ဟင်း”

သူ့ကိုယ်သူ ‘မောင်’တဲ့။ ကျွန်မမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေ နွေးနဲ့အပက်ခံရသလို ရှက်နေမိတယ်။ သူ့ရှုပ်ကလည်း အမေ့ကို ပျော်ဝင် ညွတ်နူးနေလိုက်တာ။ မောင်ဟာ အချစ်ကျမ်းကျေတဲ့ မာယာတစ္ဆေလေးလားကွယ်။

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ မောင်သွားလေရာ လိုက်ရမှာပဲ”

“အို... မလိုက်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ရုံဆို ပိုတောင်မလိုက် သေး”

ဟိုတစ်နေ့က သူဖက်ခဲ့ဖူးခဲ့တာကို သတိရသွားပြီး သူကပဲ ရှက်နေသေးရဲ့။

“ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးနေရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲကွာ”

မချင့်မရဲပြီးတွားလိုက်တဲ့ သူ့စကားက အဆန်းပါပဲ။

“ဘာလဲ၊ ဘာတွေ ကလီကမာလုပ်ချင်နေတာလဲ”

သူ့ကားပေါ်မှာ စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောမိကြရင်း ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်ကများ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပါလိမ့်လို့ အံ့သြရှက်ရွံ့နေမိတယ်။

ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားကျေးရွာလေးဟာ အတော် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ မှန်အိမ်လေးတွေပေါ်တက်ကြည့်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့က မွန်စုံတွဲလေးကိုကြည့်လိုက်၊ ကရင်အိမ်လေးတွေပေါ် တက်ကြည့်လိုက်၊ ကရင်တိုင်းရင်းသားလေးတွေကို ကြည့်လိုက် နဲ့...

တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ရိုးရာနေအိမ်လေးတွေ သူတို့နေ ထိုင်ပုံလေးတွေကို တစ်ခါတည်းစုံအောင် မြင်သိ စာနာ နားလည် ကြရပါတယ်။

နောက် ပြည်နယ်အလိုက် ထင်ရှားတဲ့စေတီ၊ တောင်၊ ဘုရားတွေကိုလည်း ပုံစံငယ်လေးတွေအဖြစ် တွေ့ရှိရပါတယ် နှစ်ယောက်သား လက်တွဲလျှောက်လည်ကြရင်း လူအလစ်မှာ ခိုးခိုးနမ်းတတ်တဲ့မောင်ကြောင့် သူနဲ့ခပ်ကွာကွာလိုက်ရတယ်။

၁၀၈ ၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေ့လေးတစ်နေ့ပါပဲ။ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့တောင် မထင်မိဘဲ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ရောက်နေသလား။ အိပ်မက် မက်နေမိသလားလို့ ထင်မိအောင်ပဲ။ ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်တွေ ပြည့်လုံနယ်လွန်နေမိပါတယ်။

ညနေငါးနာရီကျော်မှ အဆောင်ကိုပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူများတွေ ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ကြည့်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိပါတယ်။

18-6-09 (SAT:)

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းတော့ ညကိုးနာရီလောက်ကျမှ အိပ်ရာထဲမှာ ဖုန်းနဲ့စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူပြောတဲ့ချစ်စကားတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသာယာဆုံး တေးဂီတသံလေးတွေပါပဲ။

မောင်က တေးဆိုငှက်ကလေး...

ကျွန်မက ဘာမှဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စကားမဆိုတတ်တဲ့အင်း... ပဲလိုက်တတ်တဲ့ ငှက်ကြီးဒုံးစပ်ပေါ့။ လဒ်မလေးမဖြစ်ရင် တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အင်း... ရုံးပိတ်ရက် အားလပ်ရက်လေးတွေမှာတော့ ကျွန်မတို့ အတူတွေ့ကြ လျှောက်လည်ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ပဲဆုံတွေ့ကြရတာမို့ ဒီရက်ကလေးတွေဟာ ရွှေရက်ကလေးတွေပါပဲ။ ကျွန်မ အမြဲမျှော်နေမိခဲ့ပါတယ်။

ကြားရက်တွေမှာတော့ သူလည်း ဆေးရုံဆင်းရ၊ ဆေးခန်းဖွင့်ရ၊ နောက် မိသားစုကိစ္စတွေနဲ့။

ကျွန်မလည်း ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေနဲ့ မအားလပ်ရပါဘူး။ ညအချိန်ကျမှ ဖုန်းဆက်ကြရင်း သူ့အသံလေးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို မဲတင်းရပါတယ်။

ဒီတစ်ပတ် ဘယ်မှမသွားကြဘဲ ချစ်သူတို့ရဲ့နယ်မြေဖြစ်တဲ့ အင်းယားကို သူက ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

"ချောင်ထဲတွေ ခေါ်မသွားနဲ့ မောင်ရယ်။ ကျွန်မကြောက်တယ်"

ကားလေးရပ်ထားပြီး ကားနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရေစပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ကျွန်မတို့ထိုင်ကြတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခြုံပုတ်တွေထဲမှာ အတွဲတွေ မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေကြလေရဲ့။

မောင်များ အားကျနေလေမလား။ ကျွန်မကတော့ မြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရတာနဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး မျက်နှာမထားတတ်
အောင် ရှက်နေမိတယ်။

နတ်မောက်အနီချို ရေးတဲ့ သမီးအတွက်ဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ်မှာ အင်းယားကန်စောင်းမှာ သုံးပြီးသားကွန်ဒုံးတွေကို
အများကြီးတွေ့ရတယ်။ မိန်းကလေးတွေဘက်က အရမ်းနစ်နာ
ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာကို သွားသတိရမိပြီး ဘယ်လို
အတွဲတွေပါလိမ့်လို့ အံ့သြနေမိတယ်။

အဆောင်က အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မ
တို့ကို ဩဝါဒပေးဖူးပါတယ်။

“နင်တို့လို မအူမလည်တွေ ကျပ်ကျပ်သတိထား။ ခု
ခေတ်ကောင်လေးတွေက အတတ်မျိုးကို စုံနေတာ။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ခွင့်ရရင် အဲဒီပါမစ်နဲ့ အခွင့်အရေးတွေ လက်
တစ်ဆုံးနှိုက်ယူချင်တာ။ သူတို့ခေါ်တိုင်း လျှောက်လိုက်မနေကြ
နဲ့”တဲ့။

မောင်ရော ဘယ်လိုကောင်လေးလဲကွယ်...

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အင်းယားခေါ်လာရတာလဲ”

အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိ မေးလိုက်တော့ သူက ကမ္ဘာကျော်

အပြုံးနဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို ဆွဲမော့ယူလိုက်တယ်။

“နမ်းမလို့ပေါ့၊ ကြာဖြူကို မောင်အရမ်းချစ်တယ်”

တကယ်ပါပဲ... မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ပန်းတစ်ပွင့်လို
သဘောထားပြီး ရှိုက်နမ်းမွှေးကြူနေတဲ့မောင့်အမူအရာ၊ အကြင်
နာရေစီးမှာ ကျွန်မ မျော့ပါထွက်သွားခဲ့ရတယ်။

တစ်နေ့လုံး သူဝယ်လာတဲ့စားစရာတွေကို စားသောက်
ပြီး သူပြောခဲ့တဲ့ချစ်စကားတွေကို နားထောင်နေရတာ အချိန်တွေ
ကိုတောင် မမေ့လျော့လို့။ ကျောက်ချရပ်နားနေတဲ့ ပင်လယ်ကူး
သဘောကြီးလိုပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အင်းယားမှာ တစ်နေ့ကုန်
ရပ်နားနေခဲ့ကြရတယ်။

ညနေစောင်းမှ အဆောင်ကိုပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။

19-6-09 (SUN:)

သူ့အိမ်က အရေးတကြီးကိစ္စပေါ်လို့ သူ မလာဖြစ်တဲ့
အကြောင်း ဖုန်းဆက်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွား
သလို ခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုရင် ပိုတယ်များ ပြောကြမလား။

အိမ်မြှောင် အပြီးပြတ်သလိုပဲ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှနေ လို့မရဖြစ်ရပေမယ့် သူများတွေ လှောင်မှာစိုးလို့ မနေ့က မောင် ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့မဂ္ဂဇင်းတွေကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်ပဲနေရတယ်။

တစ်ဘဝလုံးစာများ ဝေးရရင် ကျွန်မ သေတောင်သေ သွားမှာလားကွယ်... မောင့်ကိုအရမ်းလွမ်းတယ်... မနေ့က မောင်ရှိက်နမ်းသွားတဲ့ပါးပြင်လေးတွေကို လက်ဖဝါးနုနဲ့ အုပ် ကိုင်ရင်း... မောင့်ကိုအရမ်းချစ်နေမိပါတယ်...

20-6-09 (MON:)

အလုပ်လုပ်ရတာ မနည်းအာရုံစုစည်းနေရတယ်။ ခက် တော့တာပဲ မောင်ရယ်။ ရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီး နတ်သမီးတွေ လိုက်ရသလိုမျိုး အချစ်နဲ့ရမှတွေ့ဖူးရတဲ့ကျွန်မအဖြစ်က ဆုတ်လည်း ရှုး စားလည်းရှုးဆိုသလိုပါပဲ။

ညဘက်ကျတော့မှ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး မောင့်ဆီက ဖုန်းကို မျှော်နေမိတယ်။ ကြာလိုက်တာမောင်ရယ်၊ ညကိုးနာရီလို့ဖို့အထိ စောင့်ရတာ ကမ္ဘာကြီးထဲ အချိန်တွေ ရပ်တံ့နေတယ်လို့တောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထင်မိတယ်။ ကိုးနာရီကျမှ ကျွန်မမျှော်လင့်နေတဲ့မောင့်အသံလေး ကို ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနဲ့လကို တွေ့ရသလိုမျိုး ဝမ်းသာရင်ခုန်စွာ ကြားရတော့တယ်။

“ကြာဖြူ၊ အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ။ တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲမောင်ရယ်၊ တစ်နေ့လုံး နေမထိ ထိုင်မသာဘဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မောင်လည်း မသာ၊ ကြာဖြူ လည်း မသာဘဲ။ ကြာဖြူက ထိုင်မသာဆိုတော့ ကုလားချ ချတာ ပေါ့”

“ကြည့်! လုပ်ပြီ၊ မောင်ကတော့ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့ လေ”

“မပျော်ရပါလား ကြာဖြူရယ်၊ ကမ္ဘာဦးသူတို့ မစား ကောင်းတဲ့အသီးကို ခိုးစားကြတော့ ဒုက္ခတွေတွေကြရသလိုပဲ မောင်တို့လည်း ဒုက္ခတွေ တွေ့ကုန်ကြပြီ”

“အင်းနော်၊ အချစ်ဆိုတာ တော်တော်မကောင်းတဲ့အရာ ပါလားကွယ်။ ဒါကြောင့် ကြီးမေက တားတာ။ ချစ်သူမထားရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘူး။ ချစ်သူထားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်တဲ့”

“အံ့မယ်၊ သူက အဲလိုပြောရအောင် သူက အချစ်ကျွန်
ကြေတဲ့ဆရာမကြီးလား”

“ကြီးမေကို အဲလိုမပြောပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ကြီးမေက အ
ကြီးပါ”

“အဲဒါကြောင့် သူ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရမ်းပြောတာ။ အချစ်
ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးအာဟာရလို့ ကြာဖြူကြီးမေ
ကို ရှင်းပြလိုက်၊ သိလား”

“အချစ်ဆိုတာ စားစရာမို့လား သူ့ရဲ့”

“စားစရာမဟုတ်ဘူး။ ကစားစရာ... ကစားစရာ”

“မောင်နော်၊ ဘာလဲ၊ ကြာဖြူကို ကစားစရာလို လွယ်
လွယ်လေး သဘောထားလိုက်ပြီလား”

“ဝေးပါကွာ... အချစ်ဆိုတာ စားလို့ရတာမဟုတ်ဘဲ
ကြာဖြူရဲ့၊ ကစားစရာလို့တင်စားပြီး ပြောတာ။ လူတိုင်းလူတိုင်း
မှာ ကစားစရာက အရေးအကြီးဆုံးလေ။ လူတွေအသက်ရှင်သန်
ဖို့အတွက် ဘဝမှာ ကစားစရာလေးတစ်ခုစီတော့ ရှိကြရမယ်
မဟုတ်လား”

“တော်ပြီ၊ မောင်နဲ့စကားမပြောတော့ဘူး။ မောင်က
စကားကောင်းမှမပြောတာ”

“နေပါဦးအချစ်ရယ်၊ လွမ်းလို့ပါကွာ။ အသံလေးကြား
နေရတော့ အလွမ်းပြေသေးတာပေါ့။ ကြာဖြူ ဒီတစ်ပတ် ပိတ်
ရက်ကျ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သွားမယ်နော်။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ပျော်ရွှင်
ဖွယ်ရာ ပစ်ကနစ်လေးပေါ့ကွာ။ နော်... အချစ်၊ မောင်တော့
အတွေးနဲ့တင် ပျော်လိုက်တာ”

“ကြာဖြူလည်း ကြားရုံနဲ့တင် ပျော်နေပြီ၊ ကြာဖြူလည်း
တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးဘူး”

“ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်အမျိုးတွေ
ကို ဒီလောက်အကြာကြီး ပစ်ထားတာ ရက်စက်တာပေါ့”

“အာ... မောင်နော်၊ တော်ပြီ”

“ဘာမှလည်း မကျွေးဘဲနဲ့ တော်ခိုင်းနေရသလား။ အဲဒီ
နေ့ကျ လှလှလေးပြင်ခဲ့၊ အဲ... မောင်နဲ့ဆင်တူဝတ်ရမယ်။ မောင်
ဝယ်ပေးတဲ့ နှစ်စုံမှာ တစ်စုံကျန်သေးတယ်။ အဲဒါဝတ်”

“နှမော့စရာကြီး မောင်ရယ်၊ ဈေးကြီးက ကြီးနဲ့”

“အောင်မာ! ခင်ဗျားလေးက ချစ်သူရှေ့မှာ ဟန်ရေးမပြ

ဘဲ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ သွားဝတ်ပြချင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ ကဲပါ။ ဝတ်ပါ့မယ်။ ဝတ်မယ် ဝတ်မယ်... ကဲ”

“အိုကေ၊ အခုမကဲဘူး... အဲဒီကျမှ ကဲမယ်”

“ဟင်! တိရစ္ဆာန်ရုံဆိုတာ ပြည်သူတွေ အများကြီးအပန်း ဖြေတဲ့နေရာမဟုတ်လား။ သူနော်”

“မကြောက်ပါနဲ့ မမြဝင်းရဲ့၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်က မိုးပေါ် ထောင်ပစ်မှာပါ... ဟဲဟဲဟဲ”

ဖုန်းထဲမှသူ့အသံလေး ရွင်းမြူးချိုမြနေရာ မိုးညကြာဖြူ မှာ အမြင်ကတ်ရအခက် မကတ်ရအခက်။

“တော်ပြီ၊ မိုးည အိပ်ချင်ပြီ။ ဂွဒ်နီက”

“မိုးညအနားမှာ ကြောင်ကလေးသာ လာဖြစ်ချင်လိုက်တာကွာ။ ကြောင်လေးသာဆို အတူအိပ်ရမှာနော်။ လျှာလေးနဲ့ ဟိုလျက်ဒီလျက်”

“အာ... မောင် တော်တော်ညစ်ပတ်နေပါလား”

“ဟင်! ဘယ်မှာ ညစ်ပတ်လို့လဲ၊ တစ်နေ့ကို အနည်း ဆုံး ရေနစ်ကြိမ်ချိုးပါတယ်ကွာ။ မောင်က ရိုးရိုးပြောတာ၊ ကြောင်

လေးတွေက ကြုံရာလျှောက်လျက်တယ်လေ”

“ကြုံရာနေရာလျက်တာ ခွေးလေးတွေပါ”

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! မောင့်ကိုခွေးလို့ပြောတယ်ပေါ့ လေ။ ဟင်း... မောင်သာ ခွေးဆို ချစ်လည်း ခွေးမလေးပဲ။ ဟင်း... ခွေးဇနီးမောင်နဲ့ဖြစ်မှာ”

ချစ်သူတွေမို့ ချစ်စကားတွေက တောင်စဉ်ရေမရ။ အချိန် တွေကလည်း လင့်လျီညို့ အနားမှအိပ်ဖော်တွေကို အားနာပါသည်။ တိုးတိုးလေးပင် ဖြစ်စေ။

“တော်ပြီ မောင်ရယ်၊ အိပ်တော့နော်”

“စကားတွေ ပြောလို့မဝသေးဘူးကွာ၊ ချစ်အနားမှာ ကြောင်လေးမဖြစ်ရဘူးလား ဖြစ်ရမှာလား... ပြော”

“ဒေါက်တာကြီးကလည်း ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“ဒေါက်တာကြီးလည်း အချစ်နဲ့တွေ့တော့ ကလေးလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပဲနော်၊ မောင်တို့အားတွေသမီးတွေရရင် မောင် လည်း သူတို့နဲ့အတူ ချို လှစို့မှာပဲ”

“အား...”

ဖုန်းကို ယောင်ပိတ်လိုက်ပြီး မိုးညကြာဖြူ သူ့စကား

၁၁၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အပေါ် အရှက်ကြီးရှက်နေရင်းမှ တိုးတိုးလေး ကြိတ်ရယ်မိပါ၏။
သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ရယ်...

25-6-09 (SAT:)

မနက်ခုနစ်နာရီထိုးတော့ ကျွန်မအသင့်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။
မောင်ပြောတဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီ ကော်ဖီရောင်၊ စပို့ရှပ်အဝါ အဖြူ
စပ်နဲ့ ဆံပင်ကိုနှစ်ဖက်ခွဲဖြင့်ဖြင့်စည်းထားလိုက်တော့ ပုံစံက အရမ်း
လန်းသွားတယ်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား မလိမ်းတော့ဘူး။ မောင်ကဲရင်
သနပ်ခါးပျက်နေမှာစိုးလို့။ မိတ်ကပ်ပါးပါးနဲ့ပဲ နေလိုက်တယ်။

“ဟော!”

မောင်ကလည်း မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ပြင်ဆင်ရေ
ချိုးလာခဲ့သလားမသိပါဘူး။ ခေါင်းက ဆံပင်စိုကပ်ကပ်လေးနဲ့။
ကျွန်မလိုပဲ ဘောင်းဘီအင်္ကျီဆင်တူနဲ့လေ။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း
တာပဲ။ နုဖတ်လို့။

အသက် (၂၆)နှစ်ဆိုပေမယ့် မောင့်အသွင်က အသက်
ထက် နုပျိုငယ်နုလှပါတယ်။ ကျွန်မထက်တောင် ငယ်ပုံပေါ်သေး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာယာစန္ဒာ ၁၁၉

“သွားစို့”

နှစ်ယောက်စလုံး မြူးကြ ရွှင်လန်းစွာနဲ့ ကားလေးနဲ့
တိရစ္ဆာန်ရုံကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် ကားအပ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့၊
ထဲက အိုအေစစ်လေးလို့ တင်စားလို့ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲကို
နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီး ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပြေးလွှားနေ
မိကြတယ်။

“မောင်၊ သူများတွေနဲ့။ ကောင်းကောင်းသွားစို့”

“ဆိုကားစီးမလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်နေ့လုံးနေမယ်ဆို။ ခြေလျင်လျှောက်
သွားကြမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အခြေအနေကောင်းတဲ့နေရာလေးတွေ
ကျတော့လည်း မောင် ကြောင်လေးခွေးလေး လုပ်မှာပေါ့”

“ဘာပြောတာလဲဟင်”

“အဲဒီကျမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ထမင်းဝအောင် စားထားပေါ့ကွာ”

“မောင်နော်... ဘာစကားကြီးလဲ”

“ဪ... ထမင်းဝအောင်စားပြီး ရေသောက်လို့ ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလို့ပါ။

နှစ်ယောက်သား အလိုလိုအူမြူးနေခဲ့ကြပြီး သမင်လေးတွေ ဆင်ကြီးတွေ ငှက်ကလေးတွေ၊ နောက် ကျားတွေ ခြင်္သေ့တွေအထိပေါ့။ မမောနိုင်မပန်းနိုင် လျှောက်ကြည့်ကြတယ်။

မောင်ပြောသလိုပါပဲ။ တချို့နေရာတွေကျ အပင်ကြီးတွေနဲ့ အုပ်ဆိုင် အေးမြပြီး အကောင်လေးတွေလည်း ကျယ်တော့ လူပြတ်တယ်လေ။ မြက်ခင်းပြင်မှာ မိသားစုလိုက် အခင်းအကျင်း အစားအသောက်တွေနဲ့ ခြေဆင်းလဲလျောင်း အနားယူနေကြလေရဲ့။

ကျွန်မတို့လည်း မောင်ရွေးလိုက်တဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ အခင်းခင်းပြီး မောင်ဝယ်လာတဲ့ ကြာဆံကြော်၊ ငါးကင်၊ အခေါက်ကင်နဲ့ အချိုရည်တွေ စားကြသောက်ကြတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွဲကျွေးကြရင်း အရမ်းပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။

“မောင်တို့ အတူနေကြရရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်။ တစ်ဘဝလုံး အပျော်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်ဝနေမှာပဲ”

“အလုပ်သွားရတာတွေ၊ ပြဿနာဖြေရှင်းရတာတွေ မိဘသဘောမတူမှာ တူမှာတွေ မရှိတော့ဘူးလား မောင်ရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒီပြဿနာတွေကို ဘေးချိတ်ထားစမ်းပါကွာ။ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေပဲ တွေးကြရအောင်။ ကဲ! ချစ်ရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ မောင် ခေါင်းအုံးပြီး ခဏအိပ်မယ်”

“ဟင်! မောင်ကလည်း မောင် ဘုန်းနီဗိုမှာပေါ့လို့”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဘုန်းက ရှိပြီးသားပါ။ ကဲ! လုပ်”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ မောင်က ခေါင်းအုံးပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ငြိမ်သက်နေတယ်။ နောက် သူ့ပါးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြတယ်။ ကျွန်မ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။

မောင် တကယ်ဆိုးတယ်ကွာ။ ကျွန်မရဲ့လည်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲပြီး ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်ပုံက ပညာအပြည့်ပဲ။

“ကဲ! မုတ်ပြီလား”

တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်ရင်း ဟက်ပီးခေါ်မှာ တိုက်ကားစီး၊ မိုးပျံရထားစီးရင်း မောင်နဲ့အတူ အော်ခဲ့ပျော်ခဲ့ရတာတွေဟာ ကျွန်မဘဝအတွက် ရွှေရောင်အိပ်မက်လေးများပါပဲလေ။

အဆောင်ကို မှောင်မှပြန်ပို့တယ်။ ပြန်ဖို့ဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်တဲ့။ အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောနေတဲ့ပုံစံကလေးက လူယဉ်ကျေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၂ ကြယ်စင်မှူးစေ

ဆရာဝန်လေးတဲ့လားကွယ်။

ကျန်စာမျက်နှာများကိုကျော်လွှားပြီး အရေးကြီးသည့် စာမျက်နှာများကို ဆောင်းညကြာဖြူ ဖတ်လိုက်သည်။ အချစ်ဖြင့် ဖော်ဝင်ပြည့်ဝနေသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်၏ ဒိုင်ယာရီ သည် မကြည့်ရက်အောင်ပင် သနားစရာကောင်းနေခဲ့သည်။

2-8-09 (SAT:)

မိုးတွေနဲ့ အံ့မှိုင်းနေတဲ့ရာသီဥတုထဲမှာ မောင်က သူ့ သူငယ်ချင်းရိုရာ သန်လျင်ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီ လိုပဲ လျှောက်သွားတတ်ကြတာမို့ ကျွန်မလည်း လိုက်သွားမိခဲ့ တယ်။ တစ်နေ့လုံးစွဲနေတဲ့မိုးကြောင့် ကျွန်မတို့ အဆောင်ကို ပြန်မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး။

သူ့သူငယ်ချင်းပေးတဲ့အခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်မက တစ် ချိန်လုံးငိုရှိုက်နေတော့ သူက ချော့မော့ပြီး အပြင်ဘက်ညှော်ခန်း လေးမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေတယ်။

အဆောင်ကို ညပြန်မအိပ်နိုင်တာ ဘယ်လောက်အဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗမာစာပေ ၁၂၃

ဆိုးလိုက်သလဲ။ ကျွန်မကို အဆောင်သူတွေက ပေါ့သွမ်းတဲ့မိန်း ကလေးလို့ ထင်ကြတော့မှာပေါ့။ အတွေးနဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ယူကြိုးမရဖြစ်နေရတာ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။

ချစ်သူနဲ့ ခရီးဝေးကိုလိုက်မိတော့ ဒီလိုဒုက္ခဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။

“မငိုပါနဲ့ မိုးညရယ်၊ မောင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မိုးည ငိုတော့ မောင်မနေတတ်ဘူးကွာ၊ အဲဒီအခန်း လေးထဲမှာ မိုးညအိပ်၊ မောင် အပြင်ဘက်မှာနေမယ်။ မိုးည ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူးကွာ”

တတွတ်တွတ်နဲ့ သူ့ချော့လေ ကျွန်မက ပိုပြီးငိုရှိုက်မိ လေးပါပဲ။ ကျွန်မဘာမှမဖြစ်လည်း လူတွေက ယုံမှာမဟုတ်တော့ ဘူး။ ကျွန်မကို တစ်မျိုးထင်ကြ လှောင်ကြတော့မှာ။

တဖြည်းဖြည်း ညကမည်းမှောင်လာတယ်။ သူ့သူငယ် ချင်းရဲ့ ခနီမိုး ပျဉ်ကာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကလည်း မိုးရေထဲ မှာ စိန္တနစ်နေတယ်။ မလုံတော့ဘူး။

အပြင်ဘက် မိုးသည်းသည်းမှာ မိုးပက်နေတဲ့ညှော်ခန်း လေးထဲ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ် တစ်ညလုံး ငုတ်တုပ်ထိုင်နေရမယ့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်တော့ဘူး။

သူဟာ အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ပါဘူး။ တံခါးမရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့အခန်းကို စောင့်ရှောက်ရင်း မိုးရေထဲမှာ သူခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာတယ်။ အို! ဒီလောက်ချမ်းနေရင် သူဖျားတော့မှာပဲ။

သန်းခေါင်ကျော်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှတောင့်မထားနိုင်တော့ဘူး။ သူရှိရာ ဧည့်ခန်းလေးဆီ ထွက်လာမိပါတော့တယ်။

“ကြာပြီ”

မျှော်လင့်တကြီးမျက်ဝန်းလား။ ချစ်ရည်ရွှန်းတဲ့မျက်ပန်းလား။ စိုလက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူက ကျွန်မလက်ကို ကမ်းလှည့်ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

“အို!”

သူ့လက်တွေ အရမ်းအေးစက်နေတယ်။ မိုးတဖွားဖွားပက်လို့ သူ့အဝတ်တွေကလည်း စိုထိုင်းထိုင်းနဲ့။

“မောင်ရယ်”

သူ့ကိုဖက်ပြီး ကျွန်မ ငိုကျွေးမိပါတယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

“မိုးညု အိပ်မပျော်ဘူးလားကွယ်၊ သွားအိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မောင့်ကို မိုးတွေစိုကုန်ပြီ”

“ရပါတယ်၊ မိုးညု သွားအိပ်ပါ။ မောင်က ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်မ ဘာမှမပြောတော့ပါဘဲ သူ့ကိုအိပ်ခန်းလေးထဲခေါ်သွင်းလာမိခဲ့တယ်။

“မောင့်မှာ မိုးတွေစိုနေတယ်၊ လဲဦးမယ်နော်”

ရေစိုနေတဲ့အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး မောင်က အခန်းထဲမှာတွေ့တဲ့ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ဘောင်းဘီနဲ့လဲဝတ်တယ်။

မီးရောင်အောက်မှာ ဖွေးနုစိမ်းပြနေတဲ့ မောင့်ရင်အုပ်ထွားထွားက သွားခနဲပေါ်လာခဲ့တော့ ကျွန်မမျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။

“ဝတ်စရာအင်္ကျီတော့ မရှိဘူး”

သူ ညည်းတွားနေတုန်း ပြုန်းခနဲ လျှပ်စီးတွေလက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို မီးတွေလည်း ပျက်သွားခဲ့တယ်။

“အား...”

ကျွန်မ အလန့်တကြားအော်မိတော့ အနားမှာရှိတဲ့မောင်က ပွေ့ဖက်ထားပြီး နှစ်ယောက်သား အကြာကြီးငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။

နောက်တော့ ဘယ်လိုတွေ အိပ်ရာထဲရောက်၊ မောင်
အတူခြံမိကြတယ်မသိပါဘူး။ တုန်ရီ ယစ်မှူးနေတဲ့ချစ်သူဟာ ထူး
ပြတ်သွားတဲ့ဆင်ဆိုးကြီးလိုပါပဲ။

အမေပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်စည်းရိုး
ကိုယ်လုံမှ၊ ကိုယ့်ကူခြေကိုယ်ခြံမှဆိုတဲ့စကားကို မျက်ရည်ကြားမှ
သတိရလိုက်ရင်း ကျွန်မ ချစ်သူရဲ့အချစ်ခွံမှာ စုံးစုံးမြှုပ်ခဲ့ရပါတော့
တယ်။ ကိုယ့်စည်းရိုး ကိုယ်ချိုးဖောက်မိခဲ့တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်မ
ဘယ်လောက်ထိ ခံစားရမှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကိုအရမ်းချစ်နေဆဲပါလေ။

3-8-09 (SUN:)

မောင့်သူငယ်ချင်းက ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး မနက်ကတည်းက
အိမ်က ထွက်သွားခဲ့တယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
တည်းရယ်။

ဒါက ခိုးရာလိုက်လာတာမျိုးမဟုတ်လို့ ကျွန်မ မပျော်
ပါဘူး။ မောင်ကတော့ ချစ်စခင်စ ကြင်နာစ သူပြောတဲ့ ကစား
စရာအသစ်ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို အရမ်းပျော်ရွှင် ကြည်

နူးနေပုံရပါတယ်။

ဒီအခြေအနေရောက်မှ ဘယ်လိုစကားပြောရမယ်ဆိုတာ
လည်း ကျွန်မ သူ့ကိုသင်ပြမနေချင်တော့ပါဘူး။ မထူးတော့တဲ့
ဘဝမို့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ခစားပြီး သူပြုသမျှ နုရပါတော့တယ်။

ထမင်းဟင်းတွေက သူ့သူငယ်ချင်း ချက်ခဲ့ပြီးသားမို့
စားဖို့အသင့်ပါ။ ဒီလိုပဲ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေပြောလိုက်၊
စားချိန်ကျတော့ စားလိုက်၊ ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက်နဲ့ ကျွန်မက
တော့ အိပ်မက်မက်နေသလိုပါပဲ။ ခံစား ခြောက်ခြားနေမိတယ်။

ညနေကျမှ သူ ကျွန်မအဆောင်ကို ပြန်ပို့ခဲ့တယ်။

သူနဲ့ကျွန်မဟာ ဘယ်ဘဝရောက်သွားခဲ့ပြီလဲ။

ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာ မှားများမှားသွားခဲ့ပြီလား။
ခေါင်းထဲမှာ မူးချာလည်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုဆက်စခန်း
သွားရပါ့မလဲလို့ ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေရပါတယ်။

9-8-09 (SAT:)

တစ်ပတ်လုံးလုံး ဖုန်းနဲ့ချစ်စကားတွေ ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြပေမယ့်
ကျွန်မရင်ထဲမှာ လေးနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့

စားတတ်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့ အတွက် အခြေအနေတွေကို မခံစားနိုင်ဘူး။ မသုံးသပ်တတ်ပါဘူး။

အားလပ်ရက်မို့ မောင်က သန်လျင်ကိုသွားဖို့ လာခေါ်ပြန်တယ်။ ကျွန်မ အံ့သြတယ်။ နှစ်လည်းမနှစ်မြို့ပါဘူး။ နှစ်ရက် အတူနေခဲ့ကြရတာဟာ ဘာလဲ။ ခိုးပြေးတာမျိုးလည်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ဖို့လည်း စကားမဆို။ မောင်ဟာ ကျွန်မကို ဘယ်လို သဘောထားနေတာလဲ။

ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲက အချို့စုံတွဲတွေလို လစ်ပင်းတူကဲသား လုပ်မလို့လား။ ဟင့်အင်း... မောင်၊ ကျွန်မ ဒါမျိုး မသာယာတတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ အချစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါ ရမ္မက်တွေ။ အချစ်ဆိုတဲ့မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ပြီး ထကြွသောင်းကျန်းချင်ကြတာ။

မောင်ရယ်... နံတိနုချာကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်ကို ဘယ်လိုတံဆိပ်တွေ ကပ်ပြီးမလို့လဲကွယ်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မအချစ်တွေကို မောင်အလွဲသုံးစားလုပ်တော့မလို့လား။

မောင့်ကို နတ်သမီးပုံပြင်တွေထဲက ရွှေမင်းသားလေးလို မျှော်လင့်ကိုးကွယ် အထင်ကြီးနေမိခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ယုံကြည်ကိုးစားမှုတွေကို မောင်ဖျက်ဆီးပစ်တော့မလို့လား။

ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လူချောလူလှ ဆရာဝန်လေးမို့ ခဏလေးချစ်သူလည်း ချစ်မှာပဲဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားလေသလားကွယ်။

ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းခါပြတော့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားရင်း ‘မောင့်မှာ အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ရှေ့ရေးဆွေးနွေးရအောင်ပါ’ ဆိုတဲ့မောင့်စကားကြောင့် ကျွန်မလိုက်သွားမိပြန်တယ်။

မောင်များ ကျွန်မကိုလက်ထပ်ဖို့စကားတွေ ပြောမလားလို့ပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ မောင်ဟာ မာယာများတတ်မှန်း ကျွန်မမသိခဲ့ဘူးပေါ့ကွယ်။

သန်လျင်အိမ်လေးဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဗိမ္ဗာန်လေးတဲ့။ မောင့်သူငယ်ချင်းကလည်း အားကိုးရရှာတယ်။ ကျွန်မတို့ရောက်တာလည်း အကြောင်းပြပြီး လစ်တော့တာပဲ။ ယောက်ျားလေးတွေဟာ အချင်းချင်းတော့ တော်တော်ကူညီပံ့ပိုး

ပေးကြတာပဲ။

“ထက်မြက်ရေ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲနော်။ စားချိန် စား၊ နားချိန်နားပေါ့ကွာ။ ထမင်းလေးတော့ မှန်မှန်စားဦးနော် သူငယ်ချင်း။ တော်ကြာ အားတွေပြတ်ပြီး...”

ပြောရင်းရယ်ကာမောကာနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးထွက်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သူက မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ အရှက်တွေ ပိတ်တွေ ပွားနေတဲ့ရုပ်နဲ့ လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်တယ်။

ကျွန်မကတော့ ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ခပ် ကြောင်ကြောင်ထိုင်ရင်း ရှက်လို့ပေါ့။ သန်လျင်အိမ်လေးက လှ နေကျပါးတယ်။ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မို့လားပဲ။ အဲဒီကြားထဲက တောင် သူက အိမ်တံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေ လျှောက်ပိတ် ချင်နေသေးတယ်။

“လေဝင်လေထွက်တွေပိတ်လို့ မောင်ရယ်။ ဘာတွေ ကြစည်ဦးမလို့လဲ”

“ဪ... မိုးတွင်းမဟုတ်လား မိုးညရဲ့။ မိုးပက်မှာစို လို့ပါ။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားရင် သူများတွေက လူ တယ်ဆိုပြီး လာကြပြုကြဦးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာဖြစ်လဲ မောင်ရယ်၊ လာပစေပေါ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်။ မောင်တို့ရဲ့အဖိုးတန်တဲ့အချိန်လေးတွေကို နည်းနည်းမှဖွဲ့မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ လူမရှိဘူးထင်အောင် တံခါး တွေပိတ်ထားတာ”

“အပြင်ဘက်မှာ ကားရှိနေတယ်လေ”

“ရှိရှိကွာ၊ ကားထားပြီး လူတွေမရှိဘူးပေါ့”

သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူ အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီး မောင်က ကျွန်မ အနားကို လာထိုင်တယ်။

“တစ်ပတ်လုံးလုံး အောင်းမေ့လိုက်တာကွာ။ မောင်တို့ အတူတူနေချင်ပြီ။ တစ်ခဏလေးတောင် မခွဲချင်တော့ဘူး”

ပြောရင်း လူကိုအတင်းပွေ့ဖက် ရှိုက်နမ်းနေတဲ့မောင့် အသွင်က အပြင်ဘက်က မိုးထက်တောင် သည်းနေသေးတယ်။ သူ့အသွင်က အရူးအမူးပဲ။ ပါးစပ်ကလည်း ချစ်စကားတွေ ပလုံး ပထွေးနဲ့။ မောင်ရယ်... ဒါအချစ်လား... ရမ္မက်လား...

မောင် လိုအပ်တဲ့ရမ္မက်ဖြစ်မှာ ကျွန်မက ဓားစာခံတစ် ယောက်လား။ ရင်ထဲမှာ လေးလံဖိစီးနေမိတာကြောင့် ကျွန်မ လုံးဝမပျော်ဘူးဆိုရင် မောင်ယုံပါ့မလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သံသယတွေ စွန်းထင်းနေတာတောင်မှ ကျွန်မ မောင်ကိုချစ်နေဆဲပါပဲ။

10-8-09 (SUN:)

ညက မောင်သူငယ်ချင်း အိမ်မှာပြန်မအိပ်ဘူး။ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သီချင်းထဲကလို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတော့တယ်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ စကားတွေ ထိုင်ပြောကြပြန်တော့လည်း အားရစရာမရှိပါလားကွယ်။ မောင်ကလည်း မညာတတ်ပါဘူး။ စကားတွေ အိုးတိုးအတန့်။

မောင်ကပြောတယ်၊ မောင်မိဘတွေကတော့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက အလုပ်လက်ရှိဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ မိဘတွေနဲ့ဝေးရာ နယ်ဆေးရုံတွေကို လျှောက်မယ်၊ ကျွန်မက မောင်ပြောင်းရာမြို့ကို ဖဝါးခြေထပ် လိုက်ရမယ်။ သူ့ကို ပါရမီဖြည့်ရမယ်။ ကလေးလေးတွေလည်း တစ်ဒါဇင်လောက် မွေးရမယ်တဲ့။

လူမရှိတဲ့ သန်လျင်အိမ်လေးမှာ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ

မောင်ကိုကျွေးမွေးပြုစုရင်း ရှေ့ရေးကိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်။ နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားနော်။

ပေါ့ပေါ့လေးပြောတတ်တဲ့ အထက်တန်းစား ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်းက လူယဉ်ကျေးလေးက 'သူ' ဝတ္ထုထဲက ဒေါက်တာမြင့်မောင်လို အနစ်နာခံတတ်ပါ့မလား။ အဆင်းရဲခံနိုင်ပါ့မလား။ နှမချင်းသားချင်း စာနာနိုင်ပါ့မလားရယ်လို့ ကျွန်မလည်း မတွေးမိခဲ့ဘူးပေါ့။

မောင်ပြောပြတဲ့ ကျွန်မတို့ရှေ့ရေးကို မောင်နဲ့အတူ နားထောင်ရင်း ကျွန်မ ဝင်ဝင်ထောက်လိုက်တဲ့အခါ ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတွေလို မောင်စိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပေါက်ကုန်တာကတော့ ကျွန်မ တကယ်စိတ်ပျက်ပါရဲ့ကွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်က ကျွန်မကို တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ထားမယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မ ယုံကြည်ကျေနပ်ရတာပါပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ထားမိတဲ့အန္တရာယ်ကို ကျွန်မတကယ်မသိခဲ့ဘူးလေ။ မောင်ကတော့ ပြောခဲ့ပါရဲ့။

“ခုလိုလက်ထပ်ထားတယ်ဆိုတော့ မောင်သစ္စာဖောက်

၁၃၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရင်တောင် ကျွန်မသာလျှင် တရားဝင်မယားကြီးဖြစ်ပါကြောင်း
ဘာညာနဲ့ သတင်းစာကနေ ကြော်ငြာနိုင်တာပေါ့'တဲ့။ ကျွန်မ
မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ
သိတော့တယ်။

ညနေစောင်းလို့ မိုးချုပ်မှ အဆောင်ကိုပြန်ပို့ခဲ့တယ်။

12-8-09 (TUE:)

ကျွန်မနဲ့မောင်တို့ သန်လျင်မှာပဲ တိတ်တဆိတ် လက်
ထပ်ထားကြတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သက်သေပေါ့။

'သူငယ်ချင်းတွေတွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်နော်
မိုးည။ သေသေချာချာသိမ်းထား'ဆိုတော့လည်း သိမ်းရတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ကွယ်၊ စာချုပ်စာတမ်းထက် အရေးကြီးတာက
သစ္စာတရားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မတကယ်မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။

စာရွက်ကလေးတစ်ခုအပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူယှဉ်
တွဲလက်မှတ်ထိုးလိုက်ရတာနဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ကိုယ်ရလိုက်
သလို အရာရာပြီးပြည့်စုံသွားခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်ခဲ့မိပါတယ်။

မောင့်ကို ယုံကြည်အားကိုးစွာနဲ့ ချစ်နေဆဲပါကွယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာမာစာပေ ၁၃၅

16-8-09 (SAT:)

တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ပြီးပြီးမှ အချိန်မရွေးလာခေါ်ထုတ်
ခံရတိုင်း ကျွန်မ ရက်ရွံ့ စိတ်ညစ်နေမိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ကျွန်မဘဝစက်ဝိုင်းက ကျဉ်းကျဉ်းလာသလိုလည်း ခံစားလာရ
တယ်။ လူတွေစုစုပြီး စကားပြောနေကြရင် ကျွန်မရဲ့စကားတင်း
ကို စုပြီးပြောနေကြသလားထင်မိတယ်။

တကယ်လည်းပြောနေကြတာပါပဲ။ ကျွန်မဟာ ဘဝရဲ့
သားကောင်လား။ မောင့်ရဲ့သားကောင်လား။

ကျွန်မခံစားနေရတာတွေ မောင့်ကိုပြောပြတော့လည်း
ပြာပြာသလဲနဲ့...

'မိုးညရယ်၊ အခု မောင် နယ်ပြောင်းဖို့ အထက်ကို စာ
တင်ထားပါတယ်။ တိတ်တဆိတ်စီစဉ်နေပါတယ်။ နည်းနည်း
တော့ သည်းခံစောင့်ပါနော်။ မောင့်ကိုမယုံလို့လားကွယ်။ မောင်
ဒီလောက် မိုးညကိုချစ်နေတာ မယုံဘူးလား။ ရင်ခွဲပြရမှာလား'
တဲ့။ ငိုမယောင် ပြိုမယောင်ရုပ်နဲ့ မောင်က ကျွန်မကိုချော့မော့
ဖြောင်းဖျှဲနေပြန်တယ်။ မောင့်ကိုသနားဂရုဏာသက်ရပြန်ရော။

ဒါပေမဲ့လေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင့်ရဲ့စိမ့်ကိန်းကြီး ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာလဲ။ သံသယတွေနဲ့ ငြီးငြိမ်းလောင်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့သောကတွေကို ကျွန်မ ယုံကြည်တဲ့အထိ သေသေချာချာပြောပြပါလား။ ဖြေဖျောက်ပေး ပါလားကွယ်။

သတ္တိနည်းတဲ့ကျွန်မကိုမှ အပြစ်တွေ အချစ်တွေက လာ ပြီး ဆိုးဝါးနေလိုက်တာ။ မောင်ရယ်... မောင်မှတစ်ပါး ကူမယ့် ကယ်မယ့်သူ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။

23-8-09 (SAT:)

တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ထားမိတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရွံ့မှန်းလွန်းလို့ အခါခါဆုတ်မြဲပစ်မိတယ်။ ကျွန်မ ဟာ အကျင့်ပျက်နေတဲ့ ပေါ့သွမ်းတဲ့ လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လား။

ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲက ပုဂံဟောင်နေတဲ့အမှိုက်ပဲ။ လစ်ပင်းတူကဲသားဆိုတာ ဒါပေါ့။ ဘယ်လို ဘယ်လိုများ ဒီဘဝကို ရောက်လာရပါလိမ့်ကွယ်။

လူသိရှင်ကြား လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ ဒီလိုနေတာတိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာဟာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုလည်း အဖန်တလဲလဲရုံချပြစ်တင်ရင်း ကျွန်မငိုနေရပါတယ်။

မောင်နဲ့အတူ အခန်းတစ်ခုမှာ ပိတ်ရက်နှစ်ရက်လုံး သွားနေရတယ်။ သူငှားထားတာလား။ သူပိုင်တာလားတော့မသိ ဘူး။ မောင်က ကျွန်မကို ဒီအခန်းမှာ နေစေချင်တယ်။ အဆောင် မှာ မနေတော့နဲ့တဲ့။ အဲလိုဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ဘဝရောက် သွားမှန်း တွေးလို့မရတာနဲ့ မနေဘူး။

စိတ်ကူးနဲ့နေကြည့်လိုက်တော့ မောင်က ကျွန်မဆီ နေ တိုင်းညတိုင်း လစ်ရင်လစ်သလို လာနေမှာပါ။ အခု အဆောင် မှာ နေတာကမှ စည်းကမ်းရှိသေးတယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ရက်ပဲ လာ ခေါ်တယ်။ ဒါလည်းမလိုက်ရင် ရသေးတယ်။

သူ့အထောက်အပံ့နဲ့သာနေရရင် သူ့သဘောကျ နေပေး ရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မ မောင့်အလိုကျမနေချင်တော့ဘူး။ လူသိ ရှင်ကြား လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ ချစ်သူကို အလိုမလိုက်ချင်တော့ ဘူး။

‘ဘာလို့ငိုနေတာလဲ အချစ်ရယ်၊ မောင်နဲ့အတူ နေတာ မပျော်လို့လားကွယ်’တဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်က ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်ရင်း ခုလိုအတူနေရတာ မပျော်လို့ လက်ထပ်ထားပြီးတဲ့ ဇနီးမောင်နှံအတူနေခွင့်ရအောင် သူကြိုးစားနေလျက်နဲ့ အစစ တာဝန်ယူနေလျက်နဲ့ သူ့ကိုမယုံကြည်ဘူးဘာဘူးနဲ့ ကျွန်မကို ဒေါပွချင်လာတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာသမိုင်းထဲက 'စက္ကူ ဖြူစီမံကိန်း' အကြောင်း ကျွန်မသွားသတိရတယ်။ မောင့်ရဲ့စက္ကူ ဖြူစီမံကိန်းကရော စာရွက်ပေါ်ကနေ လက်တွေ့ဘဝထဲ ဘယ် တော့ခုန်ဆင်းလာမှာလဲ။

ကျွန်မဟာ သူတော်စင်မတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် လူသိရှင်ကြား လက်မထပ်ရသေးတဲ့ချစ်သူနဲ့ အတူနေထိုင်ရတာ ကို မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ အရမ်းရွံ့မုန်းမိပါတယ်။

မပျော်ပါဘူး... ကျွန်မဟာ မောင့်ရဲ့သားကောင်ပါ။

30-8-09 (SAT:)

ဒီတစ်ပတ် ကျွန်မ မောင့်ကိုငြင်းလိုက်တယ်။ အဆောင် မှာ မျက်နှာလူလို့ ရှက်လို့ပြောတော့ မောင်က ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့။

တစ်ပတ်လုံး ဖုန်းနဲ့အလွမ်းဖြေနေရပြီး ပိတ်ရက်ကိုမျှော်နေရ၊ ပိတ်ရက်ကျမှ အတူနေကြရမှာကို ကျွန်မက ကလနဲ့တိုက်တယ်။ သူ့ကိုတကယ်မချစ်ဘူးလို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကို မျက်လုံးအပြူးသားပဲ ကြည့်နေမိပါ တယ်။ မောင်တို့အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘီလူးတစ်ကောင်လို ချစ်သူကို အာခံတွင်းထဲ ငုံထားချင်တာလား၊ တကျွတ်ကျွတ်မြည် အောင် ဝါးစားချင်တာလား။ ဒါလား... သန့်စင်တဲ့အချစ်။

မောင့်ကိုချစ်နေသေးပေမယ့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရွံ တယ်။ စက်ဆုပ်တယ်။

ဒါတွေဟာ အချစ်လို့ မယူဆတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုက်ကွန်မှာ တိုးမိငြိမိတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်လိုပဲ ထင်မိတဲ့နောက် 'မောင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ' လို့ မေးလိုက်တယ်။

မောင်က သူ့နဖူးသူရိုက်ပြီး 'လက်ထပ်ပြီးပြီလေ အချစ် ရဲ့၊ အဲဒါတရားရုံးတစ်ခုမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာပဲ။ အဲဒီ စာချုပ်နဲ့ နောက်ဆုံး မောင့်အသက်ကိုတောင် မင်းစီရင်နိုင်ပါ တယ်' တဲ့။

မောင်အပြောကောင်းတော့လည်း ကျွန်မ မောင့်နောက်

၁၄၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စာပေစာပေ ၁၄၁

ပါသွားရပြန်တယ်။

6-9-09 (SAT:)

မိန်းကလေးတို့ရဲ့ လာနေကျညှော်သည်လေး မလာတော့တာ မောင့်ကိုပြောပြသင့်မသင့်...ဝေခွဲရင်းနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်နေမိတယ်။

မောင်ကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံနဲ့ ဒီကိစ္စကို သတိမထားမိဘူးထင်တယ်။ သူ့ကိုပြောပြနိုင်ရင်လည်း 'မောင်အားလုံးတာဝန်ယူတယ်' လို့ပြောပြီး ပြီးသွားမှာပဲ။

ဒီနှစ်ရက်တော့ မောင့်တိုက်ခန်းလေးမှာ သွားနေရတယ်။ သူများတွေပြောတဲ့ 'မိုးညကြာဖြူက ပိတ်ရက်မှာလည်း အိုဗာတိုင်ဆင်းရတယ်' ဆိုတဲ့ လှောင်ပြောင်စကားကို သတိရရင်း မောင်နဲ့ နေရတာကို မပျော်သလိုပဲ။

4-10-09 (SAT:)

တိုက်ခန်းလေးမှာ သွားနေရပါတယ်။ မောင်ဝယ်လာတဲ့ ဟင်းချက်စရာတွေက နှစ်ရက်စာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိလေရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တကယ်ဆို လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရမှာပေါ့။

အခုတော့ သာမန်မဟုတ်တဲ့အခြေအနေမို့ ကိုယ့်ဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေမသိဘဲ တိတ်တဆိတ်ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်နေရတာ၊ ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်၊ အန္တရာယ်နဲ့ရင်ဆိုင်နေရသူလိုပါပဲ။

မောင်က အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်လို ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အနားယူလို့၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်အသွင်က တွေတွေငေးငေးပါ။ ခါတိုင်းဆို ကျွန်မနဲ့အတူနေရတိုင်း ဣန္ဒြေမသည်နိုင်အောင် ပျော်ရွှင်နေတဲ့မောင်ဟာ အခုကျ မူပျက်နေတယ်။

ကျွန်မလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး မီးဖိုထဲဝင်ကာ ချက်ပြုတ်နေလိုက်တယ်။ ထမင်းတစ်အိုးချက်၊ နောက်ငါးခွက်၊ ကြက်သားလုံးကြော်ပြီး ချဉ်ချည်ဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်လိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မရေချိုးပြီး အခန်းထဲဝင်၊ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်း လုပ်နေလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန်ကိုစောင့်ပြီး အမြဲဝင်လာ ရှုပ်နေကျမောင်ဟာ ခုတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ့မိတွေ့ရာ ငေးမိငေးရာ ငေးမောလို့ကောင်းနေတုန်းပါပဲ။

ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြီ။ သူတစ်ခုခုဖြစ်နေပုံပါပဲ။ အဲဒီတစ်ခုခုဟာ ကျွန်မနဲ့များ သက်ဆိုင်နေမလား။ ကျွန်မအခန်းထဲက ထွက်လာပြီး သူထိုင်နေတဲ့ဆိုဖာနား ကပ်သွားတော့မှ မောင်က မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်ကိုဆွဲဖက်ထားခဲ့တယ်။

သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလို့၊ ကျွန်မအတွေးရကျပ်ပြီး သူ့ကိုငေးနေတုန်း...

‘မောင့်အိမ်က မောင်တို့သတင်းတွေ ကြားသလား မသိဘူး။ မောင့်ကို မိန်းမပေးစားမယ်ဘာမယ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ မောင်တို့သို့သိုသိပ်သိပ်နေဦးမှ’

“ရှင်!”

မောင့်စကားကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖြုန်းခနဲ သောကတွေ ဗလောင်ဆူလာတယ်။ ပွဲသိမ်းတော့မှာလား။ မောင် အစာဝသွားပြီလား။ ပျားပိတုန်းတစ်ကောင်လို ဝတ်ရည်စုပ်လို့ ပြီးဆုံးသွားပြီလား။

ကျွန်မမှာလည်း ကိုယ်ဝန်နှစ်လနဲ့ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အဖြေရှာပြီးသွားပေမယ့် သူ့ကိုပြောဖို့ အားယူနေရတုန်း။ ဒါဖြင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင့်ရဲ့စက္ကူဖြူစိမ့်ကိန်းကြီး အကောင်အထည်ပေါ်မလာတော့ဘူးပေါ့။

ကောင်းတယ်... မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မနေမိခဲ့တဲ့၊ ချစ်သူရဲ့လှည့်ကွက်မှာ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရင်ထဲမှာ ကျိန်ဆဲရင်း ကျွန်မကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြေးဝင်ခဲ့တယ်။

နောက် အခန်းပြင်ကနေ မောင် တဒုန်းဒုန်းထုနေပေမယ့် ကျွန်မဖွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ သူ တစာစာတောင်းပန်နေပေမယ့် ကျွန်မ နားကိုပိတ်ထားလိုက်တယ်။

နောက် အပြင်မှာ အသံတွေတိတ်သွားတော့ သူများပြန်သွားပြီလားလို့ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မောင်က က ကျွန်မအခန်းဝမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်စောင့်နေတာကိုး။ ကျွန်မအခန်းထဲ အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ ကျွန်မကို အတင်းဖက် အတင်းနမ်း အတင်းတောင်းပန်နေပါတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေမိတယ်။ မောင့်ကို မယုံကြည်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပင့်ကူအိမ်မှာငြိမ့်တဲ့ယင်ကောင်ဘဝမို့ သူ့အချစ်ခွံအတွင်းမှာ သက်ဆင်းနှစ်ကျွံရပြန်တယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စနေ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်နေ့ပြီးမှ အဆောင်ကို ကျွန်မပြန်
ခဲ့ရတယ်။

17-10-09 (FRI:)

သူပြောတဲ့ဖုန်းတွေကို ကျွန်မလုံးဝနားမထောင်တော့ဘူး။
အညာပလီ မာယာတစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ ပရိယာယ်ဝေဝုဒ်တွေကို
ကျွန်မ မယုံကြည်တော့ဘူး။

ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း မောင်ဟာ မာယာ
ကဝေတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မလို နံနံအအတစ်ကောင်ကို လွယ်
လွယ်လေး ဝါးစားသွားခဲ့တာပါလား။

အစာဝလို့ ဌာနပြန်သွားတဲ့ငှက်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မဆီ
ပြန်လာဖို့ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှာလဲ။ အဆောင်လာတော့လည်း
ကျွန်မဆင်းမတွေ့ဘူး။ သူ့ဖုန်းတွေလည်း ပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ
ကျွန်မ မောင့်ကိုနာကြည်းနေမိတယ်။

ချစ်သူကို ရစရာမရှိအောင် အသုံးချပြီးမှ အနိုင်နဲ့ပိုင်းချင်
တဲ့မောင့်ကို ကျွန်မစိတ်နာတယ်။ လူကြားကောင်းအောင် အသံ
ကောင်းဟစ်နေချင်သေးတဲ့ အများအပြင်မှာ ကျွန်မကို လူဆိုးလို့

တင်စေတဲ့ မောင့်ရဲ့ပွဲသီမ်းတိုက်ပွဲက ပီရိသေသပ်လှပါတယ်။

ကျွန်မ ရှုံးတော့မယ်၊ ချစ်သူချင်း အရှုံးအနိုင် အရင်း
အမြတ်တွေ မတွက်ချင်ပေမယ့် သဘာဝတရားကြီးက မိန်းမသား
တွေကို ဒဏ်ခတ်စမြဲပါပဲ။

ကိုယ်ဝန်နှစ်လနဲ့ ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ မောင့်
ခြေထောက်ကိုဖက်ပြီး အသနားခံရမှာလား။ အတွေးနဲ့တောင်
ကျွန်မခေါင်းခါလိုက်တယ်။

'မောင့်အသက်ကိုတောင် စီရင်နိုင်ပါတယ်' ဆိုတဲ့စာချုပ်
ကြီးကိုရော ကျွန်မဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။ တစ်ယောက်တည်း မျက်
ရည်ပူမှာ လူးလိမ့်ရင်း သောကနွံမှာ နှစ်ကျွဲရင်း လော်လီရတဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကျိန်ဆဲနေမိပါတယ်။

23-10-09 (THURS:)

စနေ တနင်္ဂနွေမှာ သူပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဆီလည်း
ဖုန်းမဆက်တော့ဘူး။ သူ့ဖုန်းဆက်လို့ ကိုယ်မကိုင်တာက တစ်
မျိုး၊ ခုတော့ သူ့ကိုက ဖုန်းမဆက်တော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဝေဒနာ
တွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့ရပါတယ်။

လူကလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် နေလိုမကောင်းဘူး။ အလုပ်
တောင် မဆင်းနိုင်တာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ အဆောင်မှာ နားနေမိတဲ့
ကျွန်မဟာ နေ့မှာ အဆောင်သူတစ်ယောက်ပြတဲ့သတင်းစာထဲ
မောင့်ရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသတင်းကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။

‘ကမ္ဘာမြေကြီး အိုးထိန်းစက်သို့ ချာချာလည်တယ်’ ဆို
တဲ့စကားကို ကျွန်မလက်တွေ့ခံစားလိုက်ရတယ်။ သေနတ်ဒဏ်
ရာကြောင့် ရင်ပွင့်မြောက်တက်သွားတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်
လို ကျွန်မ ကုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချမိတယ်။

ကျွန်မရင်တွေ မီးလိုပူနေပြီ။ နှလုံးသာတစ်ခုလုံး အရည်
ပျော်အောင် အဲဒီမီးက ကျွန်မကိုကျိူချက်ပစ်လိုက်ပြီ။

ကျွန်မ မောင့်ကိုမုန်းလိုက်တာ။ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ်
ကိုယ်ကို ပိုပြီးမုန်းတယ်။ ယုံလွယ် ချစ်လွယ် လိုက်လျောလွယ်
မိတဲ့မိန်းမ။ အခု ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

သူရှိရာအရပ်ကို ပြေးသွားပြီး အခြေအနေတွေကို ပြော
ပြရမလား။ သူလာတာစောင့်ပြီး အသနားခံရမှာလား။ ဟင့်အင်
ဒီအခြေအနေတွေ ရောက်ခဲ့ပြီးမှ ယောက်ျားမပီသတဲ့ ရှောင်ထွက်
သွားချင်နေတဲ့ မောင့်သဘော မောင့်ဆန္ဒကိုသိပြီးမှတော့ ကျွန်မ

မောင့်ထံ အောက်မကျို့ချင်တော့ပါဘူး။

ဖြစ်လာသမျှ ကိုယ့်မိုက်ပြစ် ကိုယ်ခံပါတော့မယ်။

ဒိုင်ယာရီလေး ပြီးဆုံးသွားတော့ ကျန်ဇာတ်ကွက်များ
ကို ဆောင်းညကြာဖြူ ဆက်လက်မြင်ယောင်မိခဲ့သည်။

မမ မြို့ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဝန်က ဖျက်ချတာလား။
ပျက်ကျသွားခဲ့တာလား။ အဲဒီဒဏ်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကဲ!
ကမ္ဘာမြေပြင်ကတော့ ရယ်မောလို့၊ မလိမ်မိုးမလိမ္မာပန်းလေးတစ်
ပွင့်အတွက် မထူးဆန်းပါဘူးလို့ ခေါင်းခါခါလည်ခါချီနဲ့ စကား
တင်းဆိုကြရုံပဲပေါ့။

ဆောင်းညကြာဖြူအတွက်တော့ အသည်းနှလုံးကွဲအက်
ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသောအစ်မ၊ တစ်ဦးတည်းသော သံ
ယောဇဉ်ကြိုးကလေးမို့ ဘယ်လိုဖြေဖြေ ဖြေလို့မရခဲ့ပါ။

သူမရင်မှာ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတို့က မီးများနယ် တဖွား
ဖွား။ ငါ့အစ်မကိုသတ်တဲ့တရားခံဟာ ဒေါက်တာတွယ်တာထက်
မြက်ပေါ့။ ကြည့်စမ်း! အပြစ်မဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘဝ
ဖျက် အသက်သေဆုံးတဲ့အထိ ဖျက်ဆီး ချိုးချေခဲ့တယ်။ လူမဆန်

လိုက်တာ။

နားမလည်ပါးမလည် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဖြူကြီးသား လူလည်ပန်ကာ၊ မာယာတစ္ဆေကြီးက ကုတ်ချိုးပြီး သတ်လိုက်တာ။ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ပေမယ့် ငါသိတယ်။ သူ ယုတ်မာတာကို သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်နတ်ကောင်းတွေကလည်း သိတယ်။ သူဟာ လူယုတ်မာပေမယ့် သူတော်ကောင်းတစ် ယောက်လို မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတယ်။ ဒီဘီလူးကို ငါ ဘယ်လိုလက်စားချေရမလဲ။

သင်းကတော့ မျက်နှာကြီးသူဌေးသားမို့ တရားစွဲလည်း ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မမကလည်း သေဆုံး သွားခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ရှေးတုန်းက 'ဟာမုရာဘီကိုဥပဒေ' လို့ပဲ မျက် လုံး မျက်လုံးချင်း၊ သွားတစ်ချောင်း၊ သွားတစ်ချောင်းချင်း၊ အသက် အသက်ချင်းပေါ့။

ဆောင်းညကြာဖြူဆိုတာ ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးမို့ သူမ၏အာယာတကို အပြီးအမှန်းများအဖြစ် အရှိန်အဟုန်ကောင်း စွာ တောက်လောင်ပြီး လက်စားချေဖို့နည်းလမ်း ရှာဖွေခဲ့သည်။ တစ်ခုခုလုပ်ရမည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကံအားလျော်စွာပါပဲ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာ ဆောင်တစ်ခုမှာ ကြင်နာထက်မြက်ကို သူတွေ့ရှိလိုက်သည်။ ကိုယ် ကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အခိုက်အတန့်အားနေလေတော့ ရာ...

“အဲဒါ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်တဲ့။ ရန်ကုန်ဆေး ရုံကြီးက ကလေးပါရဂူဟာ။ လူသားငယ်တယ်။ နိုင်ငံခြားပြန်ကြီး။ သူညီက တွယ်တာထက်မြက်တဲ့။ သူလည်း ဆရာဝန်ပဲ။ တလော ကတောင် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်သေးတယ်။ လူတွေကလည်း ချောချော၊ ဆရာဝန်တွေကလည်းဖြစ်၊ သူတို့ မေမေကလည်း သူဌေးမကြီးဆိုတော့”

အတင်းပြောနေသည့်ကောင်မလေးကို သူဘယ်အချိန် ပြန်မလဲမေးပြီး ဆောင်းညကြာဖြူ ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ယုတ္တိ ရှိအောင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်လေးဝတ်၊ ပျဉ်းမနားအလွန်မှ ရွာ ကလေးထိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ပို့ခိုင်းခဲ့ပြီး အကယ် ဒေသိရုံအောင် သူမ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ကပဲ ဦးအ ကြင်နာသနား တတ်တာလား။ ဆောင်းညကပဲ သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့လေသ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ ကြယ်စင်စုစု

လား။ သူတို့အိမ်ထဲ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့ကာ သူတို့အမေကြီး ငြူစောင်းမြောင်းနေသည့်ကြားမှပင် ဆောင်းည ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ ဒေါက်တာတွယ်တာထက်မြက်ကို တန်ပြန် ဒုက္ခပေးဖို့ ဆောင်းည ဒီအိမ်အတွင်းသို့ မြွေတစ်ကောင်လို ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ အခြေအနေကတော့ လုံးဝမပေးသေး။ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။

ကြီးမေအိမ်မှာ ဇိမ်ကျကျနေခဲ့ရသမျှ ယခုတော့ ဒေါ်သီရိမေ၏ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကို အမြဲနာခံရရင်း နေ့ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်တွားသွားနေရပါ၏။

မိုးလင်းတော့မည်အထိ အတွေးများနှင့် ချာချာလည်ရင်း တစ်မှေးမှအိပ်လို့မရတော့သည်ကြောင့် သူမ အိပ်ဆေးတစ်လုံးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ရသည်။

မနက်ဖြန်ဆို အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမည်လေ။

မကောင်းဆိုးဝါး တွယ်တာထက်မြက်ကို စီရင်ဖို့လည်း သူမ အကြံအစည်တွေ ထုတ်ရပါဦးမည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁၀)

“ပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှမနာခံဘူး၊ ရုပ်ကိုက ကြည့်ပါလား။ သွား... လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ သားသားနီးနေတာ ကြာပြီ။ သမီးက မနက်ခုနစ်နာရိကတည်းက ဂျူတီရှိလို့ ပြေးရတယ်။ သူတို့တွေပဲ အေးတယ်၊ စားချင်တိုင်းစား အိပ်ချင်တိုင်းအိပ်”

ချိုမာနှင့်ဒေါ်နီ အိပ်ရာထသွားတာ ဆောင်းညကြာဖြူမသိလိုက်ပါ။ တစ်ညလုံးအိပ်ရေးပျက်ခဲ့ပြီး အိပ်ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေခဲ့မှုကြောင့် ဒေါ်သီရိမေ အခန်းထဲဝင်လာပြီး စောင်ဆွဲချ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးနှင့်အော်တော့မှ ဆောင်းည လန့်ဖျပ်လူးလဲထကြည့်မိသည်။ စားပွဲတင်နာရီလေးက နံနက်ရှစ်နာရီကို ပြနေပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားပါပြီ... ငါတော်တော်အရှုပ်ဆိုးသွားပြီ။

ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်သီရိမေ မလွန်ပါ။ သူမ လွန်ပါသည်။ ကိုယ်ဟာ သူတို့ရဲ့အစေအပါးတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူရမှာပေါ့။ ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပီပြင်ရမှာပေါ့။

ဒါ ကြီးမေ့ရင်ခွင်မှာ မဟုတ်။

ဆောင်းည အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်တော့ အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံ ရှောင်အနက်နှင့် တီရှပ်အဖြူချိုင်းပြတ်ကလေးက သူမကို အရှုပ်ကလေးနယ် လှနေစေရောထင်။ ပိုးသားမျှင်နှယ်ဆံနွယ်တွေကလည်း ခါးနားရောက်ပြီး လှပစွာဖြာကျလို့။

ဒေါ်သီရိမေ၏မယ့်သင်္ကာ မနာလိုမရှုပ်မိသည့်အသံကြီးက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကြည့်ပါဦးတော်၊ နာနီတဲ့၊ ကလေးထိန်းတဲ့၊ ရုပ်ကမင်းသမီးရှုံးနေတာပဲ။ ဗီဒီယိုရိုက်နေတာ ကျနေတာပဲ။ နင် ဘာအကြံအစည်နဲ့ ငါ့အိပ်ရောက်လာတာလဲ”

အဘွားကြီး အော်နေသည့်ကြားမှ ရှိခိုးဦးချလုပ်ပြပြီး ဆောင်းည အပြေးအလွှားအဝတ်လဲရသည်။ မမသဉ္ဇာ ခွန်ကြီး

ထားသည့် ဂါဝန်အဟောင်းကြီးနှင့်ပေါ့။ စင်ဒရဲလားလို ဝတ်စုံအဟောင်းကြီးနှင့်ပေါ့။ သူမ၏အလှတွေ ကွယ်ပျောက်သွားစေသည့် ဂါဝန်ဖားဖားကြီးကို သူမဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ အခန်းထဲမှပြေးထွက်၊ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ မျက်နှာသစ်ရသည်။ အပြေးအလွှားခေါင်းပြီးပြီး ဘာမှလိမ်းခြယ်မနေအားဘဲ မျက်နှာပြောင်လေးနှင့်ပင် သားသားဆီ ပြေးရသည်။

အိမ်ထဲမှာ မည်သူတွေ ရှိနေသလဲ ကြည့်နေသလဲ မစေ့ငုအား။ ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားဖြင့် သူမပြေးလွှားနေရတာ ရယ်စရာများ ကောင်းနေမလား။ ဒေါ်သီရိမေ၏ နံနက်ချိန်ခါတေးသံသာကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ထုတ်လွှင့်နေပေပြီ။

သူမကတော့ သားသားရှိနိုင်မည့်နေရာများကို အပြေးအလွှားရှာဖွေရင်း အော်ခေါ်နေရ၏။

“သားသားရေ၊ မင်းဘယ်မှာလဲဟေ့”

ကိုယ်က အစေအပါးအစစ်မဟုတ်တာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တကယ်မကြောက်တာလည်းအမှန်။ ဒေါ်သီရိမေ ကောက်ချက်ချသလို ထောင့်မကျိုးသည့်စာရင်းဝင်နေလျှင်လည်း မတတ်နိုင်။ ကိုယ့်အလုပ်ဖြစ်သည့် သားရွှေဥကိုသာ ရှာရင်းဖွေရင်း အသံပြု

နေမိတော့သည်။ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် ရှာနေလိုက်ရတာ နောက်ဆုံးမှ သားသားကို ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်၏အခန်း မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့...

ညက ပန်းခင်းဘေးမှာ သူထွေးပွေ့ခဲ့တာကို သတိရ သဖြင့် သူမမျက်နှာတွေ နီရဲလာပြီး ခြေလှမ်းတို့ ရှေ့မတိုးသာဖြစ် ရသည်။ အခန်းဝမှရပ်ပြီး ဆောင်းည ကလေးကိုခေါ်လိုက်သည်။

“သားသား၊ လာ... မနက်စာစားပြီးပြီလား”

ရှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီဆိုတော့ ကလေးကို တစ် ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုကျွေးလျှင်ကျွေးထားနိုင်သည်။ ခုနစ် နှစ်အရွယ်ပင် မရှိသေးသော်လည်း သားသည် စကားတတ်လှ သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြုလုပ်ပေးထားသဖြင့် သားသား အသွင်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

“သားသားကို လေးလေးကြီးက မျက်နှာသစ်ပေးထား တယ်၊ အဝတ်လဲပေးထားတယ်၊ အန်တီလေးက အိပ်ပုပ်ကြီးနေ တာကိုး။ အန်တီလေးအလုပ်တွေ လေးလေး လုပ်ရတာပေါ့”

သူမရဲ့အလုပ်တွေကို သူဝင်လုပ်ပေးထားတာပေါ့။ သို့

သော် ဆောင်းည ကျေးဇူးမတင်နိုင်ပါ။ အခန်းပေါက်ဝမှသာ သားသားကို အတင်းခေါ်နေမိ၏။

“လာလေ သားသား၊ တစ်ခုခုစားရအောင်။ ရှင်ကရော ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခုထိ ဆေးခန်းတွေဆေးရုံတွေ မသွား သေးဘူးလား”

သူမ၏အသံက မလိုတမာ။ အဲ... ငါ့အသံက အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် သူ့ယောက်ျားကိုဆူနေတာနဲ့ တူနေပြီ။ အတွေးဖြင့် ဆောင်းည အရမ်းရှက်သွားပြီး မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်နေရသော် လည်း သူကတော့ သဘောတကျနှင့်ခပ်ပြုံးပြုံး။

သားသားကလည်း ဘာတွေမက်လုံးကျနေသည်မသိ။ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း သူ့ဖွင့်ထားသည့်စာအုပ်ကြီး ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီးနှင့် သဘောတကျကြည့်နေလေ၏။

“ကိုယ့် ဒီနေ့နားရတယ်လေ၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့တနင်္ဂနွေ”

သူက နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် စကားတုန့်ပြန်သော်လည်း သူ့ အခန်းထဲသို့ မဖိတ်ခေါ်ပါ။ သူမကလည်း မဝင်ချင်ပါ။ သို့သော် သားသားက ထွက်လာမည့်ပုံမပေါ်သဖြင့် ဆောင်းညကြာဖြူ စိတ် တိုနေမိ၏။

“အန်တီလေး၊ ဒီမှာ ရထားတွေ လေယာဉ်ပျံတွေ ခြင်္သေ့တွေ ကျားတွေလည်းပါတယ်။ လာ...လာကြည့်၊ သားသား ဒီနေ့ အောက်မဆင်းတော့ဘူး”

စာအုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆွဲချပြီး သားသား ရွှင်မြူးနေတော့ ဆောင်းညကြာဖြူ ခေါင်းကုတ်နေမိသည်။ သူ့အနားမှာ မနေချင်တော့ပါဘူးဆိုမှ ဒုက္ခရောက်နေရပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမသည် ကလေးထိန်းနာနီမို့ သားသားအနားမှာ နေရမည်။ ကလေးကလည်း သူ့ကိုသံလိုက်တုံးကြီးသဖွယ် ကပ်ငြိနေ၏။

“သားသား မုန့်စားပြီးပါပြီ၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်”

သူ့စေတနာစကားကို သူမ စုစုဆောင့်ဆောင့်ပင် တုန်ပြန်သည်။

“ကျွန်မအလုပ်က အဲဒါပဲကို၊ ကလေးထိန်းတာပဲကို” ဆောင်းည၏စကားကြောင့် ကြင်နာထက်မြက် ရယ်ပြုံးခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သနပ်ခါးလေးဘာလေး သွားလိမ်းဖို့ ပြောတာ။ သားကို ကိုယ်ကြည့်ထားမယ်။ သားက သူ့ကို ဒီနေ့

ဟက်ပီးဝေါပေးမယ်ဆိုလို့ ကိုယ့်အနားကပ်နေတာ”

“ဩ...လက်စသတ်တော့ အဖြေက ဒါကိုး”

သူမကောက်ချက်ချလျှင် ကြင်နာထက်မြက် ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။ ခြောက်ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်တော့လည်း ငယ်နသွားပေသား။ ဝါတော်လေးငါးဆယ်ရ ဆရာတော်ကြီးနှင့် မတူတော့ဘူးပေါ့။

အိုလေး၊ ဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ချောချင်ချော အရုပ်ဆိုးချင်ဆိုး။

“အဲဒါ မင်းပါလိုက်ရမှာလေ၊ သွား... အဝတ်ကလေး ဘာလေး လဲချည်”

သူမ မကျေနပ်မိပါ။ သို့သော် သူမက သားသားရဲ့ ကလေးထိန်းမို့ လိုက်ရမှာပါပဲ။

“ကျွန်မမှာ အဝတ်မရှိဘူး၊ ဘာမှလဲနေစရာမလိုဘူး။ လိုက်ရမယ်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲလိုက်မှာ”

ဒါမှ ကိုယ်နှင့်သူဟာ တခြားစီဖြစ်နေမှာပေါ့။ မိသားစု နှင့်မတူတော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ တကယ်လည်း ဆောင်းညမှာ ဘာအဝတ်မှမရှိပါ။

“မရဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ပြည်မှာ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ဝတ်စုံ

ကို ဝတ်ခဲ့။ မင်းနဲ့လိုက်တယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးခဲ့ပြီး သူမ အဝတ်လဲရသည်ပါပဲ။ ဒေါ်သီရိမေ အပြင်ထွက်သွားသည် မို့ သူ ကလေးကို ဟက်ပီးဝေါပို့ရဲနေသလားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့တူသူ့ပိုတာ ကိုယ်က အနေသာကြီးဖြစ် သည်။ နောက်ပြီး ဆောင်းညကြာဖြူသည် မည်သူ့ကိုမှလည်း တကယ်ကြောက်ရွံ့သည်မဟုတ်ပါလေ။

သူပေးထားသည့်ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့်နှင့် စပိုရှပ်အပြာစင်း သည် သူမ၏အလှများကို မားမားစွင့်စွင့်ဖြစ်စေ၏။ ခါးထိရှည် သည့်ဆံနွယ်မျှင်များကတော့ ကျောပေါ်မှာ စည်းချထားရုံနှင့်ပင် ဖားဖားဝေဝေ။

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ကတော့ ပြောမနေပါနှင့်၊ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည့်သတို့သားတစ်ယောက်လို ချောမော ရှင်း သန့်နေပါစေဘဲသည်။

ကားမောင်းရင်း သူ့အသွင်က တပြုံးပြုံးနှင့်၊ တော်တော်

ပျော်နေသည်။ ဘာမှလည်း ပျော်စရာမဟုတ်ဘဲနှင့် အမြင်ကတ် စရာ။

“တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သွားမှာ၊ အဲဒီက ဟက်ပီးဝေါကိုပို့ ပေးမှာ”

ကားမောင်းရင်း သူမကိုရှင်းချက်ထုတ်နေသေး၏။

တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့လည်း သူ့အသွင်က မိ သားစုပျော်ပွဲစားထွက်လာသည့်နှယ်။ ကလေးကို ဆောင်းညလက် မတွဲရ။ သူပဲတွဲထား၏။ သူက ဆောင်းညနှင့်ယှဉ်တွဲလျှောက်လာ ပြီး တကယ့်မိသားစုပုံစံသဖွယ်။ စိတ်ကူးတွေများ ယဉ်နေသလား မသိ။

ကားကို ပါကင်ထိုးခဲ့ပြီး သူမတို့ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ဖူးပြီးသားနေရာဖြစ် ပေမယ့် သားကတော့ ကလေးပီပီ ခုန်ပေါက်ရွှင်မြူးနေသည်သာ။

နောက်ဆုံး သားကို ငှက်ကမ္ဘာသို့ခေါ်သွားပြီး သားက ငှက်ကလေးတွေကို ခုန်ပေါက်ကြည့်နေတုန်း သူက ဆောင်းည ကြာဖြူကို စကားဆက်ပြောခဲ့သည်။

“ညကကိစ္စ ပြန်ဆက်ကြရအောင်၊ ကြာဖြူကို ကိုယ်

တကယ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ့်အရွယ်ဟာ အပျော်တမ်းရည်းစားထား
တဲ့အရွယ်မဟုတ်ပါဘူးကြာပြီရယ်။ ဘဝကို တကယ်တည်ဆောက်
ရမယ့်အရွယ်ပါ”

သူမကလည်း သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ရှက်
ရွံ့ထိတ်လန့်မနေခဲ့ပါချေ။ သူမ၏ရင်မှာ အချစ်ကိုမတွေ့ရှိ၊ မမွေး
ဖွားရသေးသည်မို့ အရာအားလုံးသည် ပကတိအတိုင်း။

“ရှင်နာသွားလိမ့်မယ် ဦးကြင်နာထက်မြက်၊ အိမ်ဖော်
တစ်ယောက်နဲ့ ရှင့်မေမေက ဘယ်လိုမှပေးစားမှာမဟုတ်ဘူးဆို
တာလည်း ထည့်တွက်ပါဦး။ နောက်ပြီး ရှင့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ
မျက်နှာမပြပုံဖြစ်ပြီး အရှက်တကွဲဖြစ်မှာလည်း ထည့်တွက်ဦး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်လို့မဖြစ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ကို ရှင်ပြန်သတိရ
လိုက်ပါ”

ဆောင်းညကြာဖြူ၏စကားကို သူက မျက်နှာပင့်၍ သေ
သေချာချာကြည့်ခြင်းဖြင့် တုန့်ပြန်သည်။

“ကြာဖြူ၊ မင်းဟန်ဆောင်တဲ့အတတ်ပညာ နည်းသေး
တယ်နော်။ မင်းကိုယ်မင်း လုံလှပြီမှတ်မနေနဲ့”

ကြင်နာထက်မြက်၏စကားကြောင့် ဆောင်းညကြာဖြူ

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘုရားရေ! သူ ကျွန်မအကြောင်းတွေ သိ
သွားခဲ့ပြီလား။ ရင်ထဲမှာ ဘုရားတရင်း ဆောင်းညကြာဖြူ သူ့ကို
ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

သူက မယုံသင်္ကာအကြည့်နှင့် ဆက်ပြောနေလေ၏။

“မင်းဟာ ဒီအိမ်ဖော်အလုပ်ကို အကြံအစည်တစ်ခုခု
ကြောင့် ဒါမှမဟုတ် အခြေအနေတစ်ခုခုကြောင့် ဝင်လုပ်နေတာ
ပါ။ ကြည့်လေ၊ မင်းစကားပြောတာ ဘယ်လောက်ရင့်သလဲ။ ဒါ
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လို နိုင်ငံ
ခြားပြန်ပါရကတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်အိမ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်ကိုပြော
တဲ့ပုံစံက ဘယ်လောက်ထောင့်မကျိုးလိုက်သလဲ။ ဒါဟာ မင်းရဲ့
အခြေခံ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးမနိမ့်ကျကြောင်း ဖော်ပြနေ
တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်းညကြာဖြူ တိတ်တခိုးသက်
ပြင်းချရင်း စကားဆက်ရ၏။

“ဒါ ရှင်အကောင်းဘက်က လှည့်တွေးတာပါ။ ကျွန်မ
ရိုင်းလို့ မသိတတ်လို့ ဒီလိုပြောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မ
ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကံဆိုးလှတဲ့တောသူမလေးတစ်

ယောက်ပါ”

သူမ လျင်မြန်စွာ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လိုက်ပေမယ့် သူမက မယုံတော့ပါ။ အေးအေးဆေးဆေးပင် စွပ်စွဲနေခဲ့၏။

“အစကတော့ မင်းပြောသမျှ ယုံခဲ့တယ်။ အခုမယုံတော့ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုပဲ ဖုံးကွယ်ဖုံးကွယ်၊ မင်းဟာ တစ်ခုခုပဲလို့ ကိုယ်သေချာသွားပြီ။ ကဲ! ပြော၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာဒုက္ခပေးရအောင် ကိုယ်တို့ဆီ ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်းညကြာဖြူ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း သူမ စကားရောဖောရော လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေလဲ၊ ရှင်က စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားကို အားကျလို့လား။ သွားစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆောင်းညကြာဖြူဟာ ဆောင်းညကြာဖြူပဲပေါ့။ ဒီမှာ ရှင်တစ်ခုမှတ်ထား၊ ကျွန်မတို့မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကို ဘာကယ်ချစ်တယ်လို့ ယူဆရင် ရှင်ဘုရင်ကိုတောင် မကြောက်တော့ဘူးရှင့်”

သူမစကားကြောင့် သူ့အသွင်က ရွှင်လန်းတက်ကြွသွားပြီး သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုလည်း လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဖြင့် ကိုယ် မင်းကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းယုံကြည်တယ်ပေါ့နော်”

“အမယ်! ဒါကတော့ စကားအဖြစ်ပြောတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက မျက်ရည်နဲ့ဒူးနဲ့သုတ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဒီမှာ... နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးရယ်၊ ရှင့်ဘေးနားမှာ ဆရာဝန်မချောချောလှလှလေးတွေ၊ နှုတ်မလေးတွေ အများကြီးပါနော်။ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ။ ချစ်တမ်းလည်း မကစားနဲ့။ ဟိုမှာ သားသား အဝေးကြီးရောက်သွားပြီ”

ကလေးက ငှက်အိမ်မှ ရှေ့ဆက်ပြီး လျှောက်သွားတော့ ဆောင်းညကြာဖြူ ကလေးနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွား၏။ ကြင်နာထက်မြက် စိတ်မသက်မသာဖြင့် နောက်မှလိုက်သွားရသည်။

ခြင်သေ့လောင်အိမ်၊ ကျားလောင်အိမ်ဘက်သို့ ရောက်တော့ သားက ယောက်ျားလေးပီပီ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်အောင် ပျော်နေလေ၏။

“သားသား မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး၊ ကျားကြီးကို သနားတယ်၊ ကျားပေါက်လေး သားသားမွေးစားချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူတို့က အသားစားသတ္တဝါလေ သားရဲ့ မင်းကို ကိုက်မှာပေါ့။ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး။ သူ့သွားတွေကို ဖေဖေနှုတ်ခိုင်းလိုက် မယ်။ ဒါဆို သွားဖုံးပဲ ကျန်တော့မှာ။ သားသား ဘယ်နာတော့ မလဲ”

ကျားကိုသွားနှုတ်ပြီး မွေးချင်သည့်သားသား၏စိတ်ကူး ကို ဆောင်ည သဘောကျစွာရယ်မောနေတော့ သူတို့နောက်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါလာသည့်ကြင်နာထက်မြက် ငေးကြည့် နေမိလေသည်။

မင်းဟာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ပါလားကွယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းကို သံသယတွေထဲ နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က သူမကို တော်တော်ကြီး စွဲလန်းမြတ် နိုးမိနေပြီဦး...

သူ့ရင်ထဲမှအချစ်ဒီရေတွေကို သူဘယ်လိုကုစားရမှာလဲ လိမ့်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သေချာအောင် ဆန်းစစ်ရပါမိမ့် မည်။

သူတို့သုံးယောက် ညနေစောင်းမှ ပြန်လာကြတော့ ကား ပေါ်မှာ သူ့အသွင်က အပျော်တွေနှင့်ပြည့်ဝလျက်။ အပျော်တွေ ဘရိတ်မအုပ်နိုင်သေးသည့်ရှုပ်နှင့်။ သားသားကတော့ ပြောမနေ ပါနှင့်။ လူကြီးတွေပြောသည့် အရူးအမဲသားကျွေးမိသလို။

“လေးလေးကြီး၊ နောက်တစ်ပတ်လည်း သွားမယ်နော်။ သားသားအရမ်းပျော်တာပဲ။ အန်တီလေးလည်း ပျော်တယ်မဟုတ် လား။ ဗိုးပျံ့ရထားပေါ်မှာ အန်တီလေးကြောက်တော့ လေးလေး က ဖက်ထားတာလေ”

“ဟာ! ဒီကောင် အဲဒါတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေးကြီး”

“အဲ... ငရဲကြီးတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့မှမပြောနဲ့နော်”

တကယ်ပါပဲ။ ဗိုးပျံ့ရထားကြီးက ကျည်ဆန်လို တအား မြန်လွန်းတော့ သားသားက မကြောက်ပေမယ့် ဆောင်ည အရမ်း ကြောက်နေသဖြင့် သူက ကလေးရောလူကြီးပါ ဖက်ထားပေး ခဲ့သည်။

အခု ကလေးက သတိတရပြောနေသဖြင့် ကြင်နာထက် မြက် ချွေးပျံ့နေရသည်။ မေမေသိလျှင် မလွယ်။

“ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရတာလည်း ပျော်စို့ကောင်းတယ်
နော်။ လေးလေးကြီးက သားကိုခွဲလိုက် အန်တီလေးကို ခွဲလိုက်
စို့”

“ဟာ! ဒီကောင် ခက်တော့တာပဲ၊ အဲဒါက ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ
မရှိတော့လို့ တစ်ပွဲတည်းနဲ့လောက်အောင် လုပ်ရတာပါကွ”

တကယ်က သူ ဆောင်းညကိုခွဲကျွေးကြည့်ချင်လို့ပါ။
အိမ်မှာဆို မေမေ့ကြောက်လို့ စကားလည်းမပြောဝံ့။ ရဲရဲတောင်
မကြည့်ဝံ့ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ယခုလို သူကလေးနဲ့
အတူသွားလာနေရခိုက်မှာ သူ့အကြံအဖန်လုပ်ပြီး ကြင်နာကြည့်
တာပဲ။

“ကိုယ့်မှာ Money နည်းနေပြီ၊ ခြီးခြီးခြံခြံပဲ မှာလိုက်
မယ်နော်”

ဆိုပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ၊ အသားလုံးကြော်တစ်ပွဲ၊
ငါးခေါင်းဟင်းချိုတစ်ပန်းကန်၊ နောက် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲမှာက

“ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ခွဲပေးမယ်နော်။ အားလုံး
အတူတူစားကြေး မနှိုက်ကြေး”

အဲလိုပြောပြီး တကယ့်မိသားစုလေးလို သူတို့ကို ငှက်

ကြီးက ငှက်ကလေးတွေ အစာခွဲနည်းမျိုး တူလေးနှင့်ညှပ်ကာ
ညှပ်ကာ ကိုယ်တစ်လုပ်စားလိုက်၊ ဆောင်းညနှင့် သားသားကို
တစ်လုပ်စီခွဲလိုက်နှင့် အပျော်ကြီးပျော် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူး
ခဲ့လေသမျှ...။

ယခုတော့ သူ့မှာ ကြက်ကြီးအစာနှင့်သလိုဖြစ်ရပါချေ
ပြီ။ ကလေးက မမေ့နိုင်မပျောက်နိုင် တသသ တဖွဖွ ပြောလို့
မဆုံးဖြစ်နေတာကိုး။

အိမ်မှာ သူ့အဖေအမေနှင့် အဘွားကိုပြန်ပြောနေလျှင်
ပြီးပါလေရော။

“သားသားရယ်၊ မင်းလျှောက်ပြီး စကားတွေမဖွာပါနဲ့
ကွာ။ မင်းအဘွားအကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေးကြီးရဲ့... သားက ပျော်လို့
သဘောတွေကျလို့ ပြန်ပြောနေတာပဲ”

“မပြောပါနဲ့ကွာ၊ လေးလေးကြီး သားသားကို အရပ်ဝယ်
ပေးပါ့မယ်နော်။ ဒီနေ့အကြောင်း မင်းပြောချင်ဆိုချင်ရင် အန်တီ
လေးနဲ့ လေးလေးကြီးနဲ့တွေ့မှပဲ ပြန်ပြောပါ”

“လေးလေးငယ်ကိုတောင် မပြောရဘူးလား”

“မပြောနဲ့၊ အဲလိုတွေလျှောက်ပြောရင် လေးလေးတို့ နောက်မသွားရတော့ဘူး”

သားသားက ကလေးမို့ အဓိပ္ပာယ်မသိသော်လည်း အခြေအနေတွေကိုတော့ ရေးတေးတေးသဘောပေါက်ပုံရသဖြင့် လူလည်လေးပီပီ...

“ဒါဆိုလည်း အရုပ်ဝယ်ပေးပါတော့လေ။ သားသား ဘာမှလျှောက်မပြောတော့ပါဘူး။ လေးလေးကြီးနဲ့အန်တီလေးက သားသားသူငယ်ချင်းချစ်တီးရဲ့အဖေနဲ့အမေလို ဖြစ်နေပြီ”

ကလေးစကားက အဆန်းမို့ ကြင်နာထက်မြက် ကားမောင်းရင်း မျက်ခုံးပင့်သွားရ၏။ မဟာပညာကျော်ရဲ့စကားက အဆန်းပါလား။

“ချစ်တီးအဖေနဲ့အမေက ဘယ်လိုလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး”

ကားရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်အတူ ကားစီးနေရတာ မိသားစုလေးလိုမို့ သူ့မှာ စိတ်ချမ်းသာရတာပါပဲ။ ဆောင်းညရယ်၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ငွေလေးရနေရုံနဲ့တောင် ချမ်းမြေ့ရတဲ့သူပါကွယ်”

“ချစ်တီးအဖေနဲ့အမေက ကွဲနေတာလေ။ သူ့အဘွားက ချစ်တီးအမေကို နှင်ချထားတော့ သူ့အဖေက ခိုးခိုးတွေရ

တာပေါ့။ အဲဒါ ချစ်တီးက အဲဒီအကြောင်းတွေ သူ့အဘွားရှေ့မှာ လုံးဝမပြောရဲဘူး”

“အန်”

ဥပမာပေးက ရက်စက်လှသဖြင့် ကြင်နာထက်မြက် ရယ်မောနေစဉ် ဆောင်းညကတော့ မျက်နှာလေး စူပုပ်နေလေ၏။

“အေးကွာ၊ တို့အဖြစ်ကလည်း အဲဒါနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုတော့ မင်း ဘွားဘွားနဲ့အိမ်သားတွေကို ဘာမှလျှောက်မပြောနဲ့ နော်။ လေးလေးကြီး အရုပ်ဝယ်ပေးပါမယ်”

နောက် ကိုယ့်စကားအတိုင်း လမ်းမှာတွေ့ရသည့်အရုပ် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး သားသားအတွက် အရုပ်ဝယ်ပေးရသည်။ သားသားကလည်း လောဘကြီးလိုက်သည့်အဖြစ်။

“သားသား ကားလည်းယူမယ်၊ လေယာဉ်ပျံလည်း ယူမယ်၊ ရထားလည်းယူမယ်”

“ဟာကွာ၊ တစ်ရုပ်ဆို တော်ရောပေါ့”

“လေးလေးကြီးက အရမ်းကပ်စေးနဲ့တာပဲ၊ သားသား မြင်ပါတယ်နော်။ ဟိုနေ့က လေးလေးကြီး ဆေးခန်းတွေကပြန်လာတော့ ပိုက်ဆံတွေ ရေနုတာလေ။ အလကား... ဝယ်မပေး

ချင်တိုင်း”

ဒီအရွယ်နှင့် ဒီလောက်တတ်နေတော့ သားသားကို သူ
လက်မြှောက်ရတော့မလို့။

“မင်းအဖေနဲ့အမေက ပိုပြီးပိုက်ဆံရပါတယ်ကွာ။ မင်း
အဖေဆို သွားဆရာဝန်ကွာ။ လူတွေပါးစပ်ထဲမှာ သွားတွေရှိနေ
သရွေ့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံဝင်နေတော့တာပဲ။ တကယ့်ရိုက်စား။ အဲ
တကယ့်နှုတ်စားပဲ။ သွားလေးတစ်ချောင်းနှုတ်လိုက် ပြန်စိုက်ပေး
လိုက်နဲ့ အလုပ်ကိုဖြစ်နေတာပဲ”

“အံ့မယ်! လေးလေးကြီးကရော ကလေးတွေရှိသရွေ့
ပိုက်ဆံရနေတာပဲလေ။ ကလေးတွေကလည်း လူကြီးတွေထက်
တောင် များသေးတာ”

“ကဲပါကွာ၊ ငါလက်မြှောက်အရှုံးပေးပါတယ်နော်။ မင်း
ကြိုက်တဲ့အရုပ်သာ ယူပါတော့။ အေးနော်၊ မင်း ကိုယ့်ကတိတော့
ကိုယ်တည်ပါစေ”

ကလေးနှင့်မတန်တရာတွေ ပြောနေလျှင် ဆောင်းည
ဒီဘက်လှည့်ကာ ပြုံးနေရ၏။ ကလေးကလည်း ကလေးလည်း

“ဘာကတိလဲ လေးလေးကြီး၊ သားသားမေ့သွားပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေါက်တာကြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ရပါလေပြီ။

“ဒီနေ့လျှောက်လည်တဲ့ကိစ္စလေကွာ”

“ဟာ! အဲဒါက လူသိရှင်ကြားပဲ။ သားသားကို တိရစ္ဆာန်
ဥယျာဉ်လိုက်ပို့တာ အားလုံးသိနေကြတာပဲ”

‘အေးပါ၊ အဲဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟိုကွာ... ဟို မိုးပျံ
ရထားပေါ်မှာကိစ္စနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ခွံတဲ့ကိစ္စ’

သူ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ပြန်အစဖော်လေမှ သား
သားမဟာပညာကျော်က ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးရင်း...

“ဪ... မိုးပျံရထားပေါ်မှာ အန်တီလေးကိုဖက်တဲ့
ကိစ္စနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ခွံတဲ့ကိစ္စလား”

အမယ်လေး! သားသားက တိတိကျကျ တစ်တစ်ခွဲ
တွေ မှတ်မိနေသဖြင့် ကြင်နာထက်မြက် မျက်လုံးပြူးသည်ထက်
ပြူးနေရပါသည်။

“အေးကွာ... အေး... အဲဒီကိစ္စတွေ မေ့လိုက်တော့
နော်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ရထားနဲ့ ကားနဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့သာ
ခရီးသွားတမ်း ဆော့ပေတော့”

“အိုကေ... ရတယ် လေးလေးကြီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နောက်ဆုံး အရှုပ်သုံးရှုပ်ကို ဝယ်ပေးလိုက်ရပြီး ကြင်နာထက်မြက်က ဆောင်းညကြာဖြူအတွက် ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ဝက်ဝံလေးက အဖြူလေး။ မျက်လုံးလေးနှင့် နှာခေါင်းလေးပဲ အနက်ပါသည်။ တစ်တောင်လောက်ရှိသည်မို့ အရှုပ်က လှလှပပ။ ဗိုက်မှာလည်း စာတမ်းလေးနဲ့။ I love you. တဲ့။

ကားပေါ်ပြန်တက်ကြတော့ ကြင်နာထက်မြက် ဝက်ဝံလေးကို ဆောင်းညလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ၁၈ မှမပြောမီ သားသားက ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ပြီး ဝက်ဝံရုပ်ကိုလည်း ယူလေသည်။

“သားသားမေ့နေတာ၊ ဝက်ဝံရုပ်လည်း လိုချင်နေတာ။ ညကျ ဖက်လုံးခွအိပ်ရတာထက် ဝက်ဝံလေးကိုခွအိပ်ရရင်ကောင်းမှာပဲလို့ သားသားတွေ့နေတာ ကြာပြီ။ လေးလေးကြီးက သိပ်သိတတ်တာပဲ”

ကိုယ့်တူလေးပေမယ့် သားသားကို ကြင်နာထက်မြက် အမြင်ကတ်သလိုဖြစ်သွား၏။

“သားသား မင်းလွန်ပြီကွာ၊ သားသားမှာ အရှုပ်သုံးမျိုး

တောင် ရပြီပဲ။ နောက်နေ့မှ ယူတော့နော်။ ဒါ မင်းအန်တီလေးဖို့။ အန်တီလေးလည်း ဝက်ဝံလေးကို ခွအိပ်ပါစေ”

ကားကလည်း ထွက်လာခဲ့ပြီမို့ သားသားကို သူ တောင်းပန်နေလျှင် သားက မလိုက်လျောပေ။

“ဟာ! လေးလေးကြီးကလည်း ဝက်ဝံလေးက သေးသေးလေးရယ်။ သားသားခွတာပဲ ခံနိုင်မှာပေါ့။ လေးလေးကြီးပဲ တွေးကြည့်ပါဦး။ အန်တီလေးဗလကြီးနဲ့ဆို ဝက်ဝံလေး ပြားသွားမှာပေါ့။ ဝက်ဝံလေးကို သားသားပဲပေး။ အန်တီလေးခွဖို့ လေးလေးကြီး နောက်တစ်မျိုးဝယ်ပေးလိုက်”

“ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ပေးလိုက်ပါ။ ဒေါက်တာ အရှုပ်ကို ကျွန်မလည်းမလိုချင်ပါဘူး”

သူ့မှာ ကလေးလည်းမနိုင်။ လူကြီးလည်းမနိုင်။ ဦးစီးတော့ ပဲ့ထောင်၊ ပဲ့စီးတော့ ဦးက ထောင်။

“ကဲ! စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေကြပါတော့။ ယူကြပေတော့ဟေ့”

ညနေငါးနာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြတော့လည်း ဒေါ်သီရိမေနှင့်သဉ္ဇာထက်မြက်တို့ဇနီးမောင်နှံက အိမ်ပေါက်ဝမှ

စောင့်နေကြ၏။ မေမေမျက်နှာကြီးက ဒေါသကြောင့် နီရဲနေလေသည်။ မမတို့ဇနီးမောင်နှံကတော့ သူ့အတွက်၊ ဆောင်းညအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်ဟန်။ မေမေပါးစပ်နဲ့တွေ့သွားမှာ စိုးလို့ပါပင်။

ကြင်နာထက်မြက်မှာ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့သည်မို့ မေမေကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်တော့ မကြောက်။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဆေးပညာရပ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ဆည်းပူးခဲ့၊ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ပြီး ငွေလုပ်စက်ကြီးလို ငွေတွေလှည့်ပတ်ရှာနေရတာလည်း ပြီးငွေလှပါပြီ။

ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစေမည့် အလုပ်ကလေးများလည်း လုပ်ချင်ပါ၏။ သူ့ဟာ မေမေအလိုကျ၊ ရုပ်ဝတ္ထုတွေနောက်ကိုပဲ လိုက်နေရမည်လား။ နှလုံးသားရဲ့အာဏာရလေးများကိုရော မရှာဖွေ မစားသုံးရတော့ဘူးလား။

သည်တော့ သုံးယောက်သား ကားပေါ်မှ ရဲဆေးတင်ပြီး ဆင်းကြရတော့ သူ ဆောင်းညကို အားပေး ကတိပေးရ၏။

“ဆောင်းည၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ မေမေကတော့ ဒီလိုပဲ။ ဆောင်းညဘက်မှာ ကိုယ်ရှိတယ်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူဘယ်လိုပြောပြော ဆောင်းညကြာဖြူကတော့ မထုံထက်တေးနှင့် အရေးပင်မစိုက်။ အဲဒါတွေ သူသံသယဝင်ချင်တာ။ သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆို မေမေမျက်နှာထားနှင့် မေမေအရှိန်အဝါတွေဟာ လန့်ပြီးဖျားချင်စရာ။

ယခု သူမကတော့ အရေးပင်မလုပ်သလို၊ ကြောက်ပုံလည်းမရ။ အေးလေ... ဟုတ်တာပဲ။ ဒါ သူ့အဖြစ်မှမဟုတ်တာ။ ငါခေါ်လို့ ပါလာရတာပဲ။

သူတို့သုံးယောက် အရှုပ်တွေတစ်ပွဲကြီးနှင့် ဆင်းလာကြတော့ မေမေက ခါးထောက်လျက်...

“တော်တော်ပျော်လာခဲ့ကြတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မေမေစကားကို သားသားက ဝမ်းသာအားရခုန်ပေါက်ပြေးဖက်လျက် စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောလေ၏။

“ဟာ! အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ ဘွားဘွားရာ။ နောက်တစ်ခေါက်ကျ ဘွားဘွားပါလိုက်ခဲ့။ သားသား ခုလောက်တစ်ခါမှမပျော်ဖူးဘူး။ ငှက်ကလေးတွေ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ ဘွားဘွားရဲ့။ သစ်ကုလားအုပ်တွေကလည်း အရပ်ကြီးတွေ ရှည်လိုက်တာ၊ ကျားပေါက်လေးကို သားမွေးမလို့၊ ဘွားဘွား ဝယ်ပေး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဖေဖေကို ကျားလေးရဲ့သွားတွေ နှုတ်ခိုင်းထားမယ်။ ဒါမှ သား သားကိုကိုက်ရင် မနာအောင်”

သားသား၏အဖော်တွေ အားလုံးကိုကူးစက်ကုန်ကြပြီ။ ရယ်မောရွှင်ပြနေကြစဉ် ဆောင်းညကြာဖြူ မီးဖိုဘက်သို့ လစ် ခဲ့၏။

ကြင်နာထက်မြက်နှင့် သဗ္ဗာထက်မြက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အခြေအနေကောင်းသွားသဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ကြရသည်။ သားသားကို အရှုပ်တွေဝယ်ပေးရတာ တန်ပါတယ်။ သူ့အဘွား ကို သူပဲထိန်းသွားပြီလေ။

ကြင်နာထက်မြက် ကိုယ့်အခန်းဆီသို့ မယောင်မလည် နှင့်လစ်ခဲ့တော့ လှေကားထိပ်မှာ တွယ်တာထက်မြက်နှင့် တွေ့ လေ၏။

“ညီ၊ အိမ်မှာ အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ! မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရ၊ မေမေ့အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ တစ်နေ့လုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာပဲ”

“မေမေ့ကြောက်လို့သာ မလှုပ်ရရင် ကိုကို ကျောက်ရုပ် ကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း တစ်ခါတလေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ၊ ကိုကိုက ကျောက်ရုပ်ကြီးဘဝကနေ အသက် ဝင်ချင်လာပြီလား။ သေသေချာချာစဉ်းစားစမ်းပါဦးကိုကိုရ။ ဒီ ကောင်မလေးက လှပေမယ့် ဘာမှအရည်အချင်းရှိပုံမရဘူး။ စာ တောင် တတ်လို့လား”

“လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်မရှုံ့ချပါနဲ့ ညီရယ်၊ အိမ် ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဘာတွေလိုသလဲ။ ဗိုလ်တွေလို ဘွဲ့ရမှလက်ထပ်ရမယ်လား။ ဘွဲ့မရလည်းရှိပါစေ၊ ကိုးတန်းဆို လည်း ရတာပဲ။ ဘွဲ့ရပြီး သုံးစားမရတဲ့ဦးနှောက်တွေ အသည်း နှလုံးတွေ တစ်ပုံကြီးပါကွာ။ ဆောင်းညက ရုပ်ချောပြီး စိတ်နှလုံး ကောင်းမွန်တယ်။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်တယ်”

“ရှမ်းကြိုက်တော့လည်း နွားချောနေတာပေါ့လေ။ ညီ ကတော့ ကိုယ့်အစ်ကို နိုင်ငံခြားပြန်ပါရဂူကြီးကို သူ့လောက်နဲ့ သဘောမမျှနိုင်သလိုပဲ”

“ညီရယ်၊ မင်းတို့ရဲ့အချစ်ရေးကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့် လိုက်ပါဦး။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါကွာ။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာ တာ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ အလကားပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူ မစားရတဲ့စပျစ်သီး ချဉ်နေမိစဉ် အပေါ်ထပ်သို့ မေ
မေ တက်လာသဖြင့် ကြွက်တစ်ကောင် တွင်းထဲဝင်ပြေးသလို
ကြင်နာထက်မြက် ကိုယ့်အခန်းထဲပြေးဝင်တော့ ညီက ရယ်ကျွန်
ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ခွေးကောင်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

ဒေါ်နီက အဝတ်တွေလျှော်နေပြီး ချိုမာက ဒေါ်သီရိမေ
နှင့် အတူဈေးဝယ်လိုက်သွားသဖြင့် တွယ်တာထက်မြက်အတွက်
နေ့လယ်စာကို ဆောင်းညကြာဖြူ ပြင်ဆင်ပေးရမည်။

သူမ ဒီရောက်တာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ ယခုအထိ
တွယ်တာထက်မြက်နှင့် သေသေချာချာရင်းနှီးခွင့်မရသေး။ အဝေး
မြင်အဖြစ်တော့ သူက ပိုပြီးသဘောကောင်းသလိုလို။ အဆင့်
အတန်းမခွဲတတ်သလိုလို။

တွယ်တာထက်မြက်မှာ ယောက်ျားလေးပေမို့ ထမင်း
ချိုင့်တွေတာတွေ ယူချင်စိတ်မရှိဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို စားတတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်။ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါလား၊ ကြုံရာစားတဲ့အခါစားတတ်ပေ
၏။ သားသားလည်း နေ့လယ် တစ်ရေးအိပ်နေပြီမို့ သည်တာရံ
ကို သူမ ကြည့်ဖြူစွာပင် ဆောင်ရွက်လိုက်သည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့်သူ့ထံသို့ ထမင်းပွဲ
လျှင်မြန်စွာ ပြင်ဆင်ခူးခပ်ပေးရသည်။ တွယ်တာထက်မြက်မှာ
လူငယ်ပီပီ ဟန်တွေဘာတွေ သိပ်လုပ်မနေခဲ့။ ထမင်းပွဲရောက်
သည်နှင့် ဟင်းစုံအောင်ပင်မစောင့်တော့ဘဲ ဇွန်းခက်ရင်းကိုက်ကာ
စတင်စားသောက်လေတော့သည်။

“ဒီနေ့တော့ မေမေ တယ်သဘောကောင်းနေပါလား။
ကညွတ်ကြော်တွေရော ငါးဖယ်ငါးဆုပ်တွေရော အသားလုံးကြော်
တွေရော။ ဒါက ဘာလဲ”

စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းလေးငါးမျိုးကိုကြည့်ပြီး တွယ်တာထက်
မြက်က ပြုံးရွှင်စွာမေးလျှင် သူနှင့်ရင်းနှီးခွင့်ရချင်သည့် ဆောင်းည
မှာ ပြုံးရွှင်စွာ ဝင်ဖြေရသည်။

“အဲဒါ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ ချဉ်စပ်ကြော်
တာလေ”

“ကောင်းတယ်၊ အချိုရော အချဉ်ရော အသားရော”

ငါးရော ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေပါ ပါတယ်”

လောလောဆယ် လုပ်ပေးစရာအလုပ်မရှိတော့သည့်မို့
ဆောင်းညကြာဖြူ သူ့ထမင်းစားပွဲနားမှာ ရပ်ပြီး သူလိုအပ်တာ
လုပ်ပေးဖို့ စောင့်ပေးရင်း သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

မထင်ရက်စရာပဲနော်။ ဒီလူဟာ ပန်းခြံသမားတစ်
ယောက်၊ ပန်းစားဘီလူးတစ်ယောက်ရယ်လို့ လုံးဝထင်ရက်စရာ
မရှိပါလား။ သို့သော် သူသည် မမမိုးညကြာဖြူကို သေစေခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ သူ့ပယောဂကြောင့် မမသေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ
ကို မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ သူမ သတ်ပစ်ရမည်။

သူ့ကို ဆောင်းညကြာဖြူ ဘယ်လိုသတ်ရမလဲ။ သူနှင့်
ကိုယ် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပါမှ သတ်လိုလွယ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဆောင်းည၊ နင်ရော ထမင်းစားပြီးပြီလား။ တစ်နာရီ
တောင် ထိုးတော့မယ်။ လာလေ၊ တစ်ခါတည်းဝင်စားပါလား”

သူက စားရင်းသောက်ရင်း မျှိုမကျသလို ဆောင်းည
ကြာဖြူကို လှမ်းခေါ်နေ၏။ သူမ အလန့်တကြားဖြစ်ရ ငြင်းရ၏။

“စားပါ ဒေါက်တာ၊ အန်တီမေသိလို့ မိုးမီးလောင်နေ
ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့က သပ်သပ်စားရပါမယ်။ အခု လူ

မစုံသေးလို့ မစားရသေးတာပါ။ တော်ကြာ ချိုမာပြန်လာရင် စားရမှာပါ။”

ဆောင်းညကြာဖြူက ဖြေရှင်းလိုက်လျှင် သူ့အသွင်က အလိုမကျဟန် အထင်းသား။

“ကျွတ်! မေမေဟာလေ လူလူချင်း သိပ်အဆင့်အတန်း ခွဲချင်တယ်။ ငါအားနာတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်းဘာမှတတ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့အိမ်နဲ့ငါ့ကျမှ စိတ်ကြိုက်စီစဉ်တော့မယ်။ အဲဒီအခါ ကျရင် နင် ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး ငါ့ကလေးတွေကိုထိန်း၊ ငါ့က အဆင့်အတန်းမခွဲဘူး။ အလုပ်သမားဆိုတာလည်းဟာ ကိုယ့်အိမ်အတွက် ကိုယ့်မိသားစုအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကူညီပံ့ပိုးနေတဲ့သူတွေပါ။”

သူ့ဒဿနတွေကို အားပါးတရပြောပြီး သူက ထမင်းဆက်စားနေနိုင်ပေမယ့် ဆောင်းညကြာဖြူရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတို့ ဆင့်ပွားလာခဲ့ရသည်။ ကြည့်စမ်း! အစ်မကို သတ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကလေးတွေကိုများ ငါ့က လိုက်ထိန်းရဦးမတဲ့။

အေးလေ...

သို့သော် ဆောင်းညကြာဖြူ စစ်ဆင်ရေးစတင်လုပ်ခဲ့

သည်။

“ကိုလေးက မိန်းမဘယ်တော့ယူမှာမို့လို့လဲ။ ဘယ်သူ့ကို ယူမှာလဲ။ ဟိုတလောက စေ့စပ်ထားတဲ့ကောင်မလေးလား။ အဲဒီကောင်မလေး... အဲ... အစ်မက ချောတယ်ဆို”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေမှာ ကြင်နာထက်မြက်ကို ကြီး၊ တွယ်တာထက်မြက်ကို ကိုလေးဟုခေါ်တာ သူမ ကြားဖူးနေသဖြင့် သူ့ကို ကိုလေးဟုခေါ်ရင်း ဝင်ရောဖို့ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဘယ်ကစေ့စပ်ထားတဲ့ကောင်မလေးလဲ၊ အလှကားပါဟာ။ ဒါ မေမေထွင်လုံးတွေပါ။ ကဲ! သိမ်းတော့၊ ငါလည်း ဆေးရုံပြန်ပြေးရဦးမယ်”

စကားလက်ဆုံကျခွင့်မရလိုက်ခင် တွယ်တာထက်မြက်မှာ အလုပ်ရှုပ်သူပီပီ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဆောင်းညကြာဖြူမှာ ဇဝေဇဝါ။ သူ့စကားတွေက ဘာတွေမှန်းလဲမသိ။ သို့သော် မမအတွက် သူသည် သေသင့်သူသာဖြစ်သည်။

ထမင်းပွဲကို မသိမ်းရသေးခင် ဆောင်းညကြာဖြူတစ်
ယောက်တည်း မမကိုသတိရရင်း ဒေါသတွေ သောကတွေနှင့်
တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ လက်သီးဆုပ်မိ အ
ကြိတ်မိနေစဉ် နောက်ထပ်ကားဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဘယ်သူလဲ။ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်လား။ သူ
အဖြစ် သူ့ဘဝကလည်း သနားစရာ။ အပြေးစက်ခုံပေါ်က လူ
သားပေါ့။ တကယ့်ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ။ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် မပိုင်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်ပစ်လို့မရ။

ကိုယ့်ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဆင်းရသလို ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်း
ကြီးတွေမှာလည်း အချိန်နှင့်တိုင်ရသည်။ သူတို့အတွက် အချိန်
ဟာ ရွှေ။ အချိန်ဟာ ငွေ။

ယခုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရပါလိမ့်။ ဪ၊ ထမင်း
စားမလို့ နေမှာပေါ့လေ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အိမ်ထမင်း
အိမ်ဟင်းလေး စားချင်သည်ထင်ပါ။ သူ့ခမျာ လူနာတွေက ကျွေး
သော ဆေးခန်းပိုင်ရှင်တွေကကျွေးသော ဆိုင်စာတွေကိုပဲ စား
နေရတာမို့။

ဆောင်းည စားပွဲမှမျှော်ကြည့်နေတုန်း ထမင်းစားခန်း

ထဲသို့ သူ အမောတကောဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ထမင်းဆာလို့၊ ဟင်! ဒါ ဘယ်သူစားသွားတာလဲ”

ထမင်းစားပွဲမှ စားလက်စထမင်းဟင်းများကို မြင်ရလျှင်
ကြင်နာထက်မြက် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ဪ... ဒုက္ခ။
သူက ဘယ်သူထင်လို့လဲ။

“ကိုလေး လာစားသွားတာပါ”

“ဟင်! ဘယ်သူ”

“ကိုလေးလေ၊ ဒေါက်တာတွယ်တာထက်မြက်။ သူလာ
စားသွားတာ။ တော်တော်စားကောင်းတယ်နဲ့တူတယ်၊ စားသွား
လိုက်တာ။ သူက စကားတွေလည်း ပြောသားပဲ။ တော်တယ်၊
အဆင့်အတန်းလည်းမခွဲဘူး။ ကျွန်မကို ထမင်း အတင်းဝင်စား
ခိုင်းနေသေးတယ်”

တကယ်က ဆောင်းညကြာဖြူ ဒီစကားတွေကို တမင်
ပြောနေတာပါ။ သူစိတ်ပျက်သွားအောင်လို့။ သူမကိုစိတ်ဝင်စား
နေသည့်သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားအောင်လို့ပါ။

သို့သော် သူ့အသွင်က ခံစားသွားရသည့်ပုံပေါက်သွား
လျှင် ဆောင်းညကြာဖြူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ သူက သက်

၁၈၆ ကြယ်စင်မျှော

ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ လေးပင်စွာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီထမင်းပွဲတွေသိမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုအသစ်ပြင်ပေးပါ ကြာဖြူ။ ကိုယ့်မှာအချိန်မရှိဘူး။ မင်းကိုသတိရလို့ ပြန်လာတာ”

“တစ်အိမ်တည်း နေနေတာများ”

သူမ မကြားတကြားပြောရင်း စားလက်စထမင်းပွဲကို သိမ်း။ သူ့အတွက် ထမင်းပွဲကိုအမြန်ဆုံးပြင်ပေးလိုက်သည်။

“တစ်အိမ်တည်းနေနေပေမယ့် ကိုယ်က အလုပ်မအား၊ ဆေးခန်းတွေလျှောက်လှည့်နေရတော့ ညဆယ်နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်၊ အိမ်မှာလည်း ထမင်းမှန်မှန်မစားဖြစ်။ နောက် မေမေ့ ကြောက်လို့ မင်းကို မခေါ်ရဲ မကြည့်ရဲ”

“ဒါတော့ ရှင့်အပိုင်းလေ၊ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး”

အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်လောက်သေးသည့် ကောင်မလေးက သူ့လို အသက်သုံးဆယ်ကျော် နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးကို ‘ရှင်’ လို့ပြောလိုက်တာတော့ မင်းရိုင်းတာပေါ့ကွယ်။

ထားပါတော့လေ။ ကိုယ်က မိန်းမဆိုးလေးကို ချစ်နေမိပြီကိုး။

“ကိုယ့်ကိုကျ ကိုကြီးလို့မခေါ်တော့ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စာပေစုံစာပေ ၁၈၇

“ဟင့်အင်း... မခေါ်ချင်ဘူး”

“မခေါ်ပါနဲ့လေ၊ အလုပ်သမားတွေခေါ်တဲ့အခေါ်အဝေါ်မျိုးကိုလည်း ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူး။ နောက်မှ မင်းခေါ်ဖို့ အခေါ်အဝေါ်သင်ပေးမယ်”

“အောင်မယ်!”

ပြောပြီးမှ ကိုယ်ရိုင်းလွန်းနေပြီဆိုပြီး သူမ ရပ်လိုက်မိ၏။ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ဟာ အိမ်မှာ သူ့မေမေ မရှိတာ သိပုံရသည်ပင်။

ထမင်းကို တို့ခနန်းဆိတ်ခနန်း စားနေပုံ၊ သူမကိုငေးကြည့်နေပုံတို့ဟာ တကယ့်ပါရဂူဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်မအပ်မရာ။ တကယ့်အချစ်ဆိပ်တက်နေသည့် လူမျိုးရိုင်းလေးသဖွယ်။

“မင်းရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

တကယ်က ဒါ စကားမရှိစကားရှာ မေးလိုက်တာပါ။ နေ့လယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မည်မို့ စားပြီးလောက်ပေပြီ။ သို့သော် ဆောင်းညကြာဖြူတို့ ယခုအချိန်ထိ ထမင်းမစားကြရသေးပေ။

“ဟင့်အင်း... လူမစုံလို့ မစားရသေးပါဘူး။ ချိုမာရော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်နီပါ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူး”

“ဟင်!”

ဒီလိုပဲလား။ အိမ်ကအလုပ်သမားလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ အစားအချိန်မမှန်၊ အအိပ်အချိန်မမှန်။ သည်စဉ် ဆောင်းညဇိုက် ထဲမှ ဂွီခနဲအသံလေး ထွက်သွားသဖြင့် ကြင်နာထက်မြက် တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“အို... ကလေးရယ်၊ မင်းအရမ်းဆာနေမှာပေါ့။ ကိုယ် နဲ့အတူ တစ်ခါတည်းဝင်စားပါ။ လာ...”

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပန်းကန်တစ်ချပ်ယူကာ ထမင်းထည့် ပေးပေမယ့် ဆောင်းညကြာဖြူ ဘယ်စားရဲမလဲ။ သူမရဲ့အကြံ အစည်တွေက မအောင်မြင်သေးဘူးလေ။ ယခုနေ အိပ်ပေါ်က ဆင်းသွားရလို့မဖြစ်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အကျင့်ပါနေပါပြီ။ ဒေါက်တာပဲ စားပါ။ ကျွန်မတို့က အိမ်မှာ နေရတာ။ ဘယ်အချိန်မှစားစား ဖြစ်ပါတယ်”

“မရဘူး၊ အခုဝင်စားပါ။ မင်းမစားရင် ကိုယ်လည်းမစား တော့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒေါက်တာအမေကြီးက ပြဿနာရှာမှာ ကျွန်မရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ သူ့ကိုအရမ်းကြောက်တယ်”

သူမတို့အခြေအတင် စကားတွေပြောနေရဆဲ၊ ဒေါ်နီ က အဝတ်တွေ လှန်းပြီးသွားသလို၊ ဈေးမှ ဒေါ်သီရိမေနှင့် ချီမာ တို့လည်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်သီရိမေက ထမင်းစားပွဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေ ကြသည့် ဒေါက်တာနှင့်ဆောင်းညကို မသင်္ကာကြည့်ကြည့်လေ ခ်။ ပြီးမှ သူ့သားထံလျှောက်သွားကာ...

“သား ပြန်ရောက်တာကြာပြီလား။ စားလို့ကောင်းရဲ့ လား။ ဒီနေ့ မေမေ သားတို့အကြိုက် ချက်ထားတာ”

သူ့သားမျက်နှာမကောင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒေါ်သီရိ မေ ဆောင်းညကိုသာ မျက်စောင်းတစ်ခဲ။

“မေမေ၊ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို ထမင်းမှန်မှန် ကျွေးရဲ့လား”

“အလိုတော်! သားစကားကြီးက ရင့်သီး ကြီးကျယ်လိုက် တာ။ မေမေမှာ ဒီလောက်တော့ စာနာစိတ်မခေါင်းပါးပါဘူး။ ဘာလဲ၊ သူက ထမင်းမကျွေးဘူးလို့ တိုင်ပြောလိုက်လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်သီရိမေ မျက်နှာထားကြီးနှင့် ဆောင်းညကို လက်ညှိုးညွှန်လေလျှင်...

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေ၊ သူ့ဗိုက်ထဲက ထမင်းဆာတဲ့အသံမျိုး ကြားလိုက်ရတယ်။ နောက် ရောက်ခါစကလို မဝတော့ဘူး။ တစ်နေ့တခြား ပိန်ပိန်လာတယ်။ ထမင်းတော့ ဝအောင်ကျွေးပါမေမေရယ်။ ဟင်းလေးဘာလေးလည်း ကျွေးပါ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကအလုပ်သမားအားလုံးကိုပြောတာပါ”

“အမယ်လေး! သားရယ်၊ သားပြောမှ မေမေက စာနာစိတ်မရှိတဲ့မိန်းမကြီးဖြစ်ရတော့တယ်။ ကျွေးပါတယ် သားရဲ့။ ဒီနေ့သာ အိမ်မှာအလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ခုထိ ထမင်းမစားကြရသေးတာ။ ပြောကြေးဆို မေမေလည်း ခုထိမစားရသေးဘူးလေ သားရဲ့။ ကိုယ့်မေမေကိုတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့”

“မေမေက မစားချင်လို့မစားတာပါ။ သူတို့ခမျာကျတော့ မေမေ့ဆီက ပါမစ်ရမှ စားရမှာ”

“ကဲကဲ... နင်တို့ ထမင်းသွားစားကြတော့ဟေ့၊ အလုပ်တွေ ပြီးမှလုပ်”

ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ ကြည့်ဖူးတဲ့ ‘စပါတာကပ်’ လိုပါပဲ။ ကျွန်တွေခမျာ သခင်ကအချက်ပေးမှ စားရတာ။ သုံးယောက်လုံး ဆာနေကြသည်မို့ ကိုယ့်နေရာလေးသို့ပြေးကာ သူမတို့စားရမည့်ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ထည့်လိုက်ကြသည်။ စားပွဲခုံနိမ့်လေးမှာ လျင်မြန်စွာပင် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ကြ၏။

ကောက်ငယ်ထမင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းပေါ့။ နောက် ငံပြာရည်ကြော်။

ဆောင်းညကြာဖြူလည်း ရောမရောက်တော့ ရောမလိုပေါ့။ မဆိုးပါဘူး။ စားလို့ကောင်းပါသည်။

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီနှင့်စားနေလိုက်ကြသည်မှာ ကောက်စိုက်သမတွေလိုပါပဲ။ ဒေါ်နီနှင့် ချိုမာက ပိုပြီးစားနိုင်ကြပါသည်။ ဆောင်းညကြာဖြူကတော့ နေနိုင်ရုံသာ စားတာပါ။

သည်စဉ် ကြင်နာထက်မြက် သူတို့ထမင်းစားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာပြီးကြည့်လျှင် ဒေါ်သီရိမေမှာ နောက်မှလိုက်လာရင်း မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေလေသည်။

ကြင်နာထက်မြက် သက်ပြင်းချရင်း ထမင်းစားစာပွဲဆီ

သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေမေ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ပေမယ့် သည်တစ်ချက်တော့ မေမေလမ်းလွဲနေလို့ သူပြန်ဆွေးနွေးရမည်။

“မေမေရယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်ဆင်းရဲတာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အစားအသောက်ကျွေးတာ ကပ်စေးရတာလဲ။ ကျွန်တော်ရှာနိုင်ပါတယ်။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ကိုယ်စားသလို စားပါစေ”

“သားက မေမေ့ကိုအပြစ်တင်နေတာလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ သား ဆောင်းညကြာဖြူကို သဘောကျနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ ကျွန်တော်...”

“အေး... ဟုတ်ရင် ငါကလည်း မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခွဲပစ်လိုက်မှာပဲ။ သီရိမေ့ကို ဘာထင်နေသလဲ”

မေမေ ဒေါသတွေနှင့် သွေးတိုးမှာစိုးလို့ ကြင်နာထက်မြက် အလျှော့ပေးကာ ဆေးရုံသို့ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၁၂)

သည်နေ့ သစ္စာထက်မြက်တို့မိသားစုနှင့်အတူ ဆောင်းညကြာဖြူပါ ခရီးထွက်ရမည်။

ခရီးက ဒေါက်တာကျော်ဦး၏ညီမ မင်္ဂလာဆောင်သို့ သွားရမည်ပါ။ သူတို့နေတာ သံတွဲမှာမို့ ရခိုင်သို့သွားရမည်ခရီးဖြစ်သည်။ ဆောင်းညကြာဖြူ မလိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က ကလေးထိန်းမို့ လိုက်ရတော့မည်သာ။

“အင်းစိန်က မောင့်အဖေသုံးယောက်ပါ ဝင်ခေါ်သွားရမှာဆိုတော့ ကားကျပ်နေမှာပဲ။ ညီမအငယ်ဆုံးလေး ဆောင်မှာမို့ မသွားလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ တကယ်ဆို မေမေတောင် လိုက်သင့်တာ”

သဗ္ဗာစကားကို ဒေါ်သီရိမေ ပြာပြာသလဲငြင်းတာ သား နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချလို့ပါပဲ။

“မဖြစ်ပါဘူးအေ၊ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေအောင်သာ ကြည့် ပြောလိုက်ကြပေါ့။ မေမေ သွေးတိုးနေလို့ဘာညာ”

“ယုံမလားမေမေရဲ့၊ မေမေက အလတ်ကြီးရှိသေးတာ ကို။ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ မေမေရယ်။ ငပလီတွေဘာတွေပါ လိုက်ဖို့ ပေးမယ်”

သဗ္ဗာက မေမေ့ကိုဆွဲဆောင်နေပေမယ့် ပါလာသူက အငယ်ကောင် တွယ်တာထက်မြက်ပါ။

“ဟာ! ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်မယ် မမ။ ဆေးရုံက ခွင့် ယူလိုက်မယ်။ ဘယ်... အလုပ်တွေကတော့ သေမှအားမှာ။ ကိုယ့် ဘာသာ ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်။ မေမေ... သားလိုက်သွားမယ် နော်”

“အို! မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းလိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဟို ကောင်မလေးပါ လိုက်မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲမေမေရဲ့၊ သူနဲ့သားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားမှာ ကျနေတာပဲ။ မေမေ့ကို အစိုးရိမ်ကြီးတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စိုးရိမ်ရမှာပဲ၊ ငါ့သားတွေက အစိုးတန်တွေ။ တွေ့ရာ ပိုနိုးမနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ကဲ! မေမေနဲ့စကားပြောရတာ လမ်းတွေ ချော်ကုန်ပါ ပို့။ သဗ္ဗာပြောတာက မောင့်ညီမ မင်္ဂလာဆောင်ကို မေမေပါလိုက် သင့်တယ်လို့ပြောတာ။ ပြောပါဦး၊ မေမေလိုက်နိုင်မလား”

“မလိုက်နိုင်ပါဘူးအေ၊ ညည်တို့က ခုပဲသွားတော့မယ် ကြကမာမှ ငါ့ကို ဥပဒေလွတ် ခေါ်နေကြတာ”

ဒေါ်သီရိမေ ကိုယ့်အပြစ်ကို သူ့အပြစ်လုပ်လိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှခေါ်မရသဖြင့် သဗ္ဗာထက်မြက်တို့မိသားစု သုံးယောက်နှင့် ဆောင်းညကြာဖြူတို့ စုစုပေါင်းလေးယောက် စတင်ထွက်ခွာလာကြရသည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ဒေါက်တာကျော်ဦး၏အဒေါ် သုံး ယောက်ကို အင်းစိန်မှာဝင်ခေါ်တော့ သူတို့သားသုံးယောက်က ပါ လိုက်မည်မို့ ကားက ကျပ်ပေတော့မည်။ ခရီးကလည်း ခရီး လေး။ ဒါထက် အရေးကြီးသည်က မောင့်အဒေါ်သုံးယောက်၏ သားများသည် ဆောင်းညတို့အရွယ်တွေ။

ကောင်လေးများသည် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတွေ မဟုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြပေမယ့် ဆောင်းညကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သဘောကျသွားကြ သည်ရပ်တွေက အထင်းသား။

သခွာ စိတ်ပျက်နေဆဲ သူမ၏ဟန်ဖုန်းမှပြည်လာသဖြင့် ကောက်နားထောင်လိုက်သည်။

“မမ၊ ကျွန်တော်ပါ ကြင်နာထက်မြက်”

“အေး၊ မောင်လေး၊ ပြော၊ ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ”

“မထူးပါဘူး... မမယောင်းမလေး မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျွန်တော်လိုက်မလို့။ အခု လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ။ အင်းစိန်အိမ် က မဏစောင့်”

“ဟဲ့! အလို မောင်လေးရယ်၊ တော်ကြာ မေမေပြဿနာ ရှာနေလို့ ငါတို့လင်မယား အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးနေရပါဦးမယ် ဟယ်။ ပြီးတော့ မင်းအလုပ်တွေက ဖြတ်ထားလို့ရလို့လား”

“ရတယ်၊ ဘာလို့ မရရမှာလဲ။ ကျွန်တော်မရှိလည်း ရှိ တဲ့ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဆက်ကြပေါ့။ ကျွန်တော်ခွင့်ယူပြီး လိုက်လာ ခဲ့ပြီ”

“မေမေကရော ခွင့်ပြုလို့လား”

“ဪ... မမရယ်၊ မေမေကတော့ တစ်သက်လုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်ခွင့်ပြုမလဲ။ မေမေခွင့်ပြုချက်သာ စောင့်နေရရင် ကျွန်တော် သေတဲ့အထိ ပါမစ်က ကျလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ရတယ်၊ အကြောင်း ပြချက်လှလှ ပေးခဲ့တယ်။ မုံရွာကသူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ကို လိုက်သွားရတယ်လို့။ မမသာ နှုတ်လုပ်ပါစေ”

“ငါက လုံပါတယ်... တော်ကြာမှ မောင့်ညီမမင်္ဂလာ ဆောင်အခွင့်မှာ နှင့်ရပ်ကြီးပါနေမှ ဖုံးထားညာထားတာတွေ ပေါ်ကုန်မှာ”

“ဘာလဲ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်မလိုက်ရဘူးလား၊ ပြော”
တစ်ဖက်မှမောင်၏အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာလျှင် သခွာလက်လျှော့ရသည်။ ကိုယ့်မောင်လေးပဲ၊ လိုက်စေချင်တာ ပေါ့။

“ငါက လိုက်စေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လာနေပြီ။ ဒါပဲ”

သခွာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့စုပြုတက်ကြမည့် ဖိုသတ်ကို ခေတ္တတားထားလိုက်သည်။

“ခဏနေကြဦး၊ မောင်ရေး... မောင်လေးလိုက်လာပြီ။ သူလည်း လိုက်မယ်တဲ့။ ကားနှစ်စီး မျှတင်ကြတာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိုကေ၊ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒေါ်လေးတို့လည်း ချောင်ချောင်ချီချီစီးရတာပေါ့။ ဒေါ်လေးတို့ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

“အမယ်လေး! တော်ပါသေးရဲ့၊ နို့ပို့ ငါတို့ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် လိုက်ရတော့မှာ”

ရခိုင်သို့ပြန်ကြမည့် ဆော်လမွန်ငါးတွေ ယခုတော့ နှုတ်လန်းအားရနေကြပေပြီ။ လက်ဆောင်ယူသွားမည့်အထုပ်တွေ အဝတ်အိတ်တွေက ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ မဆန့်တော့။

“နောက်ကားနဲ့ မျှစီးကြမယ်”

သဗ္ဗာထက်မြက် ခုကတည်းက စဉ်းစားထားရသည့် သူ့မောင်လေးဟာ ဆောင်းညကြာဖြူကြောင့် လိုက်လာတာပဲ ကြင်နာထက်မြက်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ဒီတော့ မောင်လေးရဲ့ကားမှာ ဆောင်းညနှင့်အဒေါ်ကြီးသုံးယောက် စီးသူတို့ကားမှာတော့ သူတို့မိသားစုသုံးယောက်နှင့် ကောင်လေးသုံးယောက် စီးပေါ့။

ခဏကြာလျှင် ကြင်နာထက်မြက်၏ကားလေး ရောက်လာခဲ့သည်။ သဗ္ဗာထက်မြက်က သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း နေရာမှ ပေးလိုက်၏။

“ဒေါ်လေးတို့သုံးယောက်နဲ့ဆောင်းညက မောင်လေးကားမှာ၊ စီး။ မင်းမင်းတို့သုံးယောက်က တို့ကားကို၊ လာ”

သူမ၏အစီအစဉ်ကို လိုက်နာကြမည်ထင်ပေမယ့် မောင်က စတင်ကန့်ကွက်၏။ သူ့တူတွေကလည်း မနာခံချေ။

“ဟာ! သဗ္ဗာကလည်းကွာ၊ မောင့်ညီတွေက လောင်စိန်တွေ၊ တို့လင်မယားကို နောက်ကြမှာ။ မောင်တို့ကောင်းကောင်း နေရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ နောက်မှာပဲ။ အစ်ကို အကောင်းနေရမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆို အစ်ကို အစ်မကိုထိလို့လည်းမရဘူး။ ကြည့်လို့လည်းမရဘူး”

သဗ္ဗာထက်မြက် အခက်တွေ့နေ၏။ ကိုယ့်မောင်လေးကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။

“နောက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲမောင်ရာ၊ သဗ္ဗာတို့က လူကြီးတွေပဲ။ မောင်ကရော ညီတွေရှေ့မှာ ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဟာ! သုဗ္ဗာကလည်း၊ မောင်တို့က အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေ

ကြရတာလေ။ ခုလိုခရီးမျိုးက အပန်းဖြေခရီးလည်းဟုတ် အပျော်ခရီးမျိုးလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် မောင့်စိတ်တွေကို လွှတ်ထားချင်တယ်ကွာ။ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့သားကို အနားထားပြီး မောင်းရတော့လောကကြီးကို မေ့ချင်လည်းမေ့ထားမယ်”

“အမယ်လေး... ကိုကိုပို။ လောကကြီးကိုတော့ မေ့ထားပါနဲ့။ ရခိုင်ရိုးမကို ဖြတ်ကျော်ရမယ့်ကားလမ်းကြီးပါနော်။ ကဲပါမောင်ရယ်၊ သူတို့လည်း မကဲရအောင် လူကြီးနဲ့လူငယ် မျှတင်ပေးမယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

“အိုကေ၊ ကျေနပ်ပြီ။ ကဲ! လုပ်၊ အချိန်တွေ လင့်လှပြီ”

နောက်ဆုံး သဗ္ဗာတို့ကားမှာ လူကြီးနှစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်ယောက်။ ကြင်နာထက်မြက်၏ကားမှာက လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်လူငယ်နှစ်ယောက် မျှတင်လိုက်ကြသည်။

ကားလေးနှစ်စီး အင်းစိန်မှထွက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်တော့ ကားလေးနှစ်စီးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်၊ ဒေါက်တာကျောဦးတို့ကားက ရှေ့မှ၊ ကြင်နာထက်မြက်တို့ကားက နောက်မှ။

ကြင်နာထက်မြက်ရဲ့ဘေးမှာတော့ ဒေါက်တာကျောဦး

၏အဒေါ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်နီလာဦး။ အပျိုကြီးပီပီ လှလှပပဝတ်ဆင်ထားပြီး ရွှေလေး နေ၏။ ကားနောက်ထဲမှာတော့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဆောင်းညကြာဖြူတို့။ ကောင်လေးဆိုပေမယ့် ဆောင်းညတို့အရွယ်။ နှစ်ဆယ်လောက်ပေါ့။

ကောင်လေးက ခေတ်လူငယ်လေးပီပီ ဒီဇိုင်းက ခပ်လန်းလန်း။ ဘောင်းဘီအနက်နှင့် စပိုရှပ်အဖြူက ပုံဆန်းဆန်း။ လည်ပင်းမှာ လက်မှာ ကြိုးတွေဝတ်ထားတာ ပတ်ထားတာကလည်း ခေတ်ဒီဇိုင်းပေါ့။

အဒေါ်ကြီးက မျက်စိမှိတ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေတော့ ကောင်လေးက ဆောင်းညနှင့်စကားပြောဖို့ ဝင်ရောဖို့ လုံးပန်းခွင့်ရနေ၏။ ကြင်နာထက်မြက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ အလုပ်တွေပစ်ပြီး သူမနောက်လိုက်လာခဲ့ရတာ။

သို့သော် သူက ဣန္ဒြေရှင်ဆရာဝန်ကြီးမို့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ထုတ်မပြောရဲခဲ့။ အတင်း ကားရှေ့ခန်းသို့တက်လာသည့်အနိတိကြီးကိုပဲ မေတ္တာနာနာပို့ရတော့မလို။ အနိတိကြီးက စကားတွေများနေလိုက်တာ။

“မောင်လေးနာမည်က တော်တော်ကြီးတယ်၊ မမတို့ ဘက်မှာတော့ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ဆိုတာ နာမည်ကို ဈေးနေတာပဲ”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး အန့်... အဲ... အစ်မ ကြီးရယ်”

သူ့အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကြီးကများ ကိုယ်လိုအသက် သုံးဆယ်ကျော်ကို မောင်လေးတဲ့။ ရက်စက်လိုက်တာ။ ဝတ်ထား တာကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဂါဝန်ကြီးနှင့်၊ မျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး ခေါင်းစည်း စည်းထားပုံက ရှေးမင်းသမီးတစ်ယောက်နယ်။ မေ သန်းနုလိုလိုတာလိုလို။

“ဟုတ်တယ် ငါ့မောင်ရဲ့... ‘မ’က တကယ်ပြောတာ။ မောင်လေးထိုင်တဲ့ဆေးခန်းကလည်း နာမည်ကြီးတယ်။ မောင် လေးလည်း နာမည်တကယ်ကြီးပါတယ်။ စေတနာကောင်းတယ်၊ လူနာအပေါ် စိတ်ရှည်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူနှင့်ဖက်ပြိုင် ငြင်းမနေချင်တော့တာမို့ စကားနည်း ရန်စဲလုပ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ရန်က မအေး။ ကြင်နာထက်မြက်

ကဖြင့် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဆောင်းညတို့ ဘာလုပ်နေ လဲ ဘာဖြစ်နေလဲ ကြည့်ချင်နေတာပါ။

“မောင်လေးလည်း ငွေတော်တော်စုမိရောပေါ့နော်။ ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

‘မကြာသေးပါဘူးခင်ဗျ၊ ဘွဲ့လွန်တွေ ဆက်တက်၊ နိုင်ငံ ခြားတွေဘာတွေ ထွက်နေရတာနဲ့ ကျွန်တော် ဆေးခန်းထိုင်နိုင် တာ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပါ’

“ဟာ! ဒါဆိုလည်း သိန်းထောင်ဂဏန်းလောက်တော့ စုမိရောပေါ့။ မောင်လေးရဲ့ဝင်ငွေ တစ်လကို သိန်းသုံးဆယ်ပဲ ထား။ တစ်နှစ်ကို သိန်းလေးရာလောက်နဲ့ ငါးနှစ်ဆိုတော့ သိန်း နှစ်ထောင်ပေါ့”

သူ အဒေါ်ကြီးကို တော်တော်စိတ်ကုန်သွားပါ၏။ ဘယ် လို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသည့်အပျိုကြီးပါလိမ့်။ ကေန္တ သူ့ကို များ ချိန်မလို့လားဘာလား။ အမယ်လေး... ဘုရား ဘုရား။

“မတို့ သံတွဲမှာ မရဲ့တူမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ချောချောလေးပဲ။ အုန်းခြံတွေ အများကြီးပိုင်တယ်။ သူဌေးမလေး ပါ။ သူ့ခမျာ မိဘတွေမရှိရုံတော့ ဦးလေးရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်

၂၀၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှာ နေရုရှာတာ။ ငါ့မောင်နဲ့တွေ့ပေးရဦးမယ်။ အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ဗျာ! သူ... သူက ဘာရောဂါမို့လဲ။ ကျွန်တော်က ကလေးကုစပယ်ရှယ်လစ်ပါ။ လူကြီးတွေကို မကုပါဘူး”

“ဪ... ဒီလိုပါကွယ်။ မရဲ့တူမလေးက အားငယ် လွန်းတော့ စိတ်ကျရောဂါခေါ်မလား စိတ်ဓာတ်ကျနေတော့ သူ့ ကိုယ်သူ ခဏခဏ အိပ်ဆေးသောက်တတ်တယ်။ ငါ့မောင်သာ ကယ်မယ်ဆိုရင်”

အဒေါ်ကြီးရဲ့စကားကို ကြင်နာထက်မြက် ခုထိသဘော မပေါက်။ ဆေးကုခိုင်းတာလား။ တကယ်ဆို ဒီရောဂါမျိုးက စိတ် ရောဂါကုဆရာဝန် ဒေါက်တာအုန်းမောင်ဆီ သွားပြရမှာ။

“ကျွန်တော့်ထက် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ယောက် ယောက်ဆီ သွားပြရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်။ အန်တီပြန်လာရင် သူ့ကိုခေါ်လာပြီး ရန်ကုန်မှာ ကုပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ကူညီ ညွှန်ပြနိုင်ပါတယ်”

“သူက ဒီလောက် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြလောက် အောင်လည်း မပြင်းထန်ပါဘူးကွယ်။ လင်ကောင်းသားကောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရလိုက်ရင် ကောင်းသွားမယ်လို့ ‘မ’ထင်တယ်လေ”

“ဗျာ!”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ။ လက်စသတ်တော့ သူ့ကို သူ့တူမ အရူးမနှင့်စပ်ဟပ်နေတာကိုး။ ကြင်နာထက်မြက် ကိုယ့် နဖူးကိုယ် ရိုက်လိုက်ချင်ပေမယ့် လက်မအား။

ဪ... ကြင်နာထက်မြက်တို့ စွဲချက်ကတော့ ရခိုင် သို့ပင် မရောက်သေး။ အိမ်ထောင်ဖက်က အရန်သင့်။ စိတ်ပျက် ပျက်နှင့် နောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆောင်းညခမျာ မျက်နှာလေး အိုအို။

ဆောင်းညရော သူပါ ဒုက္ခတွေရောက်နေကြရပါလား။ သည်တစ်ခါ စားကြသောက်ကြဖို့ရပ်လျှင်တော့ သူအားနာမနေ နိုင်တော့ပါ။ အဒေါ်ကြီးအရင် ဆောင်းညကို ကားရှေ့သို့တင်လိုက် မည်။

နေ့လယ် (၁၁)နာရီလောက်မှာ နံနက်စာစားကြသည်။ နံနက်စာစားပြီး နားနေကြစဉ် သူ ဆောင်းညကြာဖြူကို တကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်။ အချက်ပြချင်ပေမယ့် သူမက သူ့ကိုလှမ်းမကြည့်။
 ဟယ်! ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့လူနာတွေ
 အလုပ်တွေတောင် ပစ်ထားခဲ့ရတဲ့နောက် အားနာမနေတော့ဘူး။
 စားသောက်ပြီးကြလို့ ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ကြမည်ပြင်
 လျှင် ကြင်နာထက်မြက် ဆောင်းညကို လက်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။
 “ဆောင်းညကို မေးစရာပြောစရာတွေရှိလို့ ရှေ့မှာလာ
 စီးလှည့်”

အဒေါ်ကြီးကလည်း အလိုက်ကိုမသိပါ။

“ဟယ်! ‘မ’က ခေါင်းမူးတတ်လို့ ရှေ့ခန်းမှာ စီးတာပါ။
 ညီမလေးက နောက်မှာစီးနေ၊ မင်းမင်းနဲ့စကားပြောကြပေါ့။
 လူငယ်ချင်းဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ‘မ’တို့လူကြီးချင်းက
 ရှေ့မှာစီးမယ်”

အမယ်လေး! သူ့လို ငါးဆယ်ကျော်နှင့်များ ကိုယ့်ကို
 ရွယ်တူတဲ့၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ အလျှော့ပေးလိုက်လျှင်တော့
 ငါတစ်လမ်းလုံး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရမှာပဲ။

“လာ... ဆောင်းည”

သူ ကလေးဆန်စွာပင် အတင်း ဆောင်းညကြာဖြူကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားရှေ့ခန်းသို့တင်လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့။ ဒေါ်
 နီလာဦးကို သူ ခြေရောလက်ရော မြှောက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာရယ်၊ အန်တိုကိုအားနာစရာ”

ဆောင်းည အားနာစကားဆိုတော့ ကြင်နာထက်မြက်
 သဘောမကောင်းနိုင်တော့။

“ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ၊ ကိုယ်လိုက်လာတာ မင်း
 ကြောင့်။ ကိုယ့်ကို အားအားလျားလျားကောင်လို့များ ထင်နေ
 သလား”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာ့ရဲ့အချိန်တိုင်းဟာ ငွေပဲဆိုတာ
 ကျွန်မ သိသားပဲ”

“ဘာကွ! မင်းစကားက ဘာလဲ။ ငါကပဲ အသပြာဆရာ
 ဝန်လိုလိုဘာလိုလို”

ကားမောင်းရင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ အခြေ
 အတင်ပြောနေရပေမယ့် ကြင်နာထက်မြက် စိတ်ချမ်းသာနေ၏။
 သူမထံမှ သနပ်ခါးရနံ့လေးနှင့်ကိုယ်သင်းရနံ့လေး ရနေသည့်ပြင်
 ကားရှေ့ခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမို့ လမ်းကြမ်းလျှင် တစ်ယောက်
 ပခုံးကို တစ်ယောက်ထိလို့။ သူက ယိမ်းနွဲ့နေတာပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဟုတ်လို့လား၊ ဒေါက်တာ ဘယ်သူ့ကို အလကား ကုပေးလို့လဲ။ ဆေးဖိုးတွေ သောင်းချီသိန်းချီ ယူနေတာမဟုတ်လား”

“ဟေ့! ငါ အလကားကုပေးနေတဲ့ ကလေးတွေလည်း အများကြီးပါ။ ဆေးခန်းမှာ ငွေယူရပေမယ့် ဆေးရုံမှာ အလကား ကုပေးနေတာ”

“ဒါကတော့ ပြည်သူ့ဆေးရုံပဲ။ အလကားမကုလို့ ဘယ်ရမလဲ။ နိုင်ငံတော်က ဒေါက်တာကို လစာပေးထားတယ်လေ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ... ဆောင်းည ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ စောစောတုန်းကတော့ ဟိုကောင်လေးနဲ့ စကားပြောနေလိုက်တာ ပြီးလို့ရွှင်လို့။ ကိုယ်နဲ့ကျမှ ခွစကားတွေ ပြောနေတာလား”

“ဒေါက်တာက အရင်ပြောတာပါ”

“ကဲပါကွာ... ကိုယ့်ကို နည်းနည်းတော့ လေးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ် မင်းတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ပြောပုံကြီးက။ သို့သော် ဆောင်းညကြာဖြူ ဒေါက်တာကို ကလန်ကဆန်တွေ မပြောတော့ပါ။ သူဟာ အချစ်ကို ကိုး

ကွယ်တတ်သူလား။ ဆောင်းညရင်ထဲမှာတော့ နာကြည်းချက် တွေပဲရှိသည်။ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိ။ မမမီးညဏ်ရပ်သွင်ကိုသာ အမြဲမြင်ယောင်နေလို့ သူတို့ညီအစ်ကိုကို မေတ္တာပွားလို့ ထားလို့မရ။ အလိုက်အထိုက်တော့ နေလိုက်ပါမည်လေ။ နောက်က ကောင်လေးကလည်း တကျီကျီစကားများလွန်းလို့ပါ။ ကြည့်ပါလား... သူနှင့် စကားလက်ဆုံကြခဲ့ပုံတွေ။

“အစ်မနာမည်က ဆန်းတယ်နော်၊ ဆောင်းညကြာဖြူတဲ့။ ကျွန်တော့်နာမည်ကြီးက မလန်းပါဘူးဗျာ။ မိုးမင်းမင်းဦးတဲ့”

သူ့နာမည်လည်း ပြောလိုက်သေး။ ဆောင်းညကတော့ မကောင်းတတ်လို့သာ အင်းအဲလိုက်နေရပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်း ရွန်းရွန်းဝေနေပုံမှာ အသက်ပါပါ။

“အစ်မက အစ်ကိုကျော်တို့အိမ်မှာ ကလေးထိန်းဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းမှာ ထိန်းစရာ ကလေးရှိလို့လား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က လူပျိုလေးပါ။ ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဘွဲ့တော့ ရပြီသေးပါ။ အခု ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင်ဝင်လုပ်နေတယ်။

မမရော ကျွန်တော့်အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်မလား။”

“ဟင့်အင်း... မလုပ်ချင်ဘူး။ အခုအလုပ်က အဆင်ပြေတယ်”

“ဟာဗျာ၊ မမကလည်း သူများအိမ်မှာ အလုပ်သမားလုပ်ရတာကြီးက မမိက်ပါဘူး။ မမ ဘယ်တော့မှ လင်ကောင်းသားကောင်း ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ယောက်ျားရရှိမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်တောင်၊ အန်တီသီရိကတော့ မမကို အပြတ်နှိပ်ကွပ်တယ်”

ကေန္တ သူတို့အိမ်ရောက်တုန်း သူမအကြောင်းတွေ ပြောပြထားသည်ထင်။

“သူကတော့ တစ်မျိုးထင်နေတာပဲလေ။ ကိုယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ အစ်မက သူထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကို ပြောင်းခဲ့ပါ။ အမြဲကြုံဆိုပါတယ်”

“အစ်မက ကိုးတန်းပဲအောင်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရပါတယ်၊ ပညာသိပ်မလိုတဲ့နေရာတွေ ရှိပါတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ၊ တံမျက်စည်းလဲ့လား”

“အဟားဟား... မမရပ်မျိုးနဲ့ မခိုင်းရက်ပါဘူးဗျာ”

မင်းမင်းတစ်ယောက်တည်း ရယ်မောပြုံးရွှင်နေခဲ့လျှင် ဒေါက်တာကလည်း နောက်ကြည့်မှန်မှလှည့်တကြည့်ကြည့်။ မင်းမင်းကလည်း ဟိုမေးဒီမေး ဟိုပြောဒီပြော။ ဒေါက်တာကတော့ ကလေးမဟုတ်လို့ မင်းမင်းလောက် ကူခြေမမဲ့ပါ။

ပြုံးရွှင်နေသည့်မျက်နှာနှင့်ပင် ကားမောင်းနေခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က ကြည်နူးပီတိတွေနှင့် ရှေ့မှကားကို အမီလိုက်နေရပုံ။ မမသတ္တတို့ကားကလည်း နတ်မြင်းပျံ စီးနေသည့်နယ်။

“သံတွဲထိမောင်းရမှာဆိုတော့ အဝေးကြီးပဲနော်”

တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်မို့ ဆောင်းည စကားစတော့မှ သူက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဝေးပေမယ့် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ အုတ်သျှစ်ပင်ကနေ ဖြတ်မောင်းမှာ။ သာယာတယ်”

“ဒေါက်တာ ရောက်ဖူးလို့လား”

“အင်း... လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က တစ်ခေါက်ရောက်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာသွားလုပ်တာလဲဟင်၊ ခုလို မင်္ဂလာဆောင်သွားတာလား”

ဆောင်းည၏အမေးကို ကြင်နာထက်မြက် တော်တော် နှင့်မဖြေလျှင် သူမ ဆက်မမေးတော့ပါ။ ကိုယ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားလို့မေးတာမဟုတ်။ ဒီလိုပဲ အလွှာပသလွှာပ မေးတာပါ။ သူက အတန်ကြာမှ...

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားတာ”

“ဒါလေးများ စဉ်းစားဖြေနေရသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကားနှစ်စီးသွားကြတာ၊ တစ်စီးက လမ်းမှာမှောက်ခဲ့လို့”

“အို! သူတို့ ဘာတွေဖြစ်သွားကြလဲဟင်”

သည်တော့မှ သူ အတိတ်ကိုသတိရပြီး ငေးမှုန်သွားတာကို ဆောင်းည သိလိုက်ရ၏။

“တစ်ယောက်မှတော့ မသေပါဘူး။ ကျိုးတာပဲတာတွေလည်း ခုတော့ပြန်ကောင်းနေကြပါပြီ”

“အဲဒီအထဲမှာ ဒေါက်တာ့ရည်းစား ပါသလားဟင်”

မေးပြီးမှ ဆောင်းည ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ရိုက်ချင်

သွားသည်။ ငါ့ကိုတစ်မျိုးထင်သွားတော့မှာပဲ။ ဂျေဝင်တယ်ထင်နေမလား။

“ကိုယ့်မှာ ရည်းစားထားချိန်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ကိုယ်မထင်ခဲ့မိဘူး”

သူမရဲ့စကားတွေက ရေလာမြောင်းပေးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်သည်။ ဆောင်းညကြာဖြူ ဘာစကားမှတပ်မံမမေးတော့ဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာကိုသာ ကြည့်လိုက်လာခဲ့တော့၏။ သည်တော့လည်း...

“ဆောင်းည မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလည်း ကိုယ်ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ လိုက်ခဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ရခိုင်ကို ဒီနေ့ညနေရောက်မှာလား”

“မရောက်ဘူး၊ ပြည်မှာ ဝင်နားကြဦးမယ်။ မနက်စောစောကျမှ ထမောင်းကြမှာ”

“ဪ”

“ပြည်မှာ ဘုရားတွေဖူးရင်း လိပ်ဥတူးကြတာပေါ့”

“အာ...”

ဒေါက်တာကြီးလည်း အချစ်နှင့်တွေ့တော့ နောက်တတ်
နေပြီလားမသိ။ ပြုံးယောင်ယောင်ရုပ်က နဖတ် စိုလင်းလျက်။
ပြည်မရောက်ခင်အထိ သူမ ဘာစကားမျှမဆိုခဲ့တော့။

“ကျွန်တော်တို့ မင်းဝေတို့တိုက်မှာ သွားတည်းမယ်”

နားနားနေနေမောင်းကြသည်မို့ ပြည်ကိုရောက်တော့
ညနေငါးနာရီ၊ သစ္စာထက်မြက်တို့အဖွဲ့က သူ့ယောက်ျား၏အမျိုး
တိုက်မှာ တည်းကြမည်။ သူ့ခွဲထွက်ချင်နေတော့ မမမျက်နှာ ပျက်
သွားသည်။

“မောင်လေး သတိလေးဘာလေး ထားဦးဟာ။ နင်
ဆောင်းညကို အရမ်းဦးစားပေးလွန်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
နိုင်ငံခြားပြန် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုတာလည်း သတိရဦး”

“မမကလည်း မေမေလေသံအတိုင်းပါပဲလား”

“မေမေလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဟာ ဆောင်း
ညလောက်နဲ့ နင်ကိုဘယ်သဘောတူနိုင်မလဲ။ အပျော်သဘော
တွဲတာလောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ”

သူက လေးနက်နေသမျှ မမက အပျော်ပဲထားစေချင်
တော့။ သူ ဆောင်းညကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သားသားအနား
အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

“ခုလည်း နင်တို့နှစ်ယောက် မင်းဝေတို့တိုက်မှာ သွား
တည်းကြရင် ဘယ်လူမြင်လို့ကောင်းမလဲ။ နင် သွားချင်သွား။
ဆောင်းညကိုထားခဲ့။ တို့တွေ မနက်ခြောက်နာရီ ကားထွက်မှာ။
အမိပြန်လာခဲ့”

မမက ခွင့်ပေးပေမယ့် ကြင်နာထက်မြက် မသွားနိုင်
တော့။ ဆောင်းညကို ဒီလူတစ်ပြုံကြီး ကာလသားတစ်ပြုံကြီး
ထဲ ထားခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုမှစိတ်မချ။ တည်းရမည့်အိမ်က နှစ်ထပ်
တိုက်ဆိုပေမယ့် သူတို့အဖွဲ့ကလည်း ဆယ်ယောက်တောင်။

“မမရယ်၊ သူများတွေ အားနာစရာကြီး။ ဟိုတယ်မှာ
သွားတည်းကြမယ်လေ”

“ပိုက်ဆံတွေ အပိုကုန်လို့ဟာ။ နင် ဘာမှအားနာစရာ
မလိုဘူး။ ဒါ မောင့်ဦးလေးအိမ်။ သူတို့ဆွေမျိုးသားချင်း တွေလို့
ပျော်နေကြတာ။ ကဲ! စကားမရည်နဲ့။ နင်လည်း ဒီမှာပဲတည်း
လိုက်တော့။ ဆောင်းညကို စိတ်မချဘူးမဟုတ်လား”

နောက်ဆုံး ဆောင်းညကို တစ်ယောက်တည်း မထား
ခဲ့ချင်တာကြောင့် သူပါ မမအမျိုးတွေအိမ်တွင် တည်းခိုလိုက်ရ
၏။ ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့တည်းခိုသည့်အိမ်မှာလည်း သမီးတစ်
ယောက်နှင့်။ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီး သူနာပြုဆရာမ။
သူက ဆရာ ဆရာနှင့် သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူတစ်လုံး လုပ်နေ
လေတော့ ကြင်နာထက်မြက် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဣန္ဒြေနှင့် သိက္ခာနှင့် နေရပြန်၏။ သူ့မှာ
ဝါတော်လေးငါးဆယ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို။

ဆောင်းညမှာလည်း မင်းမင်းတို့အဖွဲ့နှင့် ကင်းရှင်းလို့
မရ။ သူတို့စကားတွေ လာပြောနေကြလျှင် သူမရှောင်ထွက်သွား
လို့မရ။ အဲ... ကြိတ်ရှောင်ရ၏။

“သားသားကို ရေချိုးပေးရဦးမယ်”

“ရေနွေးနွေးချိုးပေးနော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ကလေးကို ရေချိုးပြီးတော့ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလဲမီး
ပေးနေစဉ် အနားသို့ မင်းမင်းရောက်လာ၏။

“ဆောင်းည၊ ပြီးရင် လျှောက်လည်ရအောင်။ ဘုရား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေလည်း ဖူးရင်းပေါ့”

“မမတို့ပါ လိုက်မှာလား”

“အင်းပေါ့၊ အားလုံးအတူတူသွားကြမှာ”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်မှာပေါ့”

“အိုကေ၊ တို့စောင့်နေမယ်”

သားသားကိုလုပ်ကိုင်ပေးပြီးတော့ မမသမ္ဘာက လာခေါ်
၏။ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ကို ဆောင်းညလှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ အိမ်ရှင်မမ ဖြူသန့်စင်နှင့် စကားလက်ဆုံတွေ ကျနေလိုက်
တာ ရေချိုးဖို့တောင် မေ့နေသလားပင်။

ဟင်း... ဒါနဲ့များ သူမကို ချစ်သလေးဘာလေးနှင့်။
ဆောင်းညကြာဖြူ ရေအပြေးအလွှားချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်း
က အပေါ်ထပ်မှာတစ်ခန်း၊ အောက်မှာ တစ်ခန်း။ အောက်က
တော်ရုံတန်ခုံညီသည်တွေနှင့် အလုပ်သမားတွေ ချိုးတာဖြစ်
မည်။ သူတို့အိမ်သားတွေ အရေးပါသည့်ညီသည်တွေကတော့
အပေါ်ထပ်မှာပင် ချိုးမည်ထင်သည်။

ဘယ်မှာပဲချိုးချိုး အဓိကက သန့်ရှင်းသွားဖို့ပါပဲ။ တစ်
နေ့လုံး ပူလောင်အိုက်စပ်ခဲ့ရသည်မို့ သူမ ရေကိုအားပါးတရချိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်နှင့် ပတ်ရုံထွက်ခဲ့တော့ အခန်းပေါက်ဝမှာ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်ကို မျက်နှာသုတ်စောင်နှင့် အသင့်စောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ရော့”

သူမ၏စောင်က သေးသည်မို့ သူ့စောင်ကို ပေးခြင်းပင်။

“ရတယ်”

“မရနဲ့၊ လူတွေက ပွဲခင်းကျနေတာ”

သူပေးသည့်စောင်ကို ခြုံလိုက်တော့မှ လုံခြုံသွား၏။ အဝတ်လဲဖို့လည်း သူမမှာ အခန်းရယ်လို့မရှိ။ မမသွာတို့နောက်မှ အလုပ်သမားမို့လား ဒါမှမဟုတ် အခန်းပေးစရာမရှိလို့ပေပဲလား။ သူမရဲ့အဝတ်အိတ်က ဘယ်သူသယ်သွားမှန်းတောင် မသိ။

အဝတ်ဟောင်းတွေကိုပဲ ပြန်လည်ဝတ်ဖို့အတွက် သူမအောက်ထပ်က အလုပ်သမားကောင်မလေးတွေကို နေရာပြောပြီး လဲဖို့ကြံစည်နေစဉ် မမသွာ ရောက်လာ၏။

“ဆောင်းည၊ နင့်အိတ် ငါတို့အခန်းထဲမှာ။ အဲဒီမှာ သနပ်ခါး သွားလိမ်း။ ငါတို့မိသားစု အပြင်ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသွာတို့သုံးယောက် ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားကြတော့ ဆောင်းည သူတို့အခန်းဆီသွားပြီး အဝတ်လဲ သနပ်ခါးလိမ်းရသည်။ သူမ အခန်းထဲမှထွက်မီ မင်းမင်းက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် ဆောင်းည လန့်သွား၏။

“ဘာလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အပြင်သွားကြမယ်လေ... ဘုရားဖူး သွားကြမယ်၊ လျှောက်လည်ကြမယ်၊ ပြည်မြို့က အရမ်းစည်တာ”

“ထွက်ထွက်... သူများတွေမြင်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါဆို တံခါးပိတ်ထားလိုက်မယ်”

“ဘာ!”

ဘာသဘောလဲ။ မိန်းမမျိုးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်အပြင် တံခါးပါ ပိတ်မတဲ့။ ဆောင်းည... အားနာနေလို့မရတော့။

“နင်က ဘာသဘောလဲ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခန်းထဲ မဝင်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အိုး... ဒါ ငါ့ဦးလေးအိမ်ပဲ၊ ဘယ်အခန်းဝင်ဝင်”

“ဦးလေးမကလို့ ကိုယ့်ပထွေးအိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂၀ ကြယ်စင်စုပေါင်း

တစ်ယောက်တည်းဆို ဝင်မလာရတာ နင်နားမလည်ဘူးလား”

“ဒါ ဘယ်သူထုတ်တဲ့စည်းကမ်းလဲ”

“နင် ရူးသလိုပေါသလို လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီလောက် ယဉ်ကျေးမှုမှမရှိရင် နင်အရိုင်းအစိုင်းပေါ့”

သူမတို့စကားများနေစဉ် အခန်းပေါက်ဝသို့ ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ညီလေးရေ၊ မင်းအမေ ရှာနေတယ်။ ဘုရားသွားမလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါက်တာ၊ အဲဒါ သူလည်းရောက်ဖူးအောင် လာခေါ်တာ၊ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ရန်လုပ်နေလို့”

“ဪ... ငါ့ညီရယ်၊ ဘယ်မိန်းမပျိုလေးက သူတို့ အခန်းထဲဝင်တာ ကြိုက်မလဲကွာ။ ကဲ! ထွက်ထွက်... အောက်ကစောင့်။ ဆောင်းညကလည်း မြန်မြန်လုပ်”

ကြင်နာထက်မြက်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်လို့ အနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ခြင်းပင်။ မင်းမင်းဘာမှမပြောသာဘဲ အခန်းပြင်ထွက်သွားခဲ့ရပေမယ့် ဒေါက်တာက သူ့စားခွက် ဝင်လှမလားရယ်လို့ နောက်ဆံတင်ငင်။ ဝရန်တာမှာပဲ ယောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်လည်ရပ်နေ၏။

ကြင်နာထက်မြက် အခန်းပေါက်ဝမှ ကျောခိုင်းရပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့သည်။ သူများအိမ်မှာ လုံခြုံမှုလုံးဝမရှိပါလား။ ညကျရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ မင်းမင်းကြည့်ရတာ လူလွန်လေးဖြစ်ရမည်။ သူလွန်တာ ကိစ္စမရှိ။ ကိုယ့်သက်လွယ်ကို တော့ အထိမခံနိုင်။

ခဏကြာလျှင် ဆောင်းညကြာဖြူ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ မမသဉ္ဇာ စွန့်ကြဲထားသည့်ဂီဝန်ပေမယ့် ဂီဝန်ကအသစ်၊ အမျိုးအစားလည်း ကောင်းပုံရ၏။ ဆောင်းည၏ဖြူစင် ဝင်းနှစ်သည့်အသားအရေနှင့် ဂီဝန်အပြာအိအိလေးမှာ လိုက်ဖက်လှပေသည်။

မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လိမ်းထားပြီး ဆံပင်ဆံနွယ်လှလှ လေးများကိုတော့ နောက်မှစုစည်းထား၏။ သူမက ကြင်နာထက်မြက်ကို အားကိုးတကြီးနှင့်...

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သူနဲ့လိုက်မသွားချင်ဘူး”

အသံတိုးတိုးလေးက သူပင် မနည်းကြားရသည်။

“ရတယ်လေ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ငြင်းလိုက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဒေါက်တာရော အပြင်မထွက်ဘူးလား”

“ထွက်မှာ၊ မင်းဝေဆီလည်း သွားတွေ့မယ်။ ဘုရားလည်းဖူးမယ်။ မင်းလိုက်မလား”

“လိုက်မယ်၊ ဒေါက်တာနဲ့တော့ လိုက် မယ် လေ

“ဟိုကောင်လေးက စောင့်နေတာနော်၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါဆို သူနဲ့လိုက်သွားရမှာလား”

“ဘယ်... လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ။ ဒီလောက်ရဲတင်းနေတဲ့ကောင်။ နေဦး... ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်”

ကြင်နာထက်မြက် အရင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖြူသန့်စင်က အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။

“ဆရာကိုစောင့်နေတာ၊ ဘုရားပို့ပေးမလို့”

“ဪ... အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် ခဏခဏရောက်ဖူးပါတယ်။ အခု သူငယ်ချင်းကိုသွားတွေ့မလို့”

“ဆရာသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူပါလဲရှင့်”

“ကိုမင်းဝေလေ၊ ရွှေဆံတော်ဘုရားလမ်းမှာနေတာ၊ အဲဒီမှာပဲ တိဗီတို့ရေခဲသေတ္တာတို့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုင်ရှိတယ်”

“ဪ... ကျွန်မသိပါတယ်၊ သူညီမ ခင်နုနုဝေက ကျွန်မနဲ့ကျောင်းနေဘက်ပါ။ နနဲ့တောင် မတွေ့ရတာကြာပြီ။ ဖြူလည်းလိုက်မယ်နော်”

“လိုက်လေ၊ ဆရာမလည်း အဖော်ရအောင် ကျွန်တော် ဆောင်းညကိုခေါ်ခဲ့မယ်”

တစ်ဖက်မှဘာမှပြန်မပြောမီ ကြင်နာထက်မြက် အနားသို့ရောက်လာသည့် ဆောင်းညကြာဖြူကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဖြူသန့်စင်မှာ အီလည်လည်။ သူ့ထက်ဆိုးတာက မင်းမင်း။ သူခေါ်ထုတ်မည့် ဆောင်းညကြာဖြူကို ဒေါက်တာက ခေါ်သွားပြီဟုတ်ပါလား

မင်းမင်းအကြံထုတ်နေပေမယ့် သူ့အမေကလည်း သူ့သားကို အလစ်မပေး။ ဘယ်သူနှင့်မှ ပြဿနာမဖြစ်ချင်။ ကြင်နာထက်မြက်လည်း ဆောင်းညကြာဖြူနှင့် ဖြူသန့်စင်ကိုခေါ်ကာ ကားနှင့် မင်းဝေတို့တိုက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ သူ့ဖုန်းဆက်ထားသည်မို့ မင်းဝေနှင့်ခင်သီကျော်တို့လင်မယား သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် ခင်သီကျော် စိတ်ဝင်စားသူမှာ ဆောင်းညကြာဖြူသာ။ ဖြူသန့်စင်၏သူငယ်ချင်း ခင်နုနုဝေဆိုတာလည်း ဒီအိမ်မှာနေတာမဟုတ်။ ဖြူသန့်စင်က ကြင်နာထက်မြက်နှင့်အတူ လိုက်ချင်လို့ အကြောင်းရှာမှန်း ပေါ်သွားပြီပေါ့။

မင်းဝေက ကြင်နာထက်မြက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသလို ခင်သီကျော်က ဆောင်းညကိုခေါ်သည်။ ပြီးမှ အတူပါလာသည့် ဖြူသန့်စင်ကိုပါ ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့၏။

“ညီမက တော်တော်လေး လှလာတယ်၊ ဟိုမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဒေါက်တာကရော ဂရုစိုက်ရဲ့လား။”

ဖြူသန့်စင်ကို အနားထားပြီး ဆောင်းညကို တီးတိုးမေးနေပုံမှာ ခင်ခင်မင်မင် ကြင်ကြင်နာနာ။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ။ ခင်သီကျော် ဆောင်းညကို ညီမလေးအရင်းလို ချစ်မိသနားမိနေသည်။

“စိုက်ပါတယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်မမရယ်”

“ဟုတ်လို့လား ညီမရဲ့၊ ဒေါက်တာ့အမေက သားဂုဏ်အရမ်းမောက်တယ်။ သူ့သားတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့မှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမြင်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး”

“မမက အကြောင်းသိနေတာလား”

“သိတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ မမတို့အပျိုတုန်းကလည်း အဲဒီအိမ်ရောက်ဖူးတာပဲလေ။ မမကို ကိုမင်းဝေရဲ့ချစ်သူမှန်းမသိသေးတော့ သူ့သားတွေနဲ့ပတ်သက်တယ်မှတ်ပြီး မမကိုပြောပြလည်လည်မဆက်ဆံဘူးလေ”

“ညီမကတော့ သူ့အိမ်က အလုပ်သမားပဲလေ။ သိပ်လည်းစိုးရိမ်ချင်မှစိုးရိမ်မှာပေါ့”

“မမနဲ့ပဲနေပါလား ညီမရယ်၊ ညီမကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခေါ်နေရတာလဲဆိုတော့ မမရဲ့အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်လို့ပါ”

“မမသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မိုးညကြာဖြူတဲ့ ညီမနဲ့ နာမည်တူတယ်၊ ရုပ်ချင်းလည်းဆင်တယ်”

“သူက သူ့မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ မမကို မပြောဘူးလားဟင်”

“ပြောဖူးတယ်၊ သူ့ညီမလေးနာမည်က ဆိုဆိုတဲ့။ ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ သူတို့က ဒီလောက်မဆင်းရဲပါဘူးကွယ်။ သူတို့အဒေါ်က ပစ္စည်းရှိပါတယ်”

ဆောင်းညမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ့်အစ်မ၏သူငယ်ချင်း နှင့်တွေ့လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာရပေမယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဖွင့်မပြောရဲပါ။ ခင်သီကျော်ကတော့ သူနှင့်မိုးညွှန်းခင်မင်မှုကို ဆက်လက်ပြောပြ ရင်ဖွင့်နေလေဆဲ။

“မန္တလေးမှာ တက္ကသိုလ်တက်မှ တွေ့ကြပေမယ့် ဘွဲ့ရတဲ့အထိ အတူတူတွဲခဲ့ကြတာမို့ ညီအစ်မတွေလိုကို ခင်တာ”

“အခုရော အဆက်အသွယ်မရှိကြတော့ဘူးလား မမ”

“သူဆုံးသွားရှာပြီတဲ့ကွယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီး။ မမတော်တော်ခံစားရပါတယ်။ မိုးညဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လိုများဖြစ်ရပါလိမ့်ကွယ်”

မမအကြောင်းတွေ သူ့ကိုပြောပြချင်စိတ် ရှိနေပေမယ့် ဆောင်းည မပြောသာသေးပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်က လူသိခံလို့မဖြစ်သည်မို့။ သူမတို့နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်တွေ့ဖြစ်နေစဉ်၊ ကြင်နာထက်မြက်နှင်းဝေကလည်း တစ်တွဲ၊ စကားတွေ တီးတိုးပြောနေကြ၏။

ဖြူသန့်စင် စိတ်တိုနေရသည်။ သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ရေးမလုပ်ကြ။

ကြင်နာထက်မြက်နှင်းဝေတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည့်အကြောင်းအရာမှာ...

“ငါတော့ ဆောင်းညကို တကယ်ချစ်နေမိပြီကွာ။ မေမေသဘောတူတူ မတူတူ သူ့ကို ငါတကယ်လက်ထပ်မယ်”

“ကိုယ့်ဂုဏ်ခြပ်ကိုလည်း ပြန်ငဲ့ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်။ တကယ့်အထူးကုဆရာဝန် ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးက တွေ့ရာမိန်းမကောက်ယူရင် မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြောစရာကြီးဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါတွေဂရုစိုက်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ ငါ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ လက်ခုပ်တီးမယ့် အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း လက်ခုပ်တီးမယ့်မိန်းမမျိုးကို လက်ထပ်ပြီး စက်ရုပ်လိုဖျက်သန်ချင်တော့ဘူး။ အသည်းနှလုံးမပါရင် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အလကားပါ”

ကြင်နာထက်မြက် ခိုင်မာစွာပြောဆိုနေတော့ မင်းဝေကွေးရောက်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို

ဒို့ထက်ကောင်းတာလေးနှင့် ရစေချင်တာအမှန်။

“နေစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခဏတော့ သည်လဲပါဦး။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အလျင်စလိုမလုပ်ကောင်းပါဘူးကွာ၊ အဖက်ဖက်က ချင့်ချိန်မှပေါ့။ နေပါဦး၊ သူနဲ့မင်းရဲ့အနေအထားကရော”

“ငါ့ဖွင့်ပြောပြီးပြီ၊ သူကတော့...”

“စဉ်းစားတုန်းလား၊ အဲဒါပဲကွ၊ မိန်းမမာယာ”

“စဉ်းစားတာတောင်မဟုတ်ဘူးကွ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းထားတာ”

“ဟေ!”

သည်လိုဆိုတော့ မင်းဝေထင်တာနဲ့လွဲသွားသဖြင့် သူ အံ့သြသွားရစဉ် ကြင်နာထက်မြက်ကတော့ ဆက်လက်ရင်နှင် နေသည်။

“သူက လိမ္မာပါးနှပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒေါက်တာလိုအဆင်မပြေ အတန်းနဲ့ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူမစဉ်းစားချင်တဲတဲ့။ သူ့အသွေးအမွှေးက သူ့ပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဘူးကွ။ သူဟာ ပဟေဠိဆန်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း... မင်းတို့ဇာတ်လမ်းကလည်း လွယ်မယောင် ခက်နေပြီ။ ဒါထက် အလုပ်တွေပစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ သံတွဲကို ဖိုက်လာမှာလဲ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့။ ငွေလုပ်စက်ကြီးရဲ့”

“သူ့ကိုစိတ်မချလို့ပေါ့၊ ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီး သူ့တစ်ယောက်တည်း ထည့်လိုက်ရမှာ စိတ်မချလို့၊ မမယောက်ျားဘက်က ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ရှစ်သောင်းတွေကို မယုံကြည်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်တာ”

“ရောဂါက တော်တော်ရင့်နေပြီပဲ၊ ငါ့ဆေးလည်း တိုးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သတိလေးတော့ ထားပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

“စိတ်ချ၊ ကဲ! ငါ့ကို ဘုရားသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မြို့ထဲ လျှောက်ပတ်လိုက်ဦးမယ်”

“သွားသွား... အဲဒီမှာ နှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရဦးမယ်။ ငါ့မိန်းမကလည်း မင်းကောင်မလေးကို အရမ်းခင်နေတယ်၊ ရေစက်ပဲ။ သူက ညီမအဖြစ် မွေးစားချင်နေတာ”

“မမွေးခိုင်းနဲ့၊ တော်ကြာ မင်းနဲ့တွေ့နေဦးမယ်”

“ခွေးကောင်၊ မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ။ သီကလွဲရင် ကျန်တာ ဖွဲ့တွေချည်းပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဖွဲ့ဆိုတော့ ဝက်ကျွေးရတာပေါ့ကွာ၊ ဟားဟား...”

သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ကြည်စွာ ရယ်မောရင်း သူတို့ပြန်
ခဲ့ကြတော့ ကားနားထိ လိုက်ပို့သည့်ခင်သီကျော်မှာ ဆောင်းည
ကို မခွဲနိုင်မခွာရက်။

“ညီမလေး အဲဒီမှာအဆင်မပြေရင် အချိန်မရွေး ဒီကို
လာခဲ့နော်။ မမတို့လိုင်းကားတွေ ရန်ကုန်နဲ့ပြည် ဆွဲနေတာရှိတယ်။
'နဝဒေး'တဲ့၊ မှတ်ထားနော်”

လိပ်စာကတ် ထိုးပေး၊ သေသေချာချာပြောနေသည့်
ခင်သီကျော်သံယောဇဉ်ကလည်း မသေး။ ကိုယ့်အစ်မရဲ့သူငယ်
ချင်းမှန်း သိသည်မို့ ဆောင်းည မျက်ရည်ဝဲရသည်။ ခင်သီကျော်
ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မိမိလက်ကလေးများနှင့် သူမကိုပြန်လည်
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“စိတ်ချပါ မမရယ်၊ ဆောင်းညလည်း မမကို အရမ်း
ခင်ပါတယ်... နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော်။ ညီမမှာ
အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် မမဆီလာခဲ့ပါ့မယ်”

ကားပေါ်တက်သည်အထိ တဖွဖွမှာနေသည့် ခင်သီ
ကျော်ကို ဖြူသန့်စင် အမြင်ကတ်နေ၏။ သူများအိမ်က အလုပ်

သမားကို ဒီလောက်တောင် အရေးသယ်နေရသလား။

သုံးယောက်သား ရွှေဆံတော်ဘုရားကိုဝင်ပြီး ဖူးကြတော့
လည်း ဒေါက်တာက ဆောင်းညကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။
ဒီလောက်ဆို ဖြူသန့်စင် သဘောပေါက်ပါပြီ။

ဒီတော့ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ရုံပဲပေါ့။ အိမ်ဖော်မကို
မှ မျိုထားမတတ် ချစ်နေသည့်ဒေါက်တာကို အမြင်ကပ်ရမည်
ထက် ဖြူသန့်စင် ပိုပြီးကြင်နာသနားနေမိ၏။ ဟိုကောင်မ ဘယ်
လောက်တောင် မာယာတွေသုံးထားသလဲမှမသိတာ... ဟင်း။

ဘုရားမှပြန်ဆင်းပြီးကြပြန်တော့ ပြည်မြို့၏ညရှုခင်းကို
ကြည့်ကြပြီး သူတို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အချိန်က ညဆယ်နာရီ
ကျော်နေပြီမို့ အိမ်မှာ သဗ္ဗာတို့တွေလည်း ပြန်ရောက်နေကြ၏။

ကြင်နာထက်မြက် မအိပ်နိုင်သေး။ ဧည့်ခန်းမှာပင် အခြေ
အနေတွေကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ဆောင်းညအတွက် ဘယ်
လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲ။ အလုပ်သမားမို့ မလုံမခြုံထားလျှင်တော့ သူ
ဝင်ပါရလိမ့်ဦးမည်။

ဖြူသန့်စင်ကလည်း သဗ္ဗာထက်မြက်ကို ကြင်နာထက်
မြက်နှင့် ဆောင်းညတို့အကြောင်း ပိုမိုသာသာသတင်းတွေ ပေး

နေ၏။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်သည်အထိ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုမကွဲကြသေး။ သူ့အစုနှင့်သူ စားကြသောက်ကြ စကားစမြည်ပြောကြနှင့်။ ဆွေမျိုးတွေစုံသည့်ပွဲဖို့ တစ်ညလုံးပင် အိပ်ကြမည်လားမသိ။

ဆောင်းည ဧည့်ခန်းထောင့်ဆိုတာမှာထိုင်ပြီး တိဗီကြည့်နေရသည်။ ယခုထိ သူမ ဘယ်မှာအိပ်ရမည်မှန်းမသိသေး။ သူမကိုမေ့နေကြသလားပင်။ အတန်ကြာမှ ဖြူသန့်စင်က... .

“ဆောင်းည ဒေါ်လုံးတို့နဲ့အတူသွားအိပ်လိုက်”

ဒေါ်လုံးဆိုတာ ဖြူသန့်စင်တို့အိမ်က အလုပ်သမားပါ။ ကြင်နာထက်မြက် စိတ်ထဲတင်းခနဲဖြစ်ရ၏။ အပျိုလေးအရွယ်လေးဆိုတာ လုံခြုံမှုရှိမှဖြစ်မှာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆောင်းည ဒေါ်လုံးတို့အခန်းဆိုတာ သွားကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးမရှိတာမရှိနှင့်။ မီးဖိုဘေးနားမှာအခန်းလေး။ ဆောင်းည အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး မမသဉ္ဇာကိုပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်လုံးတို့အခန်းက တံခါးမရှိဘူးမမ၊ ကျွန်မ အိပ်ဖို့အတွက်နေရာမရှိရင် မမသီတို့အိမ်မှာ သွားအိပ်လိုက်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အို! မဟုတ်တာ၊ ဖြူသန့်စင်၊ ဆောင်းညက အပျိုလေးလေ၊ လုံခြုံတဲ့အခန်းတစ်ခုခုပေးမှပေါ့”

“အခန်းမရှိတော့လို့ပါ၊ မမ၊ မင်းမင်းတို့တူဝရီးသားအမိတွေကလည်း ခြောက်ယောက်တောင်”

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အခန်းကို ပေးလိုက်ပါ ဖြူသန့်စင်။ ကိုယ်က ယောက်ျားမို့ အန္တရာယ်မရှိဘူး။ ဆောင်းညက မိန်းကလေး”

ဖြူသန့်စင် ဆွေ့ဆွေ့နုနု ဆတ်ဆတ်တုန်မတတ်ဖြစ်ရတာ ဆောင်းညအပေါ် ဂျေဝင်နေလို့ပါ။

“အမယ်လေး! ဖြူတို့အိမ်ကိုများ တေလေကြမ်းပိုးတွေ စုနေတဲ့ သာလာယံစရပ်ကျနေတာပဲ။ ကဲ! ကဲ! မမဖုရားကို အထူးခန်းမှာ သိပ်ပါမယ်တဲ့ရှင်။ ဒေါက်တာက ကိုယ့်ပေးထားတဲ့အခန်းမှာပဲ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်အိပ်တော်မူပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖြူ၊ ကဲ! အားလုံးအိပ်ကြစို့။ မနက်ကျထပြီး ကားနဲ့စောစောထွက်ကြရမယ်”

အားလုံးပင် သည်တော့မှ လူစုကွဲသွားပြီး အသီးသီးအိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

သံတွဲသို့သွားသည့်ခရီးဟာလည်း မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ကြင်
နာထက်မြက် ဒေါ်နီလာဦး ပညာပြတာကိုလက်မခံ။ သူ့အရင်
ကိုယ်ကပင် ဆောင်းညကို ကားရှေ့ခန်းမှာ ဆွဲတင်ပစ်လိုက်၏။
ဆောင်းညက အားနာနေပေမယ့် သူကတော့ မနာနိုင်။ ဒီလောက်
ခရီးဝေးကြီးကို သူ ဒီလိုငှက်ဆိုးမကြီးနှင့် တူယှဉ်တွဲပြီး စိတ်ဆင်း
ရဲမခံနိုင်။

ဘယ်သူတွေ ဘာလိုထင်ထင်၊ သူ့ပုံစံက သိသိသာသာ
ကြီးဖြစ်နေလည်း မတတ်နိုင်။ မမသဉ္ဇာကတော့ ကိုယ့်မောင်လေး
အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး အဖတ်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ သားသားကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၆ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဆောင်းညနှင့်အတူထား၏။

“သားသားက ကားရှေ့ခန်းက စီးရမလေ။ ဟင်းဟင်း
သူဦးလေးကလည်း သားသားကိုသိပ်ချစ်တာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးစီးချင်လို့ ဆောင်းညပါ လိုက်စီး
ရသည့်အသွင်။

သာယာသည့်ခရီးတစ်လျှောက် တောင်ကြားလမ်းတွေ
တောင်ပေါ်လမ်းတွေရဲ့သာယာလှပပုံတွေကို ကြည့်ရှုရင်း သူတို့
အဖွဲ့တွေ သံတွဲရောက်တော့ ညနေခြောက်နာရီ၊ ပြည့်မှန်းတော်
စီး ထပ်ပါလာသဖြင့် စုစုပေါင်း ကားသုံးစီးပေါ့။

မင်္ဂလာဆောင်က မနက်ဖြန် စမှာဖြစ်ပြီး အဝေးမှဆွေ
မျိုးသားချင်းတွေပါ ရောက်နေကြသည့်အတွက် တကယ့်ကို ပျော်
ရွှင်စရာ။

သူတို့ဆွေမျိုးစုံသည့်ပွဲအလယ်မှာ ဆောင်းညကတော့
အလုပ်သမားမို့ အရေးစိုက်မည့်သူမရှိ။ သို့သော် သူမက ချော
ချောလေးမို့ မင်းမင်းတို့လိုလူငယ်တွေကတော့ ရစ်သီရစ်သီ။
စကားလက်ဆုံကျချင်သည်။ အခြေအနေပေးလျှင် တွဲချင်ကြသည်
ထင်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်မှာလည်း ဂုဏ်နှင့်ခြံနှင့်
မို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ဆောင်းညအနားမှာ ကိုယ်ရံတော်
လုပ်နေချင်ပေမယ့် မရ။ မချောတို့အလယ်မှာ မချောအမေတွေ
ရဲ့အလယ်မှာ ရေပန်းစားခံနေရသည်။ ဆောင်းညကိုမခွဲနိုင်လို့
လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် ယခုတော့ ဆောင်းညတခြား သူတခြား။

ညအိပ်ညနေ ရပ်ဝေးဧည့်သည်တွေ အများကြီးမို့ လူ
တွေ ခွဲတည်းရမည်။ သဉ္ဇာကလည်း ကိုယ့်မောင်အကြောင်း
ကိုယ်သိသည်မို့ သူ့မောင် အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်မဖြစ်ရအောင်
သူတို့တည်းမည့်အိမ်မှာ ကြင်နာထက်မြက်ကိုပါ အပါခေါ်လာခဲ့
သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတိုက်မှာ သဉ္ဇာ
ထက်မြက်တို့နှင့် ကြင်နာထက်မြက် တည်းရမည်။ ဆောင်းညက
အလိုလိုပါပြီးသား။ သားသားရဲ့နာနီလေ။

မင်းမင်းကလည်း အကြံအဖန်သမား။ သဉ္ဇာတို့တည်း
မည့်အိမ်မှာ သူပါလိုက်နေရအောင် ဖန်တီး၏။ သဉ္ဇာကလည်း
ကိုယ့်မောင် ပါရဂူကြီးနှင့် ငြိသွားမည်ထက် မင်းမင်းနှင့်ငြိတာက
မှ တော်ဦးမည်ဟု သဘောထားလေသလားမသိ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကောင်းတယ်၊ မင်းမင်းပါလိုက်လာတော့ မမတို့အကူ အညီလိုရင် တောင်းရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမင်းကလည်း မမတို့အုပ်စုအတွက် ဆို အသက်ပေးပြီးတောင် ကာကွယ်မှာ”

“ဟားဟားဟား... တယ်ရက်ရောနေပါလား”

သူတို့အဖွဲ့ထဲသို့ မင်းမင်းတစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည်။ မင်းမင်းက လူငယ်ပီပီ လက်ရဲဇက်ရဲ ပြောရဲဆိုရဲ။

သဗ္ဗာထက်မြက်ကလည်း ကြင်နာထက်မြက်ကို ဆောင်း ညနှင့်အနီးကပ်မရှိရအောင် လိုင်းပြောင်းပေး၏။

“မောင်လေးရေ၊ ဒီမှာ ဟိုဘက်အိမ်က အန်တီကြီးရဲ့ မြေးလေး နေမကောင်းလို့တဲ့ကွယ်။ လိုက်ကြည့်ပေးလိုက်ပါဦး”

ညဇွန်နာရီကျော်နေပေပြီ။ ယခုထိ ရေမချိုးရသေး။ ညဇာကတော့ ခက်လာဆောင်အိမ်မှာ ဝင်စားပြီးပေပြီ။ မင်းမင်းက သံတွဲနှင့်ရန်ကုန် ခဏခဏရောက်နေသူပီပီ သည်အိမ်မှာလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပါသည်။ သူတို့ကိုနေရာချထားပေးဖို့ ဝင်ပြီးကူ နေသည်။

“မမသွားကြည့်လည်း ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်နားချင်ပြီ။

တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်းလာခဲ့ရတာ”

“ဪ၊ မောင်လေးရယ်၊ ကလေးက သာမန်မဟုတ် လို့ပါ။ မောင်လေးက ကလေးစပယ်ရှယ်လစ်ဆိုတော့လေ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဆေးအိတ်ပါလာတာမဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်၊ အခြေအနေသာ သွားကြည့်ပေး”

ကြင်နာထက်မြက် နှုတ်ခမ်းသားတစ်ဖက် တွန့်အောင် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။ မမ သူ့ကို ပထုတ်နေတာပါ။ ဒီကလည်း ပါးပြီးသား။

“ဒါဆိုလည်း ဆောင်းညပါလိုက်ခဲ့”

ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူး။ သဗ္ဗာထက်မြက် ဘာမှမတတ် နိုင်။ လာခေါ်သည့်လူတွေနှင့်အတူ ကြင်နာထက်မြက် ဆောင်းည တို့ လိုက်ကြည့်ပေးလိုက်သည်။

ကလေးက ပိုလီယိုဆန်ဆန်။ မွေးရာပါ။ ဆရာဝန်ပီပီ ကြင်နာထက်မြက် လူနာမြင်တော့လည်း ဈာန်ကဝင်ပြီးသား။ လို အပ်ချက်တွေကို ကုသ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“မန္တလေးဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းပြီးကုလိုက်ပါ။ ရန်ကုန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်လေ”

နောက်ဆုံး ရန်ကုန်မှာ လိုက်ကုသို သူတို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အန်တီကြီး၏အိမ်မှာ သားသမီးတွေ ခြောက်ယောက်တောင်။ သည်မြေးက သားအကြီးမှမွေးတာပင်။ လူတွေနှင့်ကားတွေကိုမြင်တော့ ကြင်နာထက်မြက် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“သံတွဲနဲ့ငပလီ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ၊ ကားနဲ့သွားရင် ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“ဆရာသွားချင်လို့လား။ မိုင်တော့မသိဘူး။ ကားနဲ့တစ်နာရီမမောင်းရပါဘူးဗျာ။ ညရှုခင်းက အရမ်းလှတာဆရာရဲ့။ သွားမလား”

“အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် သွားချင်တယ်ဗျာ။ ဒီက ညီညီမတွေရော လိုက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဟား... ရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဒီနေ့ည လကလည်းသာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီသံတွဲနဲ့ငပလီကို စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း သွားနေကျပါ”

“အိုကေ... ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ကဲ! ဘယ်နယ်ရှိစ။ ကြင်နာထက်မြက် မမသဉ္ဇာကိုမြင်ယောင်၊ မေမေ့ကိုမြင်ယောင်ရင်း ပြုံးမိ၏။ ဘဝဆိုတာလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်ချင်တာလေးတွေ လုပ်လိုက်ရမူပါ။

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် အိမ်သားသုံးယောက်၊ စုစုပေါင်းငါးယောက် ငပလီကို ညတွင်းချင်းသွားပစ်လိုက်ကြ၏။ မမသဉ္ဇာကိုဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ ဖုန်းထဲမှာပင် အသံက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေလေ၏။

ညကြီးမင်းကြီး ငပလီ...

လရောင်အောက်မှ လှိုင်းပြေပြေနှင့် ပင်လယ်က အိပ်မက်ဆန်လွန်းလှပေရဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ဘန်ဂလိုက သုံးခုတောင်ရှိတာ။ တစ်ခုက အားနေတယ်။ သည်မှာပဲ ညအိပ်ကြပြီး မနက်ကျမှ မင်္ဂလာဆောင်အမိ ပြန်ကြမယ်”

နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်။

ဆောင်းညရောသူပါ သိက္ခာမကျရအောင် သူတို့အုပ်စုနှင့်အတူ ပင်လယ်အလှ ပင်လယ်ညကို ခံစားကြပါသည်။ ဘန်ဂလိုဝရန်တာမှာ ထွက်ထိုင်ကြပြီး ယောက်ျားတွေက ဘီယာတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သောက်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အချိုရည်သောက်။

“ရေချိုးဦးမယ်ဗျာ”

ကြင်နာထက်မြက် ဘီယာမူးပြီး အော်နေလျှင် ဝိုင်းရော့ကြသည်။ ဆောင်းညကတော့ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို သူ့ကို အနားပင်မကပ်။ ဒီလောက်သံကွန်ခြာခုနစ်ထပ်နှင့်အုပ်ထားချင်သည့် သူတို့သား သူတို့မောင်ကို ယောင်လို့ပင်မကြည့် မထိ။ ဆောင်းညမှာ မာနနှင့်ပါ။ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ လာပြီးကျွန်ခံနေရတာ။

“ရေမချိုးရရင်လည်း လမ်းလျှောက်ဦးမယ်ဗျာ။ ခပ်ဗျာတို့မလိုက်ခဲ့နဲ့။ ဟိုကောင်မလေး လိုက်ခဲ့”

အားလုံးဟာ သူ့အမိန့်အတိုင်းပါပဲ။ သူတို့က ကျန်ခဲ့တော့ ဆောင်းည သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လမ်းလျှောက်လိုက်ရသည်။ ဘီယာနှစ်ဘူးသုံးဘူးနှင့် မူးနေသူကြီးက...

“ဆောင်းည အရင်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ မာနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့မှအားမကိုးဘူး၊ အားလုံးကိုမှန်းတယ်”

“ကိုယ့်ကိုရောလား”

“ဟုတ်တယ် မှန်းတယ်၊ လူတွေအားလုံး ကိုယ့်အတွက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပဲ ကိုယ်ကြည့်ကြတယ်”

“ဒါတော့မှားနေပြီ အခု ဆောင်းညကိုခေါ်လာလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား”

“ဆောင်းည ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းညကို ကျားကွက်လို ဟိုရွှေဒီရွှေလုပ်ကြတာတော့ မှန်းတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ဆောင်းည တခြားကိုထွက်သွားတော့မယ်”

“ဟာ! အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ဆောင်းညမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားပြီ”

“လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတူး ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်ရမယ်”

“ဟာကွာ... ဆောင်းညရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာပါ”

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ရေစိုစို သဲမွှေကလေးတွေအပေါ် လျှောက်နေရင်း ကြင်နာထက်မြက် ဗြန်းခနဲရပ်ကာ ဆောင်းည ကိုပွေ့ဖက်လိုက်တော့ သူမ သူ့ကိုတွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ကျွန်မကိုအဲလိုလုပ်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူးနော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆရာဘာသာ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ကျွန်မကတော့ ကြောက်လည်း
မကြောက်ဘူး ကြိုက်လည်းမကြိုက်ဘူး”

“အသည်းမာလိုက်တာ ဆောင်းညရယ်”

လူယဉ်ကျေးဆရာဝန်လေး၏ ညည်းတွားသံက သနား
စဖွယ်။ သို့သော် ဆောင်းည မသနားနိုင်။ ယောက်ျားဆိုတာက
ကျား။ မိန်းမကတော့ သားသမင်။ ကျားကိုသနားနေလို့မဖြစ်။

“နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြစို့ ဆရာ။ သူတို့တွေ တစ်
မျိုးထင်ကုန်မယ်”

“ထင်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မက အညကြပါ။ ဆရာသာ ပါရဂူကြီး”

“အဲဒါတွေအားလုံး နားထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

“မနားနိုင်ဘူးဆရာ၊ ပြန်ကြစို့”

သူ့ကိုအတော်ချောပြီး ခေါ်လာမှ ဘန်ဂလိုသို့ပြန်ရောက်
ခဲ့သည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ဆရာ။

နံနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ သူတို့အားလုံး သံတွဲသို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြန်ရောက်နေကြပေပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်က မနက်ခြောက်နာရီမှ
နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိသာ။

သတို့သမီးက အဝါနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်။ ခန်းမမှာ
သွားပြီး မင်္ဂလာဆောင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ခန်းမသို့ ခုနစ်နာရီလောက်
မှာ ရောက်ကြမည်။

ဆောင်းညမှာ ယောင်ချာချာ။ သူမဘာလုပ်ရမည်လဲ။
အိမ်မှာပဲ ကလေးထိန်းကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ သို့သော် သဗ္ဗာထက်မြက်
က...

“ဆောင်းညရော သားသားပါ လိုက်ခဲ့ရမယ်။ သားသား
က အဝတ်လဲပြီးပြီ။ ဆောင်းညလည်း အဝတ်လဲလိုက်”

ပြီးပြီးပြန်ပြန် ရောင်စုံဖြာနေသည့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ
ဆောင်းည ဘာဝတ်ရမည်လဲ။ သည်စဉ် သူ့အနားသို့ ကြင်နာ
ထက်မြက် ရောက်လာပြီး အထုပ်တစ်ထုပ် ပေးအပ်ခဲ့သည်။

“အဝတ်သွားလဲချည်၊ ကိုယ် ရန်ကုန်က ဝယ်လာခဲ့တာ”

“အင်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတော့လည်း ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း
သား။ သူမ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ သူဟာ ကယ်တင်ရှင်သိကြား

ရွှေပဒေသာစာပေ

မင်းကြီးပါ။ သစ္စာထက်မြက်ကတော့ အလုပ်တွေရှုပ်လို့၊ သူ့မောင်
က ဆောင်းညကို အထည်လာပေးတာလည်းမမြင်။ သူမ အဝတ်
လဲခန်းထဲဝင်ပြီး သူပေးသည့်အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား... လားလား...”

ဆရာဝန်လူပျိုကြီးကလည်း မြင်တတ်ပေသား။ အပြာ
နုနုလေးသန်းသည့် ပိုးဂါဝန်လေးက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့်
လှပလွန်းပါတိ။ တကယ့်ကို ကျက်သရေရှိရှိ။ ပြီး သူမနှင့်ဖစ်
ဆိုက်။ နောက် ဖန်ဆီလက်ဝတ်လက်စားတစ်ခု၊ အပြာရောင်လေး
တွေပါ။ ဆောင်းည မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းပြီး ဂါဝန်နှင့်ဖန်စီလေး
တွေ ဝတ်လိုက်တော့ တော်တော်လှပသွားပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပြီး ဆောင်းည သားသားနှင့်
အတူ ခန်းမသို့လိုက်ပါသွားသည်။ ဒေါက်တာကျေးဇူးကြောင့်
သူမ မျက်နှာမငယ်ရတော့ပါ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ ညနေသုံးနာရီမှာပင် သူမတို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြည်မသို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အားလုံးဟာ လက်ဖျားငွေသီး
နေကြသည့်ဆရာဝန်တွေမို့ အချိန်က တန်ဖိုးရှိပေသည်။

“မနက်ကျ ရန်ကုန်ပြန်ဝင်နိုင်အောင် တို့တွေ တစ်ည
လုံးမောင်းကြမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကားတွေကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်
မောင်းကြမယ်။ ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင် အိပ်လိုက်ကြပေါ့”

အပြန်မှာလည်း ကြင်နာထက်မြက် ဆောင်းညကို သူ့
ကားပေါ် အပါခေါ်ခဲ့သည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ နောက်ထပ်အခေါ်
ကြီးနှစ်ယောက်၊ မင်းမင်းက စိတ်တိုနေပြီလားမသိ။ သူတို့ဘက်
လာပြီး မစီးတော့၊ မမသစ္စာတို့ကားမှာက စုစုပေါင်းခုနစ်ယောက်၊
ကားမောင်းတတ်သူတွေက လေးယောက်တောင်။

တစ်လမ်းလုံး ကြင်နာထက်မြက် မောင်းလာရသဖြင့်
ဆောင်းည သနားနေမိသည်။ သူမ ကားမောင်းတတ်ပေမယ့်
သူသိလျှင် သံသယဝင်မှာစိုးသဖြင့် မပြောရဲ။ ဆယ်ခြောက်နှစ်
ကတည်းက ကားမောင်းလာခဲ့သဖြင့် ဆောင်းည ကားမောင်း
သက်က လေးနှစ်။ ကားမောင်းကျွမ်းပါသည်။

နားနားနေနေပင် မောင်းလာကြသည်မို့ ည ဆယ်နာရီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်မှာ မြေပြန့်သို့ရောက်ပေပြီ။ ရှေ့မှာ ပြည်၊ ပြည်နှင့်ရန်ကုန်ကို သူတို့တစ်ညလုံး ဆက်မောင်းကြမည်။

ယခုထိတော့ သူ မငိုက်သေး။ မမသစ္စာတို့ဘက်မှာကတော့ လူတွေက တဝါးဝါးတဟားဟား။ သူက ဆောင်းညကို အထိမခံသဖြင့် မင်းမင်းတို့အဖွဲ့က သပိတ်မှောက်ကြလေသလားမသိ။

ပြည်မှာ နာရီဝက်လောက်နားပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့ ဆောင်းည ဒေါက်တာကိုသနားလှသဖြင့် ကားမောင်းခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်မ တစ်လှည့်မောင်းမယ်”

“ဟင်! မင်းပြောတော့ မင်းက တောသူမလေးဆို”

“တောသူလို့မပြောပါဘူး၊ ကျွန်မဦးလေးအိမ်မှာ ကားမောင်းရပါတယ်”

“အလဲ့! ဒါဆို မင်းတို့လည်း သူဌေးပေါ့၊ ဆောင်းညကြာဖြူရယ်၊ မင်းဇာတ်လမ်းက ယုတ္တိမရှိတော့ဘူးနော်”

“ကားဆိုပေမယ့် ခပ်စုတ်စုတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကားမောင်းတတ်ပါတယ်။ ဆရာအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ ကျွန်မမောင်း

ပေးပါမယ်”

ဆောင်းည အတန်တန်တောင်းပန်မှ သူက သံသယတွေနှင့် ကားပေးမောင်းခဲ့သည်။ ဆောင်းည ကားကောင်းကောင်းမောင်းတတ်တာမြင်လေမှ စိတ်ချလက်ချလွှဲပေးလိုက်ပြီး သူက နောက်မှီကာ အိပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၄)

သံတွဲကပြန်လာသည့်နောက် ဒေါ်သီရိမေတစ်ယောက် ဆောင်းညကို ပိုလို့ပင် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့လေသည်။ သူ့သားက အရမ်းပင် ဂရုစိုက်နေသည်မို့ ဒေါ်သီရိမေ လုံးဝကြည့်မရ။

သမ္ဘာထက်မြက်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ့တာဝန်မဟုတ်တော့သည့်နယ်။ ဘာမှဖြူသည်မည်းသည်မပြောတော့။ သူ့စီးပွားရေးသာသူ လုံးပန်းနေလေတော့သည်။

ဆောင်းညမှာလည်း ကိုယ့်အကြံအစည်တွေ လုံးဝကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်မရသေးသည်မို့ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေ ပြောပြော တွယ်ကပ်နေရပေတော့သည်။

သူမက တွယ်တာထက်မြက်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ့် အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်နှင့်ဇောက်ထိုး။ သူမအပေါ် ရင်းနှီးတွယ်တာလာသူက ဒေါက်တာကြင်နာထက်မြက်သာ။

သံတွဲကပြန်လာပြီးမှ သူလည်း သူ့အလုပ်တွေနှင့် နပန်းလုံး။ သူမကလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ရှုပ်လို့။ တစ်နေ့ကြာလို့လည်း တစ်ခါမမြင်ရ။ နှစ်နေ့ကြာလို့လည်း တစ်ခါမမြင်ရပါ။

ဆောင်းည တမင်ရှောင်နေခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။ သူက မိုးလင်းမိုးချုပ် ညဆယ်နာရီလောက်ထိ အပြင်ထွက်နေရသူမို့ သူပြန်လာသည့်အခါ သူမပုန်းရှောင်နေလိုက်၏။ တစ်ပတ်လုံးလုံးကြာသည်အထိ သူနှင့်ဆောင်းည မတွေ့ကြရသေးပါ။

သည်ညတော့ သူတို့တွေအားလုံး အိပ်ရာဝင်သွားကြချိန်မှန်းပြီး။ ဆောင်းည ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ လရိပ်က သိသိသာသာဖြာဝင်းလျက်။

လရောင်ကိုတော့ ဆောင်းည အလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မီးဖိုနားက အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အလုပ်သမားသုံးယောက်ကြီး အတူအိပ်ကြရမည့် အိုက်စပ်လောင်ပိတ်မှုထက် လရောင်အောက်မှာ လရနံ့လေး ရှူရသည်က ပိုမကောင်းပေဘူးလား။

တစ်နေ့လုံး ဖိဆီးနှိပ်ကွပ်မှုတွေ၊ အလုပ်တွေနှင့် လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရသည်မို့ ညအချိန် လရောင်အောက်မှာ ပန်းခင်းလေးနံဘေးမှာ ခဏလောက် လေထွက်ရှုခြင်းသည် ငါးတစ်ကောင် ရေထဲမှာနေရသလိုမျိုးပင်။ သူမအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်။

သူမ သည်လိုခြံထဲဆင်းနေချိန်မှာ တွယ်တာထက်မြက်ဆင်းလာလျှင်တော့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ သူ့ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစားပြီး မမအကြောင်းတွေ စုံစမ်းမည်။ အခွင့်သာလျှင် ပက်ပက်စက်စက်တွေပြောပြီး သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မည်။ သို့သော် မမအတွက် သူ့ကိုလက်စားချေရမှာပဲ။

အင်း... တွယ်တာထက်မြက် ဆင်းမလာဘဲ ဆရာဆင်းလာလျှင်တော့ ဒုက္ခ၊ ဆရာဟာ သူမအပေါ် တကယ်ချစ်တာလား၊ အပျော်ချစ်ချင်တာလား။ ဆောင်းည ဝေခွဲလို့မရ။ တကယ်လို့ ဝေခွဲရသည်ထားဦးတော့။ ကိုယ့်ရန်သူရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေကို သူမ လုံးဝစဉ်းစားမှာမဟုတ်။

သူ့အတွက် ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေကိုတောင်ဖျက်ပြီး သံတွဲအထိ လိုက်လာခဲ့သည့်ဆရာ။ ငပလီသောင်စပ်မှာ သူမကိုပွေ့

၂၀၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဖက်ပြီး အချစ်တွေနှင့် မူးယစ်နေသည့်ဆရာ၊ သွားစမ်းပါ။ ဒါတွေ အားလုံး မာယာတွေပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ မရခင် ဖျာလိုလိပ်နေကြတာပါ။ မမရဲ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကြည့်ပါ လား။

အလွန်ချစ် အလွန်ကြင်နာပြုပေမယ့် နောက်ဆုံးကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နင်းချေ စွန့်ပစ်လိုက်ကြတာပဲမဟုတ်ပါ လား။ သူမရင်ထဲမှာ လင်းလိုက်မှောင်လိုက်။

ဟင်း... သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုဆွဲချလိုက်ပြီး ခွာဖြူပန်းရုံဘေးမှ ခုံတန်းလေးမှာ သူမ လရောင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အသက်ဝအောင် ရှူနေမိပြန်၏။ ကြည်လင်အေးမြသည့်လရောင်ကတော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် လှပအေးမြသွားအောင် သူ့ရောင်ခြည်ဖြင့် ကုစားပေးခဲ့သည်။

သူမ၏လုပ်ရပ်တွေ မှားနေပြီလား...

သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ကြမ်းတမ်းနေသလား...

သို့သော် လမင်း၏မျက်နှာထဲမှာ မချို့မဆန့်ဝေဒနာခံစားရင်း အသက်ထွက်သွားရသည့်မမ၏ သွေးစွန်းမျက်နှာလေးက တစ်လည်လည်ပေါ်လာသည့်အခါ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆောင်းည လက်သီးကိုဆုပ်၊ အံ့ကိုကြိတ်မိ၏။ မမဟာ မိုက်မဲသည်ဖြစ်စေ လိမ္မာသည်ဖြစ်စေ သူမ၏နှလုံးသည်းပွတ်၊ သူမ၏တစ်ဦးတည်းသောအစ်မပါ။

တွယ်တာထက်မြက်ကို ငါဘယ်လိုသတ်မလဲ။ သတ်ပြီးရင် လွတ်အောင်ဘယ်လိုပြေးမလဲ။ လက်သည်မပေါ်အောင် ငါသတ်နိုင်ပါ့မလား။ အေးလေ... နောက်ဆုံး မိသွားတော့လည်း ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရုံပဲပေါ့။ အို! ဒါတွေမတွေးသေးပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွယ်တာထက်မြက်သည် သူ့အပြစ်သူသိပြီး နောင်တတွေဘာတွေရပြီးမှ သေစေရလျှင် ပိုပြီးကောင်းမည်။ ဘုမသိဘမသိနှင့် သေသွားလျှင် ဘာမှမကောင်း။ သူ ဘာကြောင့် သေရသည်ဆိုတာလောက်တော့ တမလွန်အထိ သိသွားသင့်သည်ဟု ဆောင်းညကြာဖြူ ထင်သည်။

“ဆောင်းည”

“အမေ!”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပူလောင်နေဆဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ဆရာ!...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွတ်... သူကလည်းလေ။

မျှားတာက တစ်ယောက်၊ မိနေတာက တစ်ယောက်ဖြစ်
နေရပါလား။

ဆောင်းညကြာဖြူသည် လူလည်ပန်ကာမကြီး မဟုတ်
သဖြင့် ကိုယ့်အရှုပ်ထုပ်ကို ကိုယ်သေသပ်စွာမမြည်တတ်။ ထပြေး
ဖို့ပဲပြင်တော့ ကြင်နာထက်မြက်က သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်
ကို ဆွဲယူထားဆီးခဲ့သည်။

“နေပါဦး ဆောင်းညရယ်၊ ကိုယ်တို့မတွေ့ရတာ ရှစ်ရက်
တောင်ရှိပြီ။ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေလည်း ပြောပြပါရစေဦးနော်။
ရခိုင်ကပြန်ကတည်းက ဆောင်းည ကိုယ့်ကိုဘာလို့ရှောင်နေရ
တာလဲကွာ။ ကိုယ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ဆောင်းည မရှောင်ပါဘူး။ ဆရာဘာသာ အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေတာပဲ။ ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပါ။ ဆောင်းညလက်ကိုလွှတ်ပါ ဆရာ။ အန်တီမြင်သွားရင် ကျွန်မ
အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးရလိမ့်မယ်”

တကယ်လည်း သူမစိုးရိမ်ပါသည်။ အကြံအစည်တွေ
မအောင်မြင်သေးခင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးရလျှင် သူများအိမ်မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစေအပါးလာလုပ်ရတာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဆောင်းညရယ်၊ နေမေတွေ့သွားရင်
လည်း ကိုယ်ရင်ဆိုင်ပါမယ်။ မင်းကို ကိုယ်တစ်နေ့တခြား ပိုပို
ချစ်လာတယ်။ ငွေကြေးနေဥစ္စာဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဟကာသန
တွေကရော ဘာလုပ်မလဲကွာ။ လူ့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့က
အဓိကပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာက နှလုံးသားသန့်သန့်လေးနဲ့ ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူကို ရင်ခွင်ထဲထားပြီး သူပြုစုယုယမှုတွေမှာ ယစ်မှူးချင်
တယ်”

အောင်မယ်! သူ့ကိုယ်သူ ဆယ်ကျော်သက်လေးကျလို့။
စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေလိုက်တာ။ သို့သော် ပါးစပ်မှတော့ ဆောင်း
ညကြာဖြူ အသံမထွက်လိုက်ပါ။

မယုံပါဘူးရှင်ရယ်၊ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ယောက်ျားတွေ
ရဲ့ စက္ကူဖြူစိမ့်ကိန်းတွေကို ယုံစားမိခဲ့ရင် ကျွန်မတို့မိန်းမသားထု
ကြီးတစ်ရပ်လုံး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ယောက်ျားတွေဟာ အတ္တသမားတွေ...

ယောက်ျားတွေဟာ မာယာတစ္ဆေ...

အနည်းဆုံး သူတို့ရဲ့အတ္တတွေ မာယာတွေနဲ့ မိန်းမသား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေကို ခြောက်လှန့်ပြုစား အသုံးချသွားကြမှာပါ။

ဆောင်းညကြာဖြူက သူ့အပြောတွေကို သံသယဝင် နေသလို သူကလည်း သူ့ခံစားချက်တွေကိုဆက်ပြီး ဖြောင့်ချက် ပေးနေခဲ့သည်။

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငွေလုပ်စက်ကြီးလို အချိန်ပြည့်ပြေး လွှားနေရတဲ့ဘဝကို ကိုယ်ရှုံ့မှန်းလှပြီ။ နယ်မြို့တစ်မြို့မြို့ကိုသွား ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်လာတော့တယ်။ တာဝန်ချိန်ရဲ့ပြင်ပမှာ ဆောင်းညနဲ့အတူ ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဘွယ်ရာတွေကို ရှာဖွေ သိမ်းပိုက်ချင်လာတယ်”

ဟင်း! သူလည်း သူညီလိုပဲ၊ စက္ကူဖြူစိမ့်ကိန်းသမား ကြီး။

ကြင်နာထက်မြက်က ရင်ထဲမှာခံစားနေရသမျှ ဆောင်း ညကြာဖြူမှာ မမ၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သတိရနေမိသည်။ သူမ ဟာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်ရဲ့ညီမ မဟုတ်လား။ သူ့အယူအဆ၊ အခွဲအနွဲ့တွေမှာ မယစ်မှူးနိုင်ပါ။ မသာယာနိုင်ပါ။

“ဒီတော့ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးကြင်နာထက်မြက် ကျွန်မသိတာ မနက်ကျရင် သားသားကိုထိန်းရမယ်။ အလုပ်ဝင်

ရမယ်။ အန်တီဆုတာပူတာ ခံရမယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကိုရုန်းပြီး ဆောင်း ည သူ့ရှေ့မှထွက်ခဲ့လျှင် သူက ခေတ္တကြောင်နေမိ၏။ သို့သော် မကြာမီ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဖမ်းပွေ့ခံလိုက်ရသည်။

“မင်းဟာ အသည်းနှလုံးမပါတဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေး ပဲ။ ကိုယ့်လို ဂုဏ်သရေရှိဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က အခု မင်း ရှေ့မှာ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ အမှန်တရားတွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံနေ တာပါ”

သူ့အပြောတွေကို သူမ ယုံတာမယုံတာထက် ခြေပါ လက်ပါတာကို ဆောင်းည အံ့သြစိတ်တိုမိသည်။ သူ ဘယ်လို ပြောပြော မယုံကြည်နိုင်။ အလွှာတွေက မိုးနဲ့မြေ။

“ဖယ်ပါဆရာ၊ ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ။ ဆရာတကယ်ချစ် ရင် လူသိရှင်ကြားလက်ထပ်ဖို့ပဲ အရင်ကြိုးစား။ ကျွန်မကို ခုလို မဖြားယောင်းပါနဲ့”

ခံစားမှုချင်း ကင်းဝေးနေသည့်ကောင်မလေးကို ကြင်နာ ထက်မြက် စူးစိုက်စွာငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေး

၂၆၀ ကြယ်စင်ရှုစေ

လဲ။ တစ်ဖက်သားက အသည်းအသန်ခံစားနေရပေမယ့် သူမက တော့ မထုံထက်တေး။

“ကောင်းပြီ ဆောင်းည၊ မင်းရင်တွေ ခုန်လာအောင် ကိုယ်ကြိုးစားမယ်။ မင်းကိုလက်ထပ်ယူဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားမယ်။ အဲဒီတော့မှ မင်း ဘွားမခတ်နဲ့”

“ကျွန်မက လမ်းဆေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အညှာမလွယ်ဘူးနော်။ ကျွန်မမှာ အစွယ်ရှိတယ်၊ အဆိပ် ရှိတယ်၊ ဦးကြင်နာထက်မြက်ကိုတော့ ကျွန်မ ဒုက္ခပေးပါဘူး။ ရှင်ဟာ ရိုးသားသူလို့ ကျွန်မခံစားရလို့ပါ။ သွားပြီ”

သူမ တကယ်ရုန်းဖယ်ထွက်သွားသည့်အခါ ကြင်နာ ထက်မြက် ငေးကျန်နေခဲ့ရသည်။

လရောင်အောက်မှ ပန်းရနံ့လေးတွေကို ငေးမျှော်ကြည့် နူးရင်း ဆောင်းညကြာဖြူနှင့် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းချင်စိတ် က သူ့ရင်မှာ ဆဲထက်တိုးလျက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

ကြင်နာထက်မြက်နှင့်သာ ချစ်ကျွမ်းဝင်လှမတတ်ဖြစ်နေ ရလို့ မနည်းရှောင်နေရပေမယ့် တွယ်တာထက်မြက်နှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးခွင့်က သူမအတွက် ဒီထက်ပိုမလာခဲ့သေး။

နာနီလုပ်ရတာလည်း ခါးချည်လှပါပြီ။ ကျောင်းတွေက လည်း ပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ဒေါ်လေးကလည်း မျှော်လှရောပေါ့။

သားသားကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိပေမယ့် သား သား၏ဝေယျာဝစ္စတင်မကဘဲ၊ ဒေါ်သီရိမေကြီးကပါ တစ်အိမ် လုံး၏အရေးကိစ္စအလုပ်မှန်သမျှကို အလွတ်မပေးဘဲ ထောင့်စေ့ အောင် ခိုင်းစေ ဆူညံနှိပ်ကွပ်နေလေတော့ပေရာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆောင်းညကြာဖြူ သည်ပွဲကိုမြန်မြန်ပြတ်စေချင်ပြီ။ ဒေါ်သီရိမေအလစ်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရင်း တွယ်တာထက်မြက် နှင့်စကားလက်ဆုံကျခွင့် ရှာရသည်မှာလည်း အမော။

တစ်ခါမှ သူနှင့်အေးအေးဆေးဆေး စကားလက်ဆုံကျ ခွင့်တောင် မရခဲ့သေး။ လူတွေကြားထဲမှာ သူမဘယ်လိုသတ်ရ ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး သူမကလည်း ပြီးစလွယ်သတ်ချင်တာမဟုတ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိပြီး သူ နောင်တတွေရ၊ မှတ်လောက်သား လောက်ရှိအောင်လည်း သင်ခန်းစာတွေ ပေးချင်သေး၏။

အံ့တော့ အံ့ဩစရာ။ တွယ်တာထက်မြက်ကို ပန်းစာ၊ ဘီလူးလို့ သူမသတ်မှတ် ထင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် သူဟာ ဆောင်းညကို တစ်ခါမှလာမရော့။ ကြင်နာထက်မြက်ကမှ တကယ်ချစ်တာလား အလကားချစ်တာလားမသိပေမယ့် လာပြီးငြိနေ ရင်ဖွင့်နေခဲ့သေး သည်။

သည်ကနေတော့ သားသားကို သူ့ဖခင်ဘက်က အမျိုး တွေ လာခေါ်သွားသဖြင့် ဆောင်းညကြာဖြူမှာ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေရသည်။ မနက်ဖြန်မှာ ပြုလုပ်မည့် ကြင်နာထက် မြက်၏မွေးနေ့အတွက် ဒီကနေ့တည်းက အိမ်မှာအလုပ်များနေ

ကြရသည်။

စနေနေ့လယ်ပို တွယ်တာထက်မြက်မှာလည်း အိမ်မှာ ရှိနေ ဝိုင်းကူနေခဲ့သည်။ ဒေါ်သီရိမေတစ်ယောက်သာ အိမ်မှာမရှိ၊ ချိုမာတို့ ဒေါ်နီတို့ကို ညွှန်ကြားစေခိုင်းခဲ့ပြီးနောက် လိုအပ်တာတွေ ရှေးဝယ်ရအောင် သွားနေချိန်။

ညှော်ခန်းကို ချိုမာတို့နှင့်အတူ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးနေ တုန်း ဖုန်းမြည်သဖြင့် ချိုမာသွားကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုလေးရေ၊ ကိုကြီးက စကားပြောစရာရှိလို့တဲ့”

ချိုမာ့အော်သံကြောင့် တွယ်တာထက်မြက် ရောက်လာ ခဲ့သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဆောင်းည မမ၏သွေးစွန်းမျက်နှာလေး ကို မြင်ယောင်မိရင်း အံ့ကြိတ်မိပြန်သည်။

“ဟဲလို ကိုကိုလား၊ ခင်ဗျာ! ဪ... ကိုကိုဒုက္ခက လည်း မသေးပါလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရပါတယ်၊ သူက ဖြစ်ပါ့ မလား။ ကိုကိုဘာသာ ပြောလေ၊ ဟုတ်ပြီ”

တွယ်တာထက်မြက် ဖုန်းခွက်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ဆောင်းည ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဆောင်းည၊ ဒီမှာ ကိုကိုက မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့မှာ နှင်ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံတစ်စုံ ဒါမှမဟုတ် ဂါဝန်တစ်ထည်လောက် ဝယ် ပေးချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ငါ့ကိုလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတဲ့။ လာ... သူ့ စကားပြောလိုက်ပါဦး”

“ဟာ! မလိုချင်ပါဘူး။ ဟို... သံတွဲမှာတုန်းက ဂါဝန် လေး ရှိသေးသားပဲ။ ဆောင်းည မလိုချင်ဘူး ကိုလေး။ ရှိတာ ပဲဝတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟိုက အသစ်ထပ်ဝယ်ပေးချင်တာလေ။ သူစေတနာ ရှိလို့ ဝယ်ပေးမှာများ နင်မို့ငြင်းနေသေးတယ်။ ကိုကိုစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူဝယ်ပေးချင်တာ ယူလိုက်ပါ။ မယူချင်ရင် လည်း နင့်ဘာသာ လာပြော”

ဆောင်းညကြာဖြူမှာ သူဝယ်ပေးတာ ထပ်မလိုချင်ပေ မယ့် တွယ်တာထက်မြက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း သွားရမည့်အခွင့် အရေးကို သတိရသဖြင့် သူနှင့်အတူ ဈေးဝယ်သွားဖို့ လက်ခံ လိုက်သည်။

ချိုမာကတော့ အားကျသည့်အကြည့်များနှင့်၊ -ဪ အစေအပါးချင်းတူပေမယ့် ဆောင်းညက သိပ်လှတာကိုး။ သူမ

ကတော့ မည်းမည်းတူးတူး။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုလည်း သူဝယ်ပေးတာ လက်ခံလိုက်ပါ မယ်။ စကားမပြောတော့ဘူးလေ၊ ကိုလေးပဲ ပြောလိုက်ပါ”

ဆောင်းညကြာဖြူ ငြင်းသော်လည်း တွယ်တာထက် မြက်က အတင်းဖုန်းထိုးပေးနေလေရာ၊ ရုပ်ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး နှင့်။ ဟင်း... သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ ငါတို့ညီအစ်မကို အရုပ်တွေ လို ဆော့ကစားဖို့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေသလားမသိ။

ဆောင်းညကြာဖြူ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို ဆောင်းညလား၊ ညီလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ အလှဆုံး ဝတ်စုံလေးတစ်စုံကို ရွေးဝယ်လိုက်နော်။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးချင်ပေ မယ့် မအားလို့။ ညီလေးကို ခိုင်းလိုက်ရတာ”

“ဆရာ၊ ကျွန်မမှာ သံတွဲတုန်းက ဂါဝန်ရှိသားပဲ၊ တော် ပြီပေါ့။ အဲဒါပဲဝတ်မယ်”

“ဟာ! အဲဒါက သူများမခံလာဆောင်မှာ ဝတ်ပြီးသား ကြီး။ ကိုယ်က ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ဆောင်းညကို အလှဆုံးလေး ဖြစ်စေချင်တာ။ ဆောင်းည ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ လူ တွေကို ပြချင်တာ”

“လောကကြီးမှာ အဆင်းထက် အချင်းက ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတာ လူရာဝင်တာပါ ဆရာ”

“ဆောင်းညမှာ အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံပြီးသားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်”

“တော်ပြီဆရာ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဆောင်းညကြာဖြူ သူ့စကားကိုဖြတ်ချပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ တွယ်တာထက်မြက်က အဆင်သင့်။

“သွားကြစို့၊ မေမေပြန်မလာခင် သွားဝယ်ရအောင်”

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ့်ဆိုင် ဆောင်းညကြာဖြူ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည်။ သူမဝတ်မိတာ သူ ပြည်မှာ ပေးခဲ့သည့် စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့်နှင့် စပိုရှပ်အပြာစင်း။

တွယ်တာထက်မြက်က ကားရှေ့ခန်းဖွင့်ပေးထားသည် မို့ သူမ ရှေ့မှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကားလေး ငြိမ့်ခနဲထွက်ခွာလာတော့ ဆောင်းညကြာဖြူ သူမ၏စစ်ဆင်ရေးကို စတင်ခဲ့၏။

“ဆရာက ကျွန်မကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်လို့ တဖွဲပြောနေတယ်။ ကျွန်မတော့ လုံးဝမယုံကြည်ဘူး၊ သူ့လို နိုင်ငံ

ခြားပြန်ပါရကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ကျွန်မလို သူများအိမ်က အလုပ်သမားဆိုတာ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားပြီးသားပါ။ ကိုလေးရဲ့အစ်ကိုက အချစ်ကို အပျော်တမ်းကစားနေတာလားမသိဘူး”

သူက ကားမောင်းနေရင်းမှ အပြုံးမပျက်။ ဆောင်းညပြောတာလည်း အံ့သြမသွား။ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်း ပွင့်လင်းပြီးသားလားပင်မသိ။ သူက ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ ဆောင်းည ထပ်တင်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုလေးမှာရော ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိခဲ့ဖူးသလား၊ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးရင်တော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပေါ့။ ကျွန်မကို အကြံပေးတတ်မှာပေါ့နော်”

သူက တွေးနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ...

“ဆောင်းညကို ကိုကိုတကယ်ချစ်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူက ဒီကိစ္စမျိုးသိပ်ကင်းတာ။ ရည်းစားတွေတာတွေလည်း တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ငယ်ငယ်တည်းက စာပဲကြိုးစားနေခဲ့တာ”

“ကိုလေးကရော ချစ်သူရှိလား၊ ဒါမျိုးမကင်းဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမ၏အမေးကို သူက တွေ့တွေ့ငေးငေးဖြင့် ပြောခဲ့၏။

“ငါ့မှာ သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စူးစူးနင်းနင်းချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ”

“အခု သူ့ရော သူ့ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ကိုလေးဆီ ဝင်ထွက်နေတဲ့ကောင်မလေးတွေထဲကလားဟင်”

သူမက တမင်မေးသော် တွယ်တာထက်မြက် သက်ပြင်း ရှည်ကြီးကိုသာ မှတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ဆောင်းညကြာဖြူ ဆက်လက် အကွက်ဆင်ရ၏။

“ကိုလေးအကြောင်း ကျွန်မကိုပြောပြပါလား။ ဆရာနဲ့ ကျွန်မအတွက်လည်း ကိုလေးအကြံပေးပါဦး။ ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုလေး။ ဈေးဝယ်ဖို့က စောပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ အင်းလျား ကို ခဏလောက် သွားရအောင်လေ။ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

သူမ၏စကားကိုကြားလျှင် တွယ်တာထက်မြက်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လေ၏။

“နင်က အင်းလျားကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ နင်နော် မဟုတ်တော့ဘူး”

“သိတယ်တော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုလေးရယ်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးမြင်ဖူးတာပါ။ ကျွန်မ အင်းလျားကို အပြင်မှာ မြင်ဖူးချင်တယ်။ အဲဒီပဲ သွားရအောင်နော်”

ဆောင်းညကြာဖြူ ပူဆာသဖြင့် တွယ်တာထက်မြက် အင်းလျားသို့ ဦးတည်လိုက်ရသည်။

“နင် အဝတ်ဝယ်ဖို့လည်း ရှိသေးတယ်၊ ကိုကိုက မိတ်ကပ်တွေဘာတွေပါ ဝယ်ခိုင်းတာ”

“ရပါတယ်၊ ဈေးဝယ်တာက မကြာပါဘူးကိုလေးရယ်။ ကျွန်မတို့ကိစ္စကမှ ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်၊ ဆရာက ဇွတ်ပဲ အဖြေတောင်းနေတယ်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကိုလေးရယ်။ အန်တီမေက ဘယ်သဘောတူမလဲ၊ သူသဘောမတူတာလည်း ကျွန်မအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါ သဘာဝပဲလေ၊ ပြီးတော့ ဆရာက ဇွတ်ယူလို့ အန်တီက ဇွတ်ခွင့်ရင် ကြားထဲက အသည်းကွဲ ဘဝပျက်ရမှာက ကျွန်မပဲလေ။ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးထားတယ်။ အနစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး။ မှည့်စွန်းမခံနိုင်ဘူး”

ဆောင်းညကြာဖြူ၏စကားကြောင့် တွယ်တာထက်မြက် သူမကိုလေးစားရပါသည်။ ကိုကိုလို ဂရိတ်ကြီးကို မတွေ့တော့

ဘဲ အူလျားဟားလျားလက်ထပ်မည့်သူထဲမှာ သူမ မပါ။ တကယ့် ဦးနှောက်ရှိသူလေးပါပဲ။ နှမချင်းလည်း စာနာကရုဏာသက်ရပါ သည်။

မကြာမီ အင်းလျား၏သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ သူတို့ထိုင်ဖြစ် ကြသည်။ ဆောင်းညက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်ရင်း...

“အတွဲတွေ အများကြီးပဲနော်၊ ကိုလေးရော ကိုလေး ချစ်သူနဲ့အတူ ဒီအင်းလျားကို မရောက်ဖူးဘူးလား”

မမ၏ဒိုင်ယာရီကို အရည်ကျိုသောက်သလို အလွတ် ရထားနေပေမယ့် တွယ်တာထက်မြက်၏အသွင်က ရွာတော့မည့် မိုးနယ် အုံ့မှိုင်းဝေရီလျက်။

“ငါတို့အကြောင်းက ထားပါ၊ နင်တို့အကြောင်းပဲ အရင် ဆွေးနွေးရအောင်”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုလေးအကြောင်းကို အရင်ပြောပြ၊ ပြီးမှ ကျွန်မ နမူနာယူသင့် ယူရမယ်”

တွယ်တာထက်မြက်ကို အတင်းတိုက်တွန်းရင်း ဆောင်း ည ကိုယ့်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာခဲ့သည့် ခလုတ်စာ ကို စမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။

ရှင်ဟာ သေသင့်သူပဲ။ မသေခင် ဖြောင့်ချက်ပေးပေ တော့။

တွယ်တာထက်မြက်ကတော့ သူမ၏အကြံအစည်တွေ ကို မသိပါ။ ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေ၏။

“ငါ့ချစ်သူနာမည်ကလည်း နင့်လိုပဲ၊ မိုးညကြာဖြူတဲ့”

“ဪ... နာမည်ချင်း ဆင်တယ်နော်”

“အင်း... ရုပ်ချင်းတော့ မဆင်ပါဘူး၊ သူက နင့်ထက် ချောတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ မိန်းကလေးဆန်တယ်၊ လောကမှာ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားပါလေ”

“ဆက်ပြောပါဦး၊ အခု ကွဲသွားကြပြီလား”

သူမက မသိယောင်ဆောင်ကာပြောလျှင် တွယ်တာ ထက်မြက်၏မျက်ဝန်းများမှာ ဆွေးမြည့်ရီဝေသွား၏။

“ငါတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ဖြစ်ကြတဲ့အထိ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာဖြူက နင့်လိုမပွင့်လင်းဘူး။ အရာရာ သိုသိပ်ခံစားတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေက အစွန်းရောက်တယ်”

“ကိုလေး သူ့ကိုအပြစ်တင်နေတာလား”

ကိုယ့်အစ်မကို ပြောနေတာမို့ သူမ မခံရပ်နိုင်ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက အခြေအနေကို ပြောပြနေတာပါ။ မေမေကတော့ ဘယ်သဘောတူမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာလည်း ငါ့အကြံအစည်နဲ့ပါ။ ငါ့အလုပ်ကို နယ်ဘက်ရွှေ့မယ်၊ ပြီးရင် လူသိရှင်ကြားလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားပါ။ ဒါကို သူက မယုံဘူး။ ဒီကြားထဲ မေမေကလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်းသတင်းကို ထည့်တယ်”

“ဟင်! တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ထည့်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး... ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သတင်းတွေကို ကြားလို့ အသားလွတ်ထထည့်တာ၊ တကယ်မရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ချလိုက်တာလေ။ သူများတွေမေးကြတော့ ယတြာချေတာဆိုပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ဖြေရှင်းခဲ့တယ်။ ငါ့မှာတော့ ခံစားလိုက်ရတာ၊ ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကိုအထင်လွဲပြီး ရှောင်ပုန်းသွားခဲ့တယ်”

“ကိုလေးက လိုက်မရှာဘူးလား၊ မြန်မာပြည်ဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့လိပ်စာကိုတောင် ကိုယ်မသိဘူးလား”

ဆောင်းညကြာဖြူ အပြစ်တင်လျှင် တွယ်တာထက်မြက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၏အသွင်မှာ ပိုမိုနှမ်းဖတ်ဆွေးမြည့်သွား၏။

“နင်အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါ။ ငါက သူ့ကိုတရားဝင်လက်ထပ်ထားတာမို့ ငါ့ကို ဒီလိုထားခဲ့မယ်၊ ရှောင်ပြေးသွားလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှမထင်မိခဲ့ဘူး”

“ဒါတော့ ကိုလေးအမှားပါ။ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲ နိမ့်ကျနဲ့ချာနေပါစေ၊ သူ့မာနနဲ့သူတော့ ရှိကြတာပဲ။ ကိုလေးမေမေက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်း ထည့်လိုက်တော့ သူ အထင်လွဲသွားမှာပေါ့”

ဆောင်းညကြာဖြူ မမကိုယ်စား ရန်တွေ့နေမိသည်။ တွယ်တာထက်မြက် သူမပြောသရွေ့ ခေါင်းငုံ့ခံနေသည်။

“ပြီးတော့ သူ့အထင်လွဲစရာ ကိုလေး ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ။ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ။ သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ကိုလေးကို သူ့ဘယ်အချိန်ကစပြီး အထင်လွဲသွားခဲ့သလဲ”

သူမမေးလျှင် တွယ်တာထက်မြက် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြေခဲ့သည်။

“ငါက မေမေ ငါ့ကိုဆူပူတဲ့နေ့မှာ အိမ်ကသိသွားတဲ့အကြောင်း၊ မိန်းမပေးစားမယ်ပြောလို့ သိုသိုသိပ်သိပ်နေဖို့ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိတယ်။ ငါဆိုလိုတာက ခါတိုင်းလို လူမြင်ကွင်းတွေ လျှောက်
မသွားဖို့ လူထဲသူထဲလျှောက်မသွားဖို့ပြောချင်တာပါ။ ကြာဖြူက
ငါ့စကားတောင် ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲနဲ့ အဆောင်ပေါ်ပြေး
တက်သွားခဲ့တယ်။ နောက်နေ့တွေလည်း ငါ သူ့ဆီသွားပါတယ်။
ဆင်းမတွေ့ဘူး။ ဗုန်းဆက်လို့လည်းမရ၊ ဒီကြားထဲ မေမေပယောက
က ဝင်နှောက်လိုက်တော့ ပြဿနာက ဘယ်လိုမှဖြေရှင်းလို့မရ
တော့ဘူးပေါ့။ နောက် ကြာဖြူ သူ့အိမ် ပြန်ပြေးသွားတယ်။ ငါ့
ကို လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်သွား ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့တယ်”

“...”

“ငါ ကြာဖြူအကြောင်းကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့ပါသေး
တယ်။ သူက အဲဒီအဆောင်မှာနေတာ မကြာသေးတော့ သူ့
ကြောင်းလည်း ဘယ်သူမှ ဂယနဏမသိကြ၊ နောက် ကြာဖြူ
လိပ်စာကိုလည်း ဘယ်သူမှ တိတိကျကျမသိကြဘူး။ ပျဉ်းမနား
ဘက်ကဆိုတာလောက်ပဲ အကြမ်းဖျဉ်းပြောပြကြတယ်”

“အဲဒါတောင် အဲဒီပျဉ်းမနားကို ရှင်လိုက်မသွားဘူး
မဟုတ်လား။ ရှင်ဟာ လူယုတ်မာ၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ ဒီ
လိုပဲ သစ္စာမရှိကြဘူး။ စာနာစိတ်မရှိကြဘူး။ အမှိုက်ထုပ်တစ်ထုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားပြီလို့ တွက်မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

ဆောင်းညကြာဖြူ ဒေါသတကြီးပြောနေရင်းမှ မျက်ရည်
တွေပါ ကျလာခဲ့လျှင် တွယ်တာထက်မြက် အံ့အားကြီးသင့်လျက်။
မိုးညကြာဖြူနဲ့ ဆောင်းညကြာဖြူဟာ ညီအစ်မတွေလား။

“ကိုလေး သတင်းစာကနေ ကြော်ငြာပါတယ် ဆောင်း
ညရယ်။ ပထမတော့ သူပြန်လာနိုး ပြန်လာနိုးနဲ့စောင့်ရင်း နှစ်လ
လောက်ကြာတော့ ကိုလေး သူ့ကိုပြန်လာဖို့ သတင်းစာကနေ
ကြော်ငြာပါတယ်။ နောက် အဲဒီနေ့ပဲ ကိုလေးတို့နှစ်ဦး သဘောတူ
လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းသတင်းကိုလည်း ထည့်လိုက်ပါတယ်ကွယ်”

တွယ်တာထက်မြက်၏စကားကြောင့် ဆောင်းညကြာဖြူ
မှာ ငိုရင်းရှိုက်ရင်းမှ ခေါင်းကိုသွက်သွက်လည်အောင် ရမ်းခါလိုက်
သည်။

“ရှင် အပိုတွေမပြောနဲ့၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်နေ့က
အဲဒီသတင်းတွေထည့်တာလဲ”

တွယ်တာထက်မြက်မှာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေသည့်
ဆောင်းညကြာဖြူအား အံ့အားတသင့်ကြီးစွာ ကြည့်နေမိသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်မတွေပါလား။ ဆောင်းည သူတို့အိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောက်လာတာ ကြိုတင်ကြံစည်ချက်တစ်ခုနှင့်ပေါ့။

“ကိုလေး မညှာပါဘူး ဆောင်းည၊ အဲဒီသတင်းတွေ ထည့်ခဲ့တာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့ပါ”

ဆောင်းညကြာဖြူ၏နားထဲမှာ ထိုစကားက လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသည့်နည်း။

သူမ ရှိက်ကြီးတင် ငိုယိုမိပါသည်။ ဆောင်းညရင်ထဲ ဘယ်လိုမှဖြေမဆည်နိုင်။ တွယ်တာထက်မြက်ကို ရန်တွေ့သံများ ကလည်း ဗလုံးဗထွေး။

“အဲဒါ မမအသုဘချတဲ့နေ့၊ သေပြီးလို့ နှစ်ရက်ကြာမှ ဒီသတင်းတွေထည့်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မမသေတာ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင် တရားခံ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတယ်”

ရင်ကွဲပက်လက်နှင့် ဒေါသတကြီးငိုယိုပေါက်ကွဲနေသည့် ဆောင်းညကြာဖြူကိုကြည့်ပြီး တွယ်တာထက်မြက်မှာ တဒဂ် သတ် သပ္ပဇဉ်တွေ ရပ်တံ့ကုန်ကြသည်။

“ဘာ! မိုးည သေပြီဟုတ်လား။ ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ။ မင်း ညာနေတာ၊ မင်းက ဘာမှိုလို့ ဒီလောက်ထိ သိနေရတာလဲ။

ဟင့်အင်း... ငါ့ကြာဖြူလေး မသေပါဘူး။ ခုချိန်ထိ အိပ်မက်ထဲ မှာ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ငါ့ဆီအမြဲလာနေတဲ့ကြာဖြူဟာ မသေသေးပါဘူး။ ကြာဖြူမသေဘူး။ မောင့်ရဲ့ကြာဖြူလေးရယ်၊ မောင့်ဆီအမြဲဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါတော့နော်”

တွယ်တာထက်မြက်မှာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရင်း လူက ဆောက်တည်ရာမရ၊ သွေးရှူးသွေးတန်းငြင်းဆိုရင်း မျက်ဝန်းတွေ နီရဲရွှန်းစိုလာသော်လည်း ဆောင်းညကြာဖြူ လုံးဝမသနား။

အလကား... မူယာမာယာတွေ။

“ရှင်မယုံဘူးလား၊ ဒီမှာ ကျွန်မဟာ မမမိုးညကြာဖြူ ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးရှင်။ မိုးညကြာဖြူနဲ့ ဆောင်းည ကြာဖြူဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ ရှင့် အိပ်မက်ထဲမှာ မမက ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ အမြဲရောက်ရောက် လာတယ်ဟုတ်လား။ မှတ်ထား... အဲဒါ မမသေတုန်းက ကျွန်မ ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ဝတ်စုံလေးပဲ”

ဆောင်းညကြာဖြူ မမအတွက် ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန် နေပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်ဗလောင်ဆူနေခဲ့သည်။

တွယ်တာထက်မြက်မှာလည်း ကြားရသည့်သတင်းဆိုး

ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေလေသည်။ သူ့အသွင်က အရှုံးမီးပိုင်းအသွင်ပါ။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသည်မှာ သူ့ရှုံးတစ်ယောက်လို့။

“မယ့်ဘူး... မောင်မယ့်နိုင်ဘူး၊ ဟာ! ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ မောင်ကြာဖြူလေး၊ ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သေဆုံးသွားရမှာလဲ။ အို! ဒီမကောင်းဆိုးဝါးမလေး လာညှာနေတာပါ။ နင်မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာမဟုတ်လား။”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ မှန်တာတွေပြောနေတာ။ ငါ့အစ်မ ဘာလို့သေတာလဲဆိုတာရော သိချင်သေးလား။ နင် သိရင် နေရာမှာတင် လဲသေချင်စိတ်ပေါက်သွားဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

တွယ်တာထက်မြက်အသွင်ကလည်း အိပ်မက် မက်နေသူလို့။ ခံစားချက်တွေကြောင့် လူက ကြောင်စီစီ။ အသံက ဆွံ့အအ။

“ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလို့သေတာ၊ နင်နဲ့မမရဲ့ကလေး၊ ပျက်ကျသွားလို့ သေတာ”

ကလေးဖျက်ချတာလို့တော့ မပြောဖြစ်။ ကိုယ့်အစ်မမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပြစ်မရှိအောင် ဇာတ်နာအောင် ပျက်ကျတာလို့ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရှိရှိသမျှအပြစ်တွေကို သူ့အပေါ်ပုံချပစ်လိုက်သည်။

တွယ်တာထက်မြက် စကားမဆိုနိုင်တော့။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး အင်းလျားကန်စပ်ရှိသစ်ပင်ရိပ်မှာ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ ပြန်ကျရင်း ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေကြရသည်။

လာရင်းကိစ္စများကိုလည်း သတိမရနိုင်ကြတော့။ သူတို့အတွက် ကမ္ဘာကြီးပျက်နေခဲ့ပြီ။

သည်စဉ် သူမတို့အနားသို့ ကြင်နာထက်မြက်၏ ခဲရောင်ကားလေး လျှောခနဲရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကိုကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်သူ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးလေး သေသွားပြီတဲ့ဗျ၊ သိရဲ့လား။ ကိုကိုယ့်ရဲ့လားဟင်။ ကျွန်တော်လုံးဝ မယ့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝတော့ သွားပါပြီဗျ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာတွေဆက်လုပ်ရမှာလဲကိုကိုရယ်၊ ပြောပါဦး... ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါဦးဗျာ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ကြင်နာထက်မြက်၏ရင်ခွင်ထဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့ ပြေးဝင်ပြီး တွယ်တာထက်မြက် ကြေကွဲနေလျှင် ကြင်နာထက်
မြက်မှာ အံ့အားသင့်လျက်။

တကယ်က သူတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာရှိမှန်း သူမသိပါ။
အင်းလျားကို စိတ်ထွေထွေရှိတိုင်း လာတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့်
ရောက်လာရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြင်နာထက်မြက် အရှုံးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်ညီ
ကိုကြည့်လိုက်၊ သောက ဒေါသတို့ လောင်မြိုက်နေသည့်ဆောင်း
ညကြာဖြူကိုကြည့်လိုက်နှင့် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။

“သူက ဘယ်သူပို့လဲ”

ကိုယ့်ညီကိုမေးပေမယ့် သူမက တောက်တောက်ခါးခါး
မှန်းမှန်းတီးတီးနှင့်ဝင်ပြီး ဖြေဆိုပစ်လိုက်သည်။

“သူဖျက်ဆီးချေမှုလိုက်တဲ့ မမမီးညကြာဖြူရဲ့ညီမအရင်း
ဆောင်းညကြာဖြူ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့အစ်မ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ရ
တယ်။ အဲဒီကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခဲ့လို့ မမ အရှက်တွေကွဲခဲ့ရတယ်။
အသေဆိုးနဲ့သေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုအရမ်းမုန်းတယ်”

“ကျွန်မရဲ့အစ်မကို အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းနဲ့ အသေ
ဆိုးသေစေသလို သူ့ကိုလည်း ကျွန်မသေစေချင်တယ်။ ဒီရည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ရှင်တို့အိမ်မှာ ကျွန်လာခံနေတာ”

“အို!”

ထင်ရာစိုင်းနေသည့် မိန်းမပျိုလေးကို ထိတ်လန့်အံ့သြ
စွာကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် စာနာနားလည်မှုများဖြင့် ကြေကွဲ
ခွင့်လွှတ်နေမိကြပါသည်။ သူမရဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ဆိုလျှင်ရော ဒီ
အတိုင်းပဲ နာကြည်းမိမှာပေါ့။

သည်စဉ် ဘာမှန်းညာမှန်းမသိအောင်ပင် ကြေကွဲလောင်
မြိုက်နေသည့် တွယ်တာထက်မြက်မှာ ဆတ်ခနဲ သူမထံ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ကိုသတ်ပါ ဆောင်းည၊ မင်းကျေနပ်
မယ်ဆိုရင် ငါ့အသက်ကိုလျှော်ကြေးပေးဖို့ အသင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့
မင်းကိုတစ်ခုတော့ ငါ့ရင်းပြပါရစေ။ မင်းအစ်မကို ငါ့ဖျက်ဆီးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျောရရုံကြတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ကြာဖြူကို တကယ်
ချစ်တာ။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရိုးမြေကျလက်တွဲဖို့အထိ ရည်
ရွယ်ခဲ့တာပါ”

“မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးတွေကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်
ကွဲကွာသွားကြရပြီး သူလည်း အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၂ ကြယ်စင်မျှဝေ

သတ်ပါ ဆောင်းည။ ငါဟာ မင်းအစ်မကို သေစေခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့ကို မင်းသတ်သင့်ပါတယ်။ စူဠသုဘဒ္ဒါလို ဘဝအဆက်ဆက် ရန်ညှိုးသိုနေမယ့်အစား ဒီတစ်ဘဝတည်းနဲ့ပဲ ငါ့ရဲ့အသက်ကို မင်း အလျော်ယူသွားလိုက်ပါ။”

ရင်ကိုကျောပြီး သူက ရဲရဲတောက်ပြောလျှင် ဆောင်းည ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိလေ၏။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မောင်းပြန် ဓားကိုလည်း ပြောင်းခနဲဖွင့်ထုတ်မိလေသည်။ ဓားတစ်ချောင်း နှင့် မိန်းမပျို၏အသွင်က ကြေကွဲယိမ်းယိုင် ခြောက်ခြား တုန်လှုပ် လျက်။

“ရှင်ညာတာ၊ ရှင်အပြစ်တွေကို ချေဖျက်ဖို့ ရှင်ညာပြော နေတာ။ ကျွန်မရဲ့မမကို ညာပြီးဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ရှင်ကို ကျွန်မအရမ်း မုန်းတယ်။ သိလား... မုန်းတယ် မုန်းတယ်”

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့်ပြောပြီး ဆောင်းည မြေပြင်မှာ ခူးထောက်ကျကာ ပျော့ခွေမိန်းမောသွားလျှင် ကြင်နာထက်မြက် တုံ့နှစ်ယောက်လုံး ပြာယာခတ်သွားကြ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီရယ်၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်။ ငါတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ သူတို့ညီအစ်မ။ ငါအသည်းပေါက်မတတ်ချစ်

မိတဲ့မိန်းကလေးက ညှိချစ်သူရဲ့ညှိမလေးတဲ့လား။”

“ကိုကိုရယ်၊ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့လည်း ကျွန်တော် ဟာ လူဆိုးလူယုတ်မာပေါ့။ သူသတ်ရက်ရင် သတ်ရင် သတ်ပါ စေ။ ကျွန်တော်သေရဲပါတယ်”

တွယ်တာထက်မြက်မှာ အချစ်အတွက် လောလောဆယ် အသက်ပင် အသေခံရဲနေသော်လည်း ကြင်နာထက်မြက်ကတော့ သူမသတ်ရလာဖို့ကိုသာ ပြုစုပေးနေခဲ့သည်။

သတ်ရလာသည်နှင့် သူမ ဆတ်ခနဲထထိုင်ပြီး သူတို့ကို အလန့်တကြားကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် အရှူးမလေးတစ်ယောက် နှယ် မချီတင်ကဲ ငိုကြွေးပြန်လေသည်။

ကြင်နာထက်မြက်နှင့် တွယ်တာထက်မြက်မှာ သူမကို သာ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်စာနာနေမိခဲ့ကြ၏။ အတန် ကြာသော် သူမ စတင်စကားပြောလေသည်။

“ကျွန်မ အားလုံးကိုအရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ၊ မဆုံးနိုင်တဲ့ သံသရာကြီးထဲမှာ သူ့ငါသတ် ငါ့သူသတ်နဲ့လည်း သံသရာမရှည် ချင်တော့ပါဘူး။ မမဟာ ရှေးရှေးက ဝဋ်ကြွေးတွေရှိလို့ ဒီဘဝ မှာ ဆပ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ ကျွန်မသဘောထားလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မ

ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ညှိုးချိုးကြ ကွဲနေသည့်မိန်းကလေးမှာ မာန အာဃာတတွေ မရှိတော့ပါ။ သူမမှာ လူသတ်ရဲလောက်သည့်စိတ်လည်း မရှိပါချေ။ နောက် တွယ်တာထက်မြက်သည် မမနှင့်သူမထင်သလို ရာဇဝင်လူဆို။ ပန်းစားဘီလူးလည်း မဟုတ်ပေ။

ယိမ်းယိုင်သောကိုယ်လေးဖြင့် သူမ ထိုနေရာမှ ထွက် ခွာသွားလျှင် ကြင်နာထက်မြက် စတင်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလေ၏။

“ဆောင်းည၊ နေ... နေဦးလေ၊ ဆောင်းည အိမ်ပြန် လိုက်ရမယ်။ ဝတ်စုံလည်း ဝယ်ရဦးမယ်။ မနက်ဖြန် ကိုယ့်မွေးနေ့ လေ။ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ မင်းရိုမုဖြစ်မယ်။ မင်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ် တယ်”

သူ ရိုးလွန်းတာလား။ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ ဆောင်းညကြာဖြူ သူ့ကိုမချီပြီးလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အဲဒီကဏ္ဍာတွေ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မသွားပါရစေ တော့”

“ဟို... ဆောင်းညအတွက် လခ”

ကြင်နာထက်မြက် သူ့ငှက်ကလေး ဖျံပြေးသွားမှာစိုး သဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ပြောမိပြောရာတွေ ပြောနေမိခြင်း လား မသိတော့ပါ။

သူမ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ဆီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာ ပိုက်ဆံလိုချင် လို့လို့ ထင်နေကြသလား”

သို့သော် ဆောင်းညကြာဖြူ ထွက်ခွာခွင့်မရသေးပါ။ ကြင်နာထက်မြက်က သူ့ရှေ့မှာ အရူးမီးဝိုင်းပုံနှင့် တားဆီးပိတ် ပင်နေတုန်း။

“အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ”

ဆောင်းညကြာဖြူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ သူမရင်ထဲ လည်း သည်းအူပြတ်မျှ ခံစားနေရတာပါပဲ။ ဘာတွေမှန်းပင် မသိ နိုင်တော့။

“ရှင်ရူးနေသလား ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ကျွန်မအဝတ် တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရှင့်နောက်လိုက်ခဲ့တာပါနော်။ ကျွန်မကို မနှောင်ယှက်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မသွားပါရစေတော့၊ ကျွန်မအရမ်း

ခံစားနေရတယ်”

ပြောပြီး သူမ ထိုနေရာမှ အပြေးကလေးထွက်ခွာသွားလေရာ...

“ဟာ! ကိုကို လုပ်ပါဦး။ ဒီကောင်မလေးက တစ်ဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်းလေး။ ဒီရန်ကုန်ကို ကျွမ်းတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ပြောမိသော်လည်း တွယ်တာထက်မြက်မှာ မလှုပ်ချင်သေးပါ။ တောင်တွေပြိုသည့်နယ် တဝန်းဝန်းပဲ့ကြွနေသည့် သူ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအနာတရတို့ ပြင်းထန်လျက်ရှိနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကြင်နာထက်မြက်မှာ မလှုပ်နိုင်အောင် ခံစားနေရသည့် ညီကိုလည်း နောက်ဆံတင်းလျက်။

“ညီ ကားမောင်းလို့ဖြစ်ရဲ့လား။ အိမ်ဘယ်လိုပြန်မလဲ။ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ကားမမောင်းနိုင်ရင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“ရတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုသာ ဆောင်းညနောက် အမြန် လိုက်သွားပါ”

ညီအစ်ကိုချင်း နားလည်မှုရလျှင် ကြင်နာထက်မြက်က ဆောင်းညနောက်လိုက်ဖို့ ကားပေါ်တက်ရသည်။ မကြာမီ သူမ၏ ရှေ့မှာ ကားလေး ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။ ကြင်နာထက်မြက် လျှင် မြန်စွာ ကားပေါ်မှဆင်းရ၏။

“ဆောင်းည၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲမုန်းမုန်း ဒီလိုတော့ တစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ လာ... ကားပေါ်ပြန်တက်”

သူမက အတင်းသာ ထွက်ပြေးဖို့လုပ်နေသဖြင့် ကြင်နာထက်မြက်မှာ သူမ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသေးသည်။

“ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်၊ ရှင့်အိမ်ကို ကျွန်မပြန်လိုက် စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်မတာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ”

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဒါ ရှင့်အပူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြဿနာ ကျွန်မဖြေရှင်းတတ်တယ်”

ငိုထားသဖြင့် ဖောင်းဖို့လှပနေသည့်မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို သူများတွေက အချဉ်ဖမ်းမှာပေါ့။ အချဉ်လို့မှတ်မှာပေါ့။ ကြင်နာထက်မြက် ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်။ သူမ၏အရွယ်

နှင့်အလှတို့က အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်နေတာ သူမကတော့ သိမည် မထင်။

“မရဘူး၊ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ဖို့ပေးဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်... တက်”

ကြင်နာထက်မြက်ကလည်း သူမကို ဘယ်လိုမှအလျှော့ မပေးခဲ့။ အတင်းပင် ကားထဲသို့ ထိုးထည့်ဖို့ကြိုးစား၏။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက တာဝန်ပေးထားလို့လဲ၊ ဒီမှာ ဦး ကြင်နာထက်မြက်၊ ကျွန်မဟာ မကောင်းတဲ့အကြံအစည်နဲ့ ရှင် တို့ဆီ ရောက်လာတဲ့မိန်းကလေးပါ။ လမ်းပေါ်ကတွေ့တဲ့ မိန်း ကလေးပါ။ မခေါ်ဘဲ ရောက်လာတယ်၊ အခု ကျွန်မပြန်တော့ မယ်၊ ဒါ ဆန်းသလား။ ကျွန်မက သူငယ်နှစ်စားလေးတစ် ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သွားတော့၊ ကျွန်မ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ပါရစေတော့”

ဆောင်းညကြာဖြူ ဘယ်လိုပင်ရှင်းပြပြ ကြင်နာထက် မြက် လက်မခံနိုင်ချေ။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ သူမကိုမလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားတော့မည့်နယ်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါစိတ်မချဘူး။ မင်းကို ငါ

မခွဲနိုင်ဘူး ဆောင်းည။ မင်းမြေရာမျှောက်သွားမှာလည်း ငါမခံစား နိုင်ဘူး။ မင်း ဗရမ်းဗတာဖြစ်သွားမှာကိုလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်မလိုက်ချင်ရင်လည်း မင်းကိုငါလက်ထပ်မယ်။ တစ်နေရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးမယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမအသွင်က ခေါင်းအနင်းခံရသည့် မြေဟောက်မလေးလို ရှူးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ဦးကြင်နာထက်မြက်၊ ဒီမှာ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာအောင်းမေ့လို့လဲ။ ဘာမှစိစဉ်ပေးနေစရာလည်း မလိုဘူး။ ရှင်ကိုလည်း လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရှေ့ဆက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ကဲ၊ ကျွန်မကိုလွှတ်မလား မလွှတ်ဘူးလား... ဒါပဲပြော”

ဆောင်းညကြာဖြူ ရဲရဲတောက်နေလျှင် ကြင်နာထက် မြက် သက်ပြင်းချပြန်၏။ ဒီချာတိတ်ကလေးကို သူဘယ်လိုကိုင် တွယ်ရမလဲ။

စစ်ပွဲပေါင်းများစွာသာ တိုက်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ သူကလေး ကို ချစ်ရေးဆိုရတာမလွယ်။

“ကဲ၊ ဆောင်းညကြာဖြူရေ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုအချုပ်ထဲ

ထည့်ချင်လည်း ထည့်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မင်းမှာရှိတဲ့စားနဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့်ကိုသာ ထိုးလိုက်ပေတော့။ ကိုယ့် မင်းကိုဘယ်လိုမှလက်လွှတ်စပယ် မလွှတ်လိုက်နိုင်ဘူး။”

ဆောင်းညကြာဖြူ ရုန်းကန်နေသည့်ကြားမှပင် သူမကို ကားထဲသို့အတင်းထည့်လိုက်ပြီး ကြင်နာထက်မြက် ကိုယ်ဝယ်ထားသည့်တိုက်ခန်းသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျွန်မကို ဘာတွေ...”

တိုက်ခန်းက မြေညီထပ်မို့ ကားရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဆောင်းညကို သူ တိုက်ခန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ဆောင်းညကလည်း သူ့ကိုကြောက်လန့်မနေပါ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆက်တိတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်ကျနေခဲ့သည်သာ။

သူမအသွင်က မျက်ရည်ကနေပေမယ့် တည်တင်းပြတ်သားလျက်။ ချစ်ရလွန်းသည့်ငှက်ကလေးကို ဘယ်တော့မှ မဆုံးရှုံးရလေအောင် အတောင်ချိုးပြီး ရင်မှာသိမ်းဆည်းလိုပေမယ့်

လည်း စာနာတတ်သည့်သူ့နှလုံးသားက ခွင့်မပြုနိုင်။

“ဆောင်းညရယ်၊ ကိုယ့် မင်းကိုလုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး။ မင်းမရှိရင် ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်လိုမှနေပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မရက်စက်ပါနဲ့ကလေးရယ်။ ကိုယ့်ကိုဘဝပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်”

သူကလေးရဲ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး သူ့ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူမက လက်မခံပါ။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းခါတော့ မျက်ရည်များက အလွင့်လွင့်အစင်စင်။

“ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မသနားနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့စကားကိုမှလည်း ယုံကြည်မပေးနိုင်ဘူး။ ဦးကြင်နာထက်မြက်ရယ်၊ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုက ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို သေအောင်သတ်မယ်လို့များ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကြသလား”

“ပြောရက်လိုက်တာ ဆောင်းညရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ကို ခွဲလို့ရရင် ခွဲပြချင်ပါတယ်”

“တော်ပါတော့ ဦးကြင်နာထက်မြက်ရယ်၊ ကျွန်မကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့တော့။ ကျွန်မကို စေတနာရှိတယ်ဆိုရင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ဘယ်တော့မှ မဆုံတွေ့ချင်...”

ဆောင်းညကြာဖြူ၏ စိမ်းကားပြတ်တောက်သည့်စကားများကို သူလုံးဝနားမထောင်နိုင်သည်။ သူမကိုဆွဲပွေ့ကာ နှုတ်ခမ်းနုနုလေးကို ရင်ခွင်မှာအပ်၊ ပိတ်လိုက်မိသည်။

ကြင်နာထက်မြက်မှာလည်း မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျလျက်၊ ခံစားချက်က ရင်ပွင့်ထွက်မတတ်။

“စိမ်းကားပြတ်တောက်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကလေးရယ်။ လောလောဆယ် မင်းသိပ်ပြီးနာကြည်းချက်တွေများနေပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန် မင်းသွေးအေးသွားခဲ့ရင် မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ကိုယ့်ကို အမှတ်ရလာမှာပါကွယ်။ အဲဒီအခါကျရင်...”

အသံက နှစ်ဝင်သွားပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်မိသည်က ဗလောင်ဆူအောင် ခံစားနေရသည့် ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရလို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလေးကို အပြီးအပိုင် ရင်မှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ချင်စိတ်က သူ့မှာ...

သူကလေးလိုပဲ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့ကွယ်။ ရင်ထဲကသက်လှယ်ကို ကိုယ်ဘယ်လိုခွဲခွာလို့ရမှာလဲ။

“ဆောင်းညရယ်၊ ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းမှမချစ်ဘူးလား

ဟင်။ ကိုယ် မင်းကိုပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

ရင်ခွင်ထဲမှကောင်မလေးကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ပိုက်ရင်း သူ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေရတော့ သူမက သူ့ကို တွန်းဖယ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဦးကြင်နာထက်မြက်၊ ကျွန်မကို ကားဂိတ်ပဲလိုက်ပို့ပေးပါတော့”

နောက်ဆုံး သည်းခံပြတ်မျှ ငိုကြွေးတောင်းပန်ခဲ့သည့် သူကလေး၏သဘောအတိုင်း မန္တလေးသို့သွားမည့် အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဂိတ်သို့သာ ကြင်နာထက်မြက် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရပါတော့သည်။

အချိန်က ညနေ...

ကားလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်လုံး မျက်ရည်လည်ရွှဲ၊ ကြင်နာထက်မြက်၏မျက်ရည်များကတော့ ချစ်ခြင်းကြောင့်ကျသည့် မျက်ရည်။ သူကလေးကိုချစ်လွန်းလို့ ကျသည့်မျက်ရည်။

ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ဆုံခွင့်ရမှာလဲ။ မသေချာ မရေရာသည့်အဖြစ်များကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းနှယ်ထန်၊ မီးလိုလောင်လျက်။

ကားထဲမှထွက်မီ သူ ဆောင်းည၏လက်ကလေးများကို နောက်ဆုံးအသနားခံ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း ဆောင်းညနောက် ပျဉ်းမနားလား မန္တလေးလား ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့ပါကွယ်။ ကိုယ့်ကိုခြေရာဖျောက်မသွားပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ကိုယ် မင်းကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ လိပ်စာတော့ ပေးခဲ့ပါနော်”

အတန်တန်တောင်းပန်သော်လည်း သူမက နာကြင်ပြီး ဖြင့် ဖြေကြားခဲ့သည်။

“ဦးကြင်နာထက်မြက်ရယ်၊ ကျွန်မက လိပ်စာအမှားတွေ ပေးခဲ့တော့ရော ရှင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ လောကမှာ လူသားတွေဟာ စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းနှောင်ကြီးတွေထက် နှလုံးသားချင်း ချည်နှောင်မှသာ ခိုင်မြဲကြတာပါ။ ကျွန်မ မပေးချင်တဲ့လိပ်စာကို ရှင်မတောင်းဆိုပါနဲ့တော့။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မရင်မှာ အံရမ်းနာကြည်းနေခဲ့ပါတယ်။ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဦးမှာပေါ့ရှင်”

နောက်ဆုံး မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် မန္တလေးကားတစ်စီးပေါ်သို့ သူတင်ပေးခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဘာဆို

ဘာမှမကျန်တော့အောင် ဟင်းလင်းပွင့်ပေါက်လျက်။

ပြတ်သားလိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်...

ရက်စက်တယ်လို့တော့ ကိုယ်မစွပ်စွဲရက်ပါဘူး။ မင်းမှာလည်း မင်းခံစားချက်နဲ့မင်းပေါ့ကွယ်။

သူမ၏စကားသံများက သူ့ရင်မှာ ယခုထိ ကြားယောင်နေလေဆဲ။

အခန်း (၁၆)

ရာသီစက်ဝိုင်းတွေပင် သုံးခါတိတိ လည်ပတ်ခဲ့ချေပြီ။
ယခုတော့ မေမေအော်သီရိမေလည်း ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်
တာ ဖြစ်ရသည့်လောကဓမ္မတာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မိဘဆိုတာ ပင်ညောင်ညိုကြီးဆိုလျှင်ဖြင့် သူတို့တတွေ
ဟာ ငှက်ကလေးတွေပါ။

ယခုအခါ မေမေအိမ်မှာ မည်သူမျှမရှိကြတော့ပါ။ မမ
သစ္စာထက်မြက်တို့မိသားစုလည်း သူ့အိုးသူ့အိမ်နှင့်ဖြစ်သွားကြ
သလို ညီလေးတွယ်တာထက်မြက်သည်လည်း ချင်းတောင်တန်း
တစ်နေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလေခဲ့ပေပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေမေ့ပြောရိပ်မှာ မနေချင်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ကြင်နာထက်မြက်သည်လည်း ရန်ကုန်မြေမှ ထွက်ခွာချင်သဖြင့် မန္တလေးဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြေသည် သူ့အတွက် အသည်းကျေခဲ့ရသည့်နယ်မြေ။

လူအများ၏အမြင်မှာ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် တည်ငြိမ်သောကန်ရေပြင်ကြီးဖြစ်နေရပေမယ့် ကြင်နာထက်မြက်မှာ မငြိမ်းချမ်းခဲ့ပေတကား။

တစ်ခါက သူ့နှလုံးသားကို ချိုးခြေမွှေနှောက်ခဲ့သည့် ငှက်ကလေးကို သတိရတိုင်း သူ့ရင်မှာ လှိုင်းထန်မြဲ။ နာကျင်ဘောင်ဘင်ခတ်မြဲ။

ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်းချမ်းခွင့်ရပါ့မလဲ ဆောင်းညကြာဖြူရယ်။ မင်းကတော့ နောက်ပြန်မငဲ့စတမ်း အတောင်ရိုက်ခတ်လိုရာပျံသန်းသွားခဲ့တဲ့ငှက်ကလေးပါ။

ကိုယ့်မှာတော့ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း မင်းကိုအမြဲရှာဖွေနေခဲ့ရပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးက အပြောကျယ်လွန်းတော့ ကိုယ် ဘယ်အရပ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။

လေပြည်လေညင်းနုတို့ရယ်...

ချစ်သူ့အသံများ...

ချစ်သူ့ရနံ့များ...

ချစ်သူ့ရယ်သံများ...

ယုတ်စွအဆုံး ချစ်သူ့ငိုသံလေးများဖြင့်...

သတင်းစကား ပါးလိုက်ကြပါ။

အင်းလျားမှထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး သူ့တိုက်ခန်းသို့သွားခဲ့ကြသည့်အခါက အဖြစ်အပျက်များကို ကြင်နာထက်မြက် သတိရနေခဲ့ပြန်သည်။

ချစ်ရလွန်းသည့်ကောင်မလေးကို ရင်မှာမသိမ်းဆည်းရက်ခဲ့လို့ သူ ခုလို ဝေဒနာတွေ အသည်းကြွေမတတ် ခံစားနေခဲ့ရခြင်းပါ။

ချစ်ရသူလေး အနည်ထိုင် နေသားကျရင်ဖြင့် သူ့ကို ဆက်သွယ်ဖို့ တဖွဖွအသနားခံခဲ့ပေမယ့်လည်း...

နိဂုံး

သည်ကနေ့ သူတို့ဝါဒသို့ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်း
သားကျောင်းသူများ လက်တွေ့ဆင်းကြမည်မို့ ကြင်နာထက်မြက်
ကြိုတင်စီစဉ်နေရသည်။

ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။

သစ်တစ်ပင်လို ရင့်ကျက်ဝေဖြာလို့ လူသားတိုင်းဟာ
အပင်ပေါက်ကလေးဘဝမှ စတင်ကြိုးစားရတာမဟုတ်ပါလား။
သူတတ်စွမ်းသမျှ ကူညီလမ်းပြရပေမည်။

ကိုယ်က ကလေးအထူးကုမို့ ကလေးလူနာဆောင်မှ
ရောဂါများကို ရှင်းလင်းကူညီသင်ကြားပြသပေးရမှာပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်များကို ကြင်နာထက်မြက် လုပ်ကိုင်နေမိစဉ် ဆေးရုံကော်ရစ်တာမှ စည်စည်ဝေဝေအသံလေးများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဆေးကျောင်းသားကျောင်းသူလေးများ လာကြပြီပေါ့။ ရွှင်လန်းတက်ကြွဆုံးလူငယ်အရွယ်မို့ အပူအပင်ကင်းမဲ့ခြင်းသည် ပင် သူတို့၏သင်္ကေတဖြစ်လိမ့်မည်။

“ရှူး... တိုးတိုး၊ ဆရာအခန်းထဲဝင်ရမယ်”

အခန်းပေါက်ဝမှအသံလေးများကြားရပြီးလျှင် သူ့အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ကျောင်းသားကျောင်းသူငါးဦး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ပါပြီ”

ကြားဖူးခဲ့သည့်အသံလေးတစ်ခုကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေ တုံ့ခနဲရပ်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဆောင်းည”

ဂျူတီကုတ်အဖြူလေးအောက်မှာ စပိုရှပ်အပြာစင်းလေးက နေရာယူလျက်။ ဝတ်စရာမရှိလို့ ဒါပဲကတ်သတ်ဝတ်နေတာတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ အင်္ကျီလေးက ယခုတိုင် သစ်လွင်တောက်ပ

နေလေဆဲ။ တစ်ခါတစ်ခါမှ သူမ ထုတ်ယူဝတ်ဆင်ခဲ့သည်ပေါ့။

သူကလေး အံ့အားသင့် ငေးကြောင်သွားသလို သူမ၏ အဖွဲ့မှာလည်း အံ့အားသင့်နေကြလေလျက်။

“ဆောင်းညကြာဖြူ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ကဲ... အားလုံး ထိုင်ကြပါ။ ဆရာ မင်းတို့ကိုကြိုဆိုပါတယ်”

အနည်းငယ်တုန်ချင်နေသည့်အသံကို ထိန်းရင်း ဝမ်းမြောက်စွာပင် ကြင်နာထက်မြက် ကြိုဆိုလိုက်ပါ၏။

ဆောင်းညကြာဖြူ...

သူကလေးဟာ ဆရာဝန်လောင်းလေးပေါ့။

ဘာမှမဟုတ်တုန်းကတောင် ဇွတ်မိုတ်ပြီး လက်ထပ်ချင်ခဲ့သည့်သူ့မှာ ယခုတော့ သားရွှေအိုးဆင်းလာသည့်နှယ်။ ပိုမိုဝမ်းမြောက်ရပါ၏။

သူကလေးဟာ ဆရာဝန်လောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ထက် ပျောက်ဆုံးနေသည့်ငှက်ကလေးကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာတာက ကြင်နာထက်မြက်အတွက် ပိုလိမ့်မည်။

သည်စဉ် သူ့အခန်းထဲဝင်လာသည့် အပြာဝတ်ဆရာမကြီး နော်သိန်းကို ကလေးများအား တစ်ခုခုကျွေးဖို့ ကြင်နာထက်

၃၀၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မြက် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆရာမကြီးမှာလည်း ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းမြောက်နေသည့် သူတို့ဆရာသို့ အထူးအဆန်းလုပ်ကာ လှမ်း တကြည့်ကြည့်။

“ဆရာ ဘာအထိမ်းအမှတ်အတွက် ကျွေးတာလဲ”

နောက်ဆုံး နော်သိန်းမနေနိုင်တော့။ စပ်စုရပါချေပြီ။ ကြင်နာထက်မြက်မှာ မလုံမလဲပြီးရင်း...

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်က အိမ်ရှင် ဆိုတော့ အဲ... ကလေးတွေကို ကြိုဆိုတဲ့သဘောပါ။ ဪ ဒါထက် မင်းတို့ဆရာအခန်းမှာ ခဏနားကြဦးကွာ။ ဆရာ ဆောင်း ညကြာဖြူကို ခဏခေါ်သွားဦးမယ်။ သူ့ဆီမှာ အကြွေးတောင်း စရာရှိလို့”

ခေတ်လူငယ်တွေမို့လို့ သူတို့ဆရာ ဤမျှပြောလျှင်ပင် သဘောပေါက်ကြသည်။ သူတို့ရုပ်ကလေးတွေက ပြုံးစိပြီးစိ။ ဒါ ရာဇဝင်ထဲကဇာတ်လမ်းတွေ ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေဖြစ်မည်။

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ခေါ်သွား။ တောင်းစရာရှိတာ တောင်း သာတောင်း။ အားမနာနဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးက အဲလိုပဲ၊ သူများ ဆီက ပိုက်ဆံချေးပြီးရင် ဘယ်တော့မှပြန်ဆပ်လေ့မရှိဘူး။ ဒါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာယာစန္ဒာ ၃၀၅

ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပွေးချည်းပဲ... အဲလေ ကြွေးချည်းပဲ”

နောက်ပြောင်တတ်သည့် ကျောင်းသား၏စကားကြောင့် သူမ လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်သည်။ ကြင်နာထက်မြက် သူမ၏ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဝေးဝေးသွားလို့လည်း မဖြစ်။ တာဝန်တွေက ရှိသေးသည်။ ဆေးရုံရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ သူတို့ခေတ္တထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကြင်နာထက်မြက်နှင့်ဆောင်းညမှာ စားပွဲခုံသေးသေးလေးခြားလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ကြင်နာထက်မြက်က ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ ချောမောလှပနေသလို ဆောင်းညကြာဖြူမှာလည်း သိပ်လှသည့်မိန်းမချောလေးဖြစ်နေပေပြီ။

သူ ဆောင်းညကို ရွန်းရွန်းစားစား ပြုံးပြုံးမြဲမြဲနှင့်ကြည့်ရင်း ခုံပေါ်တင်ထားသည့်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ဝါးရမ်းပြေးမလေး၊ ကိုယ့်မှာ ခံစားလိုက်ရတာကွာ။ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျတော့မတတ်ဘဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး။ မင်းဘယ်လိုပဲပြေးပြေး နောက်က လိုက်မှာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှက်လွန်းလို့ ပန်းရောင်ရင့်ရင့် နှင်းဆီလေးဖြစ်နေသည့် ဆောင်းညကြာဖြူမှာ ခေါင်းပင် မဖော်ဝံ့ရှာ။ ဆေးရုံရှေ့မှို ဆိုင်ထဲမှာ ဆေးရုံကလူတွေ အများအပြား။ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေ လူနာရှင်တွေ။

အို! သူ ဘယ်သူ့ကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်းပဲ ထင်မိသည်။

ဆောင်းည၏အရှက်မျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူက ငုံ့ကြည့်နေသလို သူမကလည်း အရှက်ရိပ်တင်မက အချစ်ရိပ်တွေနှင့် လှပပိုင်းစက်လို့။

အလို! သူမ ချစ်တတ်သွားပြီတဲ့လားကွယ်။

တစ်ခါတုန်းက ခေါင်းပင်မပြုခဲ့သည့်နှလုံးသားမှာ ဟုန်းခနဲ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ပြီထင်။ သူမ သူ့ကိုမော့မကြည့်ရဲခဲ့ရှာ။ ဒီတော့ သူက နိုင်ချင်တိုင်းနိုင်နေခဲ့တော့သည်။

“မရဘူးကွာ၊ ဝေးကွာရတဲ့ဒဏ်တွေ ကိုယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ကို တော်တော်လေးကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်လို့ပြောပါ”

ခေါင်းမဖော်ဝံ့ပေမယ့် ချစ်ရသူကိုတော့ သူမတစ်ချက်ဝင်နောက်လိုက်သေး၏။ သူ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သူမယုံကြည်ခဲ့ပြီမို့လေ။

သူမ၏စကားကြောင့် ကြင်နာထက်မြက် ရယ်မောခဲ့မိသည်။ အချစ်ကြောင့် သူကလည်း ရွှင်လန်းနုပျိုနေခဲ့မိသည်လေ။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင် ဆောင်းညကို ကိုကို မနက်ဖြန်လက်ထပ်ချင်တယ်ကွာ။ မြန်ဆို မနက်ဖြန်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဘာလို့ အချိန်တွေ ဒီလောက်ဆွဲနေမလဲ၊ ဒီနေ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါလား”

အောက်သိုးသိုးရုပ်ကလေးဖြင့် ကျွဲပေါက်ကလေးလို သူမ မျက်စောင်းထိုးလျှင် ကြင်နာထက်မြက်မှာ အသည်းယားစွာ အူမြူးစွာနှင့် ရယ်မောမိပြန်ပါ၏။

“တကယ်နော်၊ ကိုယ့်စကားကိုယ်မှတ်ထား။ ကိုကိုက အခုတစ်ခါတည်း ခိုးထားလိုက်မှာ။ ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“အမယ်! ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ။ လူကိုများ ဟင်းရွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကန်စွန်းကျလို့။ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာပဲ ရှိတာရှင်”

“အလကားစကားတွေပါ အချစ်ရယ်။ တစ်သက်မှာ မင်္ဂလာခဏခဏရှိရအောင် ကိုကိုက ငွေရတုတို့၊ ရွှေရတုတို့၊ ကင်မွန်းတပ်တို့၊ မွေးနေ့တို့ အို... မင်္ဂလာပွဲတွေ အများကြီး လုပ်ပေးမှာပေါ့ကွာ... နော်”

စားပွဲပေါ်မှလက်ကို မှန်လုံး လုံးသလို နယ်ဆုပ်နေရင်း သူပြောနေလျှင် ဘေးဝိုင်းမှ ဆရာဝန်မလေးတွေမှာ ပြုံးစိစိ။

သူတို့ဆရာ လူပျိုကြီးရဲ့အသည်းနှလုံးက ခုမှပေါ်လာ တာကိုး။ စနိုးဝိုက်လေးလိုပဲ အိပ်မောကျနေသည့် သူတို့ဆရာ လူပျိုကြီးဟာ ယခုမှ နပျိုလန်းဆန်း အချစ်ပန်းတွေ ပွင့်နေလိုက် ကာ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းလို့များ ထင်နေ သလားပင်။

သို့သော် သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာနေကြပါသည်။ ဆောင်း ညကြာဖြူမှာတော့ မိန်းကလေးမို့ ဘေးဘေးဘီဘီမှ ပြုံးစိစိရပ် တွေကို မြင်နေရှက်နေရပါ၏။

“ဆရာ ဘေးမှာလူတွေနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ကိုယ့်လက်ကလေးကို ပြန်ရုန်းရင်း နောက်လက်တစ် ဖက်က ဆရာလက်ကိုဖြုတ်နေတော့ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် လက် ဖက်ရည်ခွက်ကလေးနှစ်ခွက်က သနားစဖွယ်မော့ကြည့်နေကြ သည်။

ဝိတ်တာလေး ဘယ်အချိန်က လာချပေးသွားမှန်းပင် မသိ။ အားလုံးကို မေ့လျော့နေမိတာ။

“လူတွေ ဘာဖြစ်လဲ ကလေးရယ်၊ ပြောကွာ... ကိုကို ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်လေးပြောကွာ”

“ဝော်ပါ၊ သူ့အမေကြီးကရော သဘောတူလို့လား။ ဟင်း... သွားစမ်းပါနော်”

“ဟာ! မေမေ အခုလိမ္မာနေပြီ သိလား။ အရင်လို မဆိုး တော့ဘူး။ ဆိုးလို့လည်းမရတော့ဘူးလေ။ အခု သူ့သားသမီးတွေ အနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိကြတော့ဘူး။ ညီကလည်း ချင်းပြည် နယ်မှာ။ ကိုကိုက ဒီမှာ၊ မမက...”

“အို! ဒါဆို အန်တီမေ သနားပါတယ်နော်။ သားသမီး မွေးရတာ ဘာကောင်းသလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး စုံကန် ထွက်သွားကြတာပဲ။ အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၁၀ ကြယ်စင်မျှလေ

ခေါင်းလေးငုံလျက် သူမပြောလျှင် ကြင်နာထက်မြက်
ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ရလေ၏။ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ပတ်နေပြီ
လေ။

“ခုမှတော့ မရတော့ဘူး ကျောင်းအစ်မရေ။” သူများ
သားသမီးကို ကျောရရုံမကြပါနဲ့နော်။ ယူစရာရှိယူ မွေးစရာရှိ
မွေး။ တစ်ဒါဇင်လောက်မွေးရင် ကိုယ့်အတွက် တစ်ယောက်နှစ်
ယောက်တော့ အနားမှာကျန်မှာပေါ့ကွာ။ နော်... အား လား
လား...”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့လက်ကို လှမ်းဆိတ်လျှင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရယ်သံလေးများ ဝေဆာဖူးပွင့်သွားခဲ့
လေသည်။ ။

လေးစားလျက်...

ကြယ်စင်မျှလေ

၂၅-၄-၂၀၁၂

BURMESE
CLASSIC
COM